

ALICE
hoffman

REGINA
DE GHEAȚĂ

Colectia Cotidianul

ALICE HOFFMAN

Regina de gheață

Traducere de GIGI MIHĂIȚĂ

Colecția Cotidianul
Nr. 119

EDITURA UNIVERS
București 2007

ALICE HOFFMAN
The Ice Queen

Despre autor

Născută la New York în 1952, Alice Hoffman este o scriitoare prolifică, înclinată spre magic și feeric, foarte ușor de imaginat într-un context crepuscular, povestind întâmplări cotidiene transformate în mit. În viața reală, în schimb, este genul de autoare care lucrează sistematic și constant în biroul său din propria-i locuință, o casă victoriană în apropiere de Boston unde locuiește împreună cu soțul ei, cei doi fii și cei trei câini ai săi. Și-a petrecut întreaga copilărie în Long Island, a studiat la Adelphi University și a absolvit un curs de *creative writing* la Universitatea Stanford. La vârsta de 21 de ani a scris primul său roman, *Property Of*. Până în prezent a publicat peste cincisprezece cărți, printre care două de proză scurtă și șase de literatură pentru copii. Romanul *Practica Magic* (1995) stă la baza filmului omonim, cu Sandra Bullock și Nicole Kidman în rolurile principale. *At Risk*, una dintre cele mai cunoscute cărți ale ei, este prezentă în bibliografiile marilor universități americane. Drepturile de autor pentru best-seller-ul *Local Girl* au fost donate pentru înființarea unui centru de cercetare a cancerului de sân în Boston. Cele mai recente cărți semnate de Alice Hoffman sunt *Green Angel*, un roman pentru adolescenți, *Moondog*, o carte ilustrată dedicată unuia dintre fiii ei, și best-seller-urile *The River King* și *Blue Diary*.

Regina de gheață (*The Ice Queen*, 2005) este o poveste scrisă la persoana întâi despre o lume întunecată de basm, în care orice este posibil. Cartea spune povestea unei femei lovite de fulger, amestecând elemente de fantastic și real, teoria haosului și hazardul momentului, într-un stil viu, puternic și feminin.

Capitolul unu. **Zăpada**

I

Ai grijă ce îți dorești. Eu am simțit aceasta pe pielea mea. Dorințele sunt brutale și neiertătoare, îți ard limba de îndată ce le-ai rostit și nu mai poți să le retragi. Te dor și puroiul din ele coace, te bântuie ca niște fantome. Mi-am pus mult prea multe dorințe în viața mea – prima la vârsta de opt ani. Nu o dorință cum ar fi o înghețată sau o rochie pentru petrecere sau un păr lung și blond; nu. Altceva, felul acela de dorință care face să tremure carnea pe tine, apoi ți se așază în fundul gâtlejului, ca un broscoi roșu hrăpăreț, care te sufocă până când nu o spui cu voce tare. Genul acela de dorință care îți schimbă viața într-o clipă, înainte ca tu să poți dori să o schimbi.

Mă aflu la locul nepotrivit în momentul nepotrivit, dar oare nu toate poveștile încep așa? Străinul care vine într-un oraș și dă totul peste cap. Bărbatul care se prăbușește într-o prăpastie în ziua nunții lui. Femeia care se uită pe fereastră și un glonte sau o bucată de sticlă ori un țințur albăstrui îi

străpunge pieptul. Am fost un copil care a dat din picior, și-a pus o singură dorință, iar când a făcut-o, a adus sfârșitul lumii – a lumii mele, cel puțin. Singurul lucru care conta. Desigur eram egoistă, dar oare nu toate fetițele de opt ani își imaginează că sunt reginele universului? Nu comandă ele stelelor și mărilor? Nu controlează ele vremea? Seara, când mi-am închis ochii ca să adorm, mi-am imaginat că și restul lumii a stat în loc. Credeam că trebuia să primesc orice voiam. Că meritam orice îmi doream.

Mi-am spus dorința în luna ianuarie, în anotimpul gheții, când în casă era frig și nota pentru gaz rămânea neplătită. S-a întâmplat în data de șaisprezece, de ziua de naștere a mamei mele. Nu aveam tată, fratele meu și cu mine. Nu o aveam decât pe mama. În special nu înțelegeam că trebuiau să-și aibă propria viață. Mă îmbufnam oricând ceva o lua de lângă mine: facturile care trebuia plătite, locurile de muncă care se tot schimbau, vasele și grămezile de rufe care trebuia spălate. Fără de număr, fără de număr. Niciodată terminate, în seara aceea, mama ieșea în oraș să-și sărbătorească ziua împreună cu două dintre cele mai bune prietene ale sale. Asta nu mi-a plăcut deloc. Suna a distracție. Mergea la Bluebird Diner, un local decrepit, faimos pentru sandvișurile sale cu carne de vită și cartofii pai cu sos de friptură. Erau doar câteva ore de libertate. Era doar o petrecere minusculă.

Nu-mi păsa.

Poate tatăl meu fusese egoist; poate am moștenit de la el asta și ochii de aceeași culoare cu ai lui. Voiam ca mama să stea acasă cu mine și să-mi îndeplinească părul, pe care îl purtam lung până la brâu. Dacă îl lăsam liber, părul mi se încurca în somn și îmi făceam griji; fratele meu îmi spusese că în pod erau liliaci, îmi era teamă că zboară prin cameră noaptea și își fac cuib în părul meu. Nu voiam să stau acasă cu fratele meu, care nu-mi dădea nicio atenție și era mai

interesat de știință decât de oameni. Ne certam din orice, inclusiv din cauza ultimei prăjituri rămasă în cutie, la care ne repezeam amândoi în același timp. *Dă-i drumul! Tu primul!* Lucrul de care trăgeam amândoi se rupea. Ned nu avea timp de capriciile surioarei lui; trebuia mituit ca să-mi citească. *Fac eu treburile tale. Îți dau banii mei de buzunar. Doar ca să-mi citești, îți dau banii mei de buzunar. Numai să-mi citești.*

Mama nu-mi asculta văicărelile. Era prea ocupată. Era pe fugă. Și-a pus haina de ploaie și o eșarfă albastră. Avea părul deschis la culoare. Și-l tunde singură, chinuindu-se să-și vadă ceafa în oglindă. Nu își permitea o coafură adevărată la un salon; chiar și așa era foarte drăguță. Nu vorbeam despre sărăcia noastră, niciodată nu am discutat despre ce nu aveam. Mâncăm macaroane de trei ori pe săptămână și ne culcam îmbrăcați în pulovere groase; ne descurcam. Mi-am dat eu seama că era a treizecea aniversare a mamei, că era tânără și frumoasă și fericită măcar atunci? Pentru mine ea era mama. Și nimic mai mult. Nimic din ce nu mă includea pe mine.

Când a dat să plece, am alergat după ea. Eram pe verandă în picioarele goale și podeaua aspră mă înțepa. Stropii de ploaie înghețaseră și loveau acoperișul ondulat din fibră de sticlă de culoare verde. Suna ca o mitralieră. Gheața a ajuns pe podea și a transformat lemnul în sticlă. Am implorat-o pe mama să nu plece. Eram Crăiasa universului. Fata care nu se gândea la nimeni decât la sine. Acum știu că certurile cele mai cumplite se iscau din cauza unor lucruri stupide. Momentul care îți schimbă viața este unul invizibil, care se dizolvă ca zahărul în apă. Dar încearcă să-i spui asta unei fetițe de opt ani. Poți să-i spui oricui; și vezi cine te crede.

Atunci când mama mi-a spus că Betsy și Amanda o așteptau și că ea întârziase deja, mi-am spus o dorință. Imediat am simțit cum mă arde. Am putut să-i simt

amăreala; totuși am continuat. Mi-am dorit să nu o mai văd niciodată. I-am spus-o drept în față. Mi-am dorit să dispară atunci, chiar în acel moment.

Mama a răs și m-a pupat. Sărutul ei a fost limpede și rece. Tenul ei era alb, ca zăpada. Mi-a șoptit ceva, dar nu am auzit-o. Voiam să facă numai ce voiam eu. Nu gândeam mai departe de propriile mele nevoi.

Mama a dat mai multe chei până a pornit motorul. Era fum în aer. Acoperișul verandei vibra în ritmul motorului înecat. Simțeam toată amărăciunea din mine. Iar ceea ce era ciudat în privința dorinței mele, cea care a făcut-o să dispară: mă durea.

— Hai înăuntru, proasto, mi-a strigat fratele meu. O să-ți înghețe fundul.

Ned gândea logic; era cu patru ani mai mare decât mine, un expert în constelații, furnici roșii, lilieci și nevertebrate. Deseori îmi spusese că sentimentele erau o pierdere de vreme. Nu-mi plăcea ce auzeam de la Ned, chiar și atunci când avea dreptate, așa că în acea seară nu i-am răspuns. Mi-a strigat că îmi va citi ceva, chiar dacă erau povești, ceva ce el disprețuia. Niște chestii iraționale, imposibile și ilogice. Nici măcar această promisiune nu m-a făcut să-mi întrerup așteptarea. Nu puteam să nu mai mă uit în lungul străzii goale. Destul de repede fratele meu a renunțat să mă convingă. Oare nu au renunțat toți? Picioarele mi se învinețiseră și mă dureau, dar am mai stat o vreme pe verandă. Până când nu am mai simțit limba cum mă arde. Când, în sfârșit, am intrat, m-am uitat pe fereastră și chiar Ned a venit să privească, dar nu era nimic. Doar zăpada.

Mama a avut accidentul pe drumul care ducea la autostrada interstată. Poliția a constatat că s-a întâmplat din cauza poleiului de pe drum și a cauciucurilor uzate care ar fi trebuit schimbate. Dar noi eram săraci, parcă v-am

spus asta? Nu ne puteam permite cauciucuri noi. Mama a întârziat o jumătate de oră la petrecerea de ziua ei, apoi o oră, apoi prietena ei Betsy a sunat la poliție. A doua zi dimineața, când bunica a venit să ne aducă vestea, mi-am împletit părul pentru prima dată, apoi l-am tăiat cu o pereche de foarfece de grădină. L-am lăsat acolo pentru lilioci. Nu-mi păsa. Am început să mă întreb dacă nu cumva fratele meu avusese tot timpul dreptate. Să nu simți nimic. Nici măcar nu încerca.

După înmormântare, Ned și cu mine ne-am mutat la bunica. A trebuit să lăsăm unele lucruri în vechea casă: fratele meu, colonia de furnici, iar eu am lăsat toate jucăriile mele. Acum eram prea mare pentru ele. Bunica i-a spus freză băiețească la ceea ce-mi făcusem cu părul, dar putea ea să numească cumva ceea ce îi făcusem mamei? Eu știam, dar nu voiam să spun. Bunica era o femeie prea de treabă ca să știe cine locuia sub același acoperiș cu ea. Am distrus-o pe mama doar cu câteva cuvinte, astfel cuvintele au devenit dușmanii mei. Am învățat repede să-mi țin gura.

Seara mi-am spus o poveste, fără cuvinte, în mine, una care îmi plăcea mult mai mult decât cele din cărțile mele. Fata din povestea mea era tratată cu cruzime, de soartă, de familia ei, chiar și de vreme. Picioarele îi sângerau pe drumul pietros; păsările îi smulgeau părul de pe cap. Mergea din casă-n casă, să-și găsească un adăpost. Nici măcar un vecin nu i-a deschis ușa, așa că într-o zi fata a renunțat să mai vorbească. Locuia pe coasta unui munte unde, în fiecare zi, era zăpadă. Stătea afară, fără acoperiș, fără adăpost; în curând s-a transformat în gheață – carnea, oasele și sângele ei. Parcă era un diamant; o puteai zări de la câțiva kilometri depărtare. Acum era atât de frumoasă încât toți o doreau: oamenii veneau să îi vorbească, dar ea nu le răspundea. Păsările i se așezau pe umăr; ea nu se obosea să le alunge. Nu era nevoie. Doar o singură dată

dacă o ciuguleau, ciocul li se rupea în două. Nimic nu o mai putea răni. După un timp a devenit invizibilă, regina gheții. Limbajul ei era tăcerea, iar inima ei a luat culoarea argintului perfect. Era atât de tare încât nimic nu o putea sfărâma. Nici chiar pietrele.

— Imposibil din punct de vedere fiziologic, mi-a spus fratele meu, singura dată când am îndrăznit să-i spun povestea. La temperaturi atât de scăzute, inima i-ar fi înghețat și apoi i-ar fi plesnit. Ar fi ajuns să se amestece cu propriul sânge.

Nu am mai discutat cu el astfel de lucruri niciodată.

Știam care era scopul meu în viață. La școală, am fost fata liniștită, cea mai bună prietenă, cea care venea întotdeauna pe locul doi. Nu am vrut să atrag atenția asupra mea. Nu am vrut să câștig nimic. Au fost unele cuvinte pe care nu le puteam pronunța; cuvinte ca *distrugere*, *dragoste* și *pierdere* îmi întorceau stomacul pe dos. Până la urmă am renunțat la ele cu totul. Dar am fost o nepoată bună, îmi terminam repede treburile, eram copilul favorit al bunicii. Cu cât mai multe lucruri erau de făcut, cu atât mai puțin timp aveam de gândit. Măturam, spălam rufe, stăteam până târziu ca să-mi termin lecțiile. Când am ajuns la liceu, eram confidenta tuturor; știam să ascult. Eram întotdeauna acolo pentru prietenele mele, un munte de forță, întotdeauna gata să le ajut în special când era vorba de prietenii lor, mai mulți dintre ei s-au culcat cu mine în ultimul an de liceu, recunoscători pentru sfaturile mele privind viața lor amoroasă, fericiți să se culce cu o fată care nu voia nimic în schimb.

Fratele meu a continuat la Harvard, apoi la Cornell pentru diplomă; a devenit meteorolog, o alegere perfectă pentru cineva care voia să impună ceva logic unei lumi imperfecte. I s-a oferit o funcție la Universitatea Orlon din Florida și în scurt timp a fost profesor universitar, căsătorit cu o

matematiciană, Nina, pe care o idolatriza pentru gândirea ei rațională și tenul ei frumos. Cât despre mine, îmi căutam o carieră în care a ști să taci era un avantaj. Am continuat la universitatea de stat, la câteva orașe mai departe, mi-am luat un masterat în biblioteconomie. Pe fratele meu îl amuza ideea că munca mea era considerată o știință, dar eu am luat-o chiar în serios. Am fost repartizată la secțiunea informare bibliografică, în continuare oferind sfaturi, la fel ca în liceu, în continuare cea la care veneai pentru o informație. Toată lumea de la bibliotecă mă plăcea, angajata model care aduna bani pentru cadourile de nuntă și organiza petreceri cu ocazia venirii pe lume a unor copii. Când o colegă s-a mutat în Hawaii, m-am lăsat convinsă să-i adopt pisica, Giselle, deși eram alergică.

Dar mai era o altă parte ascunsă a mea. Adevăratul eu. Cel care își amintea cum cădea gheața, bucată cu bucată amară. Cel care visa inimi reci de argint. O adeptă a morții. Devenisem un fel de expert privind multele feluri în care se în poate muri și la fel ca orice expert aveam lucrurile care îmi plăceau cel mai mult; înțepături de albină, băuturi otrăvite, șocuri electrice. Erau serii de categorii de care nu mă mai săturam: moarte prin imprudență sau plănuită, pacturi ale morții, moarte pentru a evita viitorul, moarte pentru a fenta trecutul. Mă îndoiam că oricine altcineva de la bibliotecă știa că *rigor mortis* se instalează cam în patru ore. Că știau că atunci când este încălzit, arsenicul are un miros asemănător usturoiului. Comandantul poliției din oraș, Jack Lyons, care, la liceu, fusese în aceeași clasă cu fratele meu, deseori îmi cerea informații despre otrăvuri, sinucideri, boli infecțioase. Și el avea încredere în mine.

Din momentul în care am început să mă interesez despre moarte, nu m-am mai putut opri. Era chemarea mea; cred că era o pasiune. Mi-am comandat texte medicale, cărți de entomologie, manualul farmaceutic Merck pentru a fi cât

mai informată în privința efectelor secundare în cazul în care mă vizita Jack Lyons. Cartea mea de referință favorită era *O sută de feluri de a muri*, un ghid pentru bolnavii în stadiu terminal, cei care aveau o disperată nevoie de asemenea metode și proceduri pentru propriul lor sfârșit. Totuși, de fiecare dată îl întrebam pe Jack dacă nu avea pe cineva mai calificat decât mine care să facă cercetările, dar el îmi spunea:

— Știu că nu voi primi decât fapte de la tine. Nu interpretări.

În acest sens nu avea dreptate. Tăceam, dar aveam propriile opinii: atunci când mi se cerea sfatul în privința celor mai potrivite povești pentru un copil de opt ani, de exemplu, dintre cele ale lui Andersen sau ale fraților Grimm, întotdeauna alegeam frații Grimm. Oase legate în pânză de mătase puse sub un ienupăr, băieți destul de prostuți să joace cărți cu moartea, surori rele a căror răutate le făcea să se spânzure sau să se arunce cu capul în fântână, în mai multe rânduri au fost reclamații către bibliotecarul șef când, fără voie, mame sau profesoare infuriate speriaseră de moarte vreun copil, la recomandările mele. Cu toate acestea, eram de neclintit. Lumea lui Andersen era plină de personaje virtuozose și respectabile. Preferam poveștile în care fete egoiste, care o luaseră pe alte cărări, trebuiau să-și croiască drum printre spini ca să ajungă acasă, și frați neghiobi și neatenți transformați în măgari și lebede, cu purici care îi înțepau cumplit, cu sângele apărându-le strălucitor de sub pene. Nu credeam că oamenii primeau ceea ce meritau. Nu credeam într-o lume rațională și binevoitoare care se putea aranja pentru a ni se potrivi, o existență care se presupunea că se potrivea perfect într-o logică inventată. Nu aveam încredere în diagramele omenirii în care cei răi erau despărțiți de cei buni, iar *pentru totdeauna* era în opoziție clară față de *acum și aici*.

Când o luam către casă în serile cu vânt, cu trombe de frunze și cu tot New Jersey în întuneric și liniște, nu m-ar fi mirat să văd un om cu o singură aripă stând pe treptele primăriei ori să dau peste un lup înfometat la colțul dintre Fifth Street și Main Street. Doar știam puterea unei singure dorințe. Cu un efect invizibil și inevitabil, ca un fluture care bate din aripi într-un colț al globului și printr-o singură acțiune se schimbă vremea în cealaltă parte a lumii. Teoria haosului, m-a informat fratele meu, se bazează pe teoria matematică care sugerează că schimbările cele mai mici afectează totul, indiferent cât de departe, inclusiv vremea. Fratele meu putea să-i spună cum vrea; pentru mine era soarta.

Fără să-mi dau seama, au trecut treisprezece ani de când eram la bibliotecă, iar apoi cincisprezece, încă mai port aceeași pieptănătură – cea pe care mi-am făcut-o pe când aveam opt ani și care a devenit imaginea mea. Oamenii se așteptau la anumite lucruri de la mine: să-i ajut, să nu vorbesc, să-i consolez. Nu aveau nici cea mai vagă idee cine eram. O vreme m-am văzut cu Jack Lyons, dacă poți să-i spui așa. Îmi telefona pentru informații, iar mai târziu în aceeași seară mă aștepta în parcare. O făceam în mașină.

Partida de sex era în grabă, plină de panică și aiurea, dar tot o făceam. Ne asumam riscul. Ore la care veneau abonații, zile în care era atât de multă zăpadă, nămeți de un metru se adunau în jurul mașinii. Poate voiam să ne prindă cineva, dar nu s-a întâmplat niciodată. Eram singuri pe lume. Jack știa că nu îmi place să vorbesc; este adevărat, dar nu aveam încredere în cuvintele mele. Nu aveam această problemă cu cuvintele altcuiva. El putea spune tot ce voia. Putea chiar să trântască un „te iubesc”, atâta timp cât nu credea ce spune. Asta era important. Fata într-o capsulă de gheață față în față cu muntele. Liniștea de gheață era atât

de pură încât devenise inofensivă. Pentru mine, nu mai era nimic dincolo de munți. Nimic către care merita să mă duc.

Întotdeauna Jack mă lăsa să plec acasă singură și nu a încercat niciodată să mă urmărească. Credeam că mă cunoștea mai bine decât cei mai mulți. Credeam că înțelegea că nu meritam bunătate, loialitate sau noroc. Apoi, într-o seară, Jack mi-a adus flori, o mână de margarete ofilite pe care le luase de la piață, dar oricum flori. Acesta a fost sfârșitul; așa a stricat el totul, în momentul în care Jack s-a purtat de parcă eram ceva mai mult decât doi străini care aveau un interes comun privind moartea și sexul, s-a terminat. De îndată ce s-a ivit posibilitatea ca lui într-adevăr să-i pese de mine, am încetat să mă mai întâlnesc cu el.

Fără Jack, viața mea era complet goală. La un moment dat, a fost clar pentru mine că eu trebuia să mă ocup de bunica mea care era pe moarte. Fratele meu era ocupat cu propria lui viață în Florida, iar eu nu aveam niciun fel de viață, doar biblioteca, doar mersul acasă singură, seara. Până la urmă era datoria și responsabilitatea mea. Bunica m-a iubit, cu adevărat și din tot sufletul, chiar dacă tot ce a primit de la mine în schimbul iubirii ei a fost supă de pui, pâine prăjită cu unt, ceainic după ceainic de ceai englezesc, tare, cu miere și lămâie și o mare cantitate de cărți de la bibliotecă. Casa noastră era plină de cărți – în bucătărie, sub paturi, prinse între perne – mult prea multe ca ea să le poată termina vreodată. Cred că îmi imaginam că dacă bunica își păstra interesul, nu va muri; va trebui să mai rămână să termine cărțile care îi plăceau atât de mult. *Trebuie să ajung în străfundurile acesteia*, spunea ea, de parcă o carte era un iaz sau un lac. Credeam că va citi o veșnicie, dar nu a fost așa.

— Ar trebui să te bucuri de viață, mi-a spus bunica într-o seară pe când îi aduceam ceașca ei de ceai. Până și ceaiul era greu de băut pentru ea. Lua înghițituri mici, ca o pasăre,

îi țineam capul sus; mirosea a lămâie și praf. Îmi venea să plâng, deși așa ceva era imposibil pentru mine. Plânsul nu era ca mersul pe bicicletă; renunță la el și în curând vei uita cum se face. Uită-te în oglindă și strâmbă-te, taie ceapă, uită-te la filme triste. Nimic din toate astea nu-ți va aduce lacrimile înapoi.

În seara aceea, sfatul subit al bunicii m-a luat total prin surprindere. Crezusem că dintre toți oamenii ea a înțeles cel mai bine că mă distrusesem cu mult timp în urmă. Nu meritam să fiu fericită. Cum de nu înțelegea bunica mea dragă atâta lucru? Eram deja mai mare decât fusese mama în acea noapte cu gheață când a plecat cu mașina să se întâlnească cu prietenele ei. Cine eram eu să mă pot bucura de ceva?

— Întotdeauna ești atât de tristă, mi-a spus bunica.

— Tu ai toate genele pozitive. Uluitor, dacă ne gândim la situația ei, dacă ne gândim la situația întregii lumi.

În ultimele zile de boală, până și bunica a trebuit să înfrunte tristețea. Plângea în somn. Nu mai suportam să o aud suferind. Am lăsat pisica pe care o adoptasem să aibă grijă de ea, ghemuită pe patul de spital pe care l-am închiriat și m-am dus să stau afară, unde puteam respira aerul sărat. Era primăvară și peste tot era polen de pin; totul căpătase o culoare galbenă ca sulful, în acea noapte mi-am dorit ca toată viața mea să fi fost altfel și să pot să o iau de la început, în Paris sau Londra, în Italia, chiar pe malul celălalt al fluviului în New York, unde am mers la școală. Eram încă tânără. Mi-am dorit să pot năpârli, să scap de vechea piele, să plec departe, să nu mă mai uit înapoi. Dar un nou început în viață nu era domeniul meu. Moartea era talentul meu; înainte de a mă putea opri, mi-am dorit ca durerea bunicii să se termine. Mi-am dorit ca lumea aceasta să nu o mai rețină.

A murit în acea noapte în timp ce eu dormeam pe canapea. Pisica era lângă ea, iar când am auzit-o pe Giselle mieunând, am știut ce se întâmplase. Fratele meu nu a venit în New Jersey decât la câteva zile după moartea bunicii; înmormântarea a trebuit să mai aștepte pentru că erau examene la universitatea Orlon. Ned și-a dat seama ce mi se întâmpla de îndată ce a intrat în casă. Eram ca o pasăre care fusese eliberată din colivie doar pentru a afla că nu putea trece mai departe de fereastră, în toți anii aceia plănuiisem cum să scap din New Jersey, iar acum nu puteam nici măcar ieși din camera de zi. Aproape nu mai mâncăm nimic, în afară de cereale cu lapte, singurele lucruri pe care le puteam înghiți. Nu mai făcusem duș și emanam un vag miros de igrasie, mirosul celor distruși și pierduți. Sunasem la bibliotecă să le spun că nu mă mai întorc. Informarea documentară era prea mult pentru mine. Totul era prea mult. Jack mi-a trimis o scrisoare de condoleanțe pe o hârtie cu antetul poliției; scria că îi lipsesc, mai mult decât ar fi crezut, și spera să mă întorc cât mai curând la serviciu. Dar nu așa ceva urma să se întâmple. Abia dacă îmi găseam vreun motiv să mă îmbrac, ca să nu mai spun despre cercetări privind chestiuni fără sens ori să fac sex cu cineva de care nu-mi păsa pe bancheta din spate a mașinii lui. Uneori pur și simplu stăteam în halatul de baie. Mi-am pierdut dorința de a mă spăla pe față, de a mă privi în oglindă, de a ieși afară din casă, de a respira aer curat.

Fratele meu și cu mine nu mai purtasem o discuție de ani de zile. Prea ocupați, viețile noastre prea diferite. După înmormântare s-a așezat lângă mine pe canapea. Era alergic la pisici, tot așa cum eram și eu, iar ochii au început imediat să i se umezească din cauza Gisellei.

— Asta nu îți va face niciun bine, mi-a zis Ned. Nu mai poți sta aici.

E logic încă, de parcă ar conta. A fost logic și atunci. Mă gândeam la dimineața când a murit mama; înainte de sosirea bunicii, mă plimbasem pe afară în pijama și l-am văzut în bucătărie. Cred că făcea curățenie. De pe atunci era ordonat. *E prea devreme*, mi-a spus Ned. *Du-te să mai dormi*. Chiar așa am făcut. Două zile mai târziu am stat împreună, unul lângă altul pe scaune pliante la înmormântarea mamei, la cimitir. Câteva dintre prietenele mamei erau acolo, toate îmbrăcate în negru. Ned purta un costum negru, probabil împrumutat. Nu-l mai văzusem înainte. Eu purtam o rochie bleumarin cu un guler dantelat pe care l-am dat jos cu aceeași foarfecă pe care o folosisem ca să-mi tai părul. Era un sicriu simplu din lemn de pin, închis. Totuși, citisem destul de multe povești ca să știu că morții nu erau chiar pe cealaltă lume. Mama noastră putea fi adormită, sub o vrajă, gata să bată în sicriu și să ne roage, *Dați-mi drumul!*

Se putea întâmpla oricând. Cerul era gri; pe jos era gheață. Iar apoi l-am văzut pe Ned plângând. O făcea în liniște. Nu scotea niciun sunet. Nu cred că-l mai văzusem făcând asta, imediat m-am uitat în altă parte. Iar apoi sicriul a arătat altfel. Bine închis. Gata, s-a terminat.

La înmormântarea bunicii mele, Ned și cu mine am fost singurii îndoliați. Același fel de sicriu simplu din lemn de pin, același cimitir. Nu am ajuns niciodată să punem un semn pe mormântul mamei mele și asta mă bucura. Nu voiam să știu exact unde a fost înmormântată. Poate nici nu a fost înmormântată. Poate nu știam, dar ea într-adevăr a deschis sicriul de lemn și a fugit în întuneric și frig în momentul în care noi am părăsit cimitirul. Am căutat urme de pași, deși trecuseră mai mult de douăzeci de ani. Doar zgomotul făcut de păsări. Mai era ceva – urme de vulpe.

Ned nu s-a ocupat numai de problemele bunicii mele, dar s-a ocupat și de mine, ca să îmi pună ordine în viață. Mi-a

găsit o slujbă la biblioteca publică din Orlon și o casuță de închiriat la numai câteva străzi mai departe de campusul universitar. Am discutat despre avantajele pe care le-aș avea în cazul în care m-aș muta. Din punct de vedere statistic, Ned nu prea avea argumente. Dacă ar fi fost vorba să fac un ban, aș fi pariat că viitorul meu însemna încă douăzeci de ani în casa bunicii, purtând un halat de baie. Dar fratele meu era un oponent redutabil, cel puțin metodic, iar riscurile nu-l făcea să șovăie, chiar dacă riscul, în acest caz, eram eu.

În timp ce eu îmi plângeam de milă și mâncăm cereale, Ned a împachetat lucrurile din casă, a chemat agentul imobiliar și mi-a pus cauciucuri noi la mașină. Și asta a fost. Am plecat din New Jersey. Colegele mele de la bibliotecă au vrut să dea o petrecere de rămas bun, dar fără mine, nu mai era nimeni care să organizeze așa ceva. Am luat pisica cu mine. Nu am avut încotro. Giselle a sărit în mașină și s-a instalat comod pe haina fratelui meu, asigurându-se că Ned va strănuta tot drumul până în Florida.

A fost neașteptat de cald în ziua în care am plecat. Cerul era de culoarea sulfului, cu gri pe la margini, iar umiditatea era de 98.

— Asta te va obișnui cu Florida. Ned era suspect de vesel.

În fața noastră, la ieșirea din New Jersey, norii erau luminați de fulgere din cele fără tunete, care sunt atât de vii încât pot lumina tot cerul. Fratele meu era încântat de vreme; departamentul lui se ocupa de studiul fulgerelor, iar el era unul dintre consultanții acestui proiect.

— Dacă nu ar fi furtuni cu descărcări electrice, pământul și-ar pierde încărcătura electrică în mai puțin de o oră, mi-a spus Ned.

Își nota informații despre furtună în timp ce era la volan. Mă obișnuisem să fiu singură, să vorbesc cu mine însămi;

fără să mă gândesc, mi-am spus o altă dorință cu voce tare, chiar dacă mă ardea. Mi-am dorit să mă lovească trăsnetul.

— Pe dracu', cum să vrei asta, mi-a zis Ned. Una din îndatoririle departamentului de meteorologie de la Orlon era să lucreze împreună cu o echipă de doctori și biologi, pentru studierea leziunilor neurologice suferite de victimele lovite de trăsnet. Nici nu știi cât rău pot face. Habar n-ai.

Dar asta chiar nu conta, îmi pusesem o altă dorință legată de moarte și deja știam ce urma după gustul amar din gură.

Era prea târziu ca să renunț.

II

Pisica nu a fost prea încântată de mutare. Nu puteam fi supărată pe ea. Orlon era departe de a fi un paradis. De fapt, pisicile sunt supuse obișnuințelor, se spune că se atașează mai mult de un loc decât de o persoană. Cu siguranță, aceasta se adevărea în cazul presupusului meu animal favorit, căruia nu păruse niciodată să-i lipsească prima stăpână de la care l-am moștenit. Nici un singur moment nu a stat la fereastră, așteptând să fie salvată. De ce ar fi stat, ea nici măcar nu părea să-și dea seama că există și oameni. Comoara mea. Animalul meu favorit.

Giselle, o strigam când era prin grădină, dar ea nici nu mă băga în seamă, doar dădea scurt din coadă de parcă aș fi fost o muscă, una din miile de muște care se înmulțeau în Orlon. Nici propriei mele pisici nu-i plăcea de mine. Ce-aș fi vrut de fapt? Viața nu a fost mai bună aici în Orlon, în ciuda promisiunilor fratelui meu, era doar mai cald, mai plin de muște, mult mai umed decât în cele mai proaste perioade

din New Jersey. Biblioteca la care m-am trezit angajată era subfinanțată: mai era o altă bibliotecară, Frances York, care lucrase în aceeași funcție timp de patruzeci de ani și a cărei vedere slăbise – iată de ce eram aici. Oricât de puțină încredere ar fi avut în mine, trebuia să fiu ochii ei.

Iată ce am văzut: cele mai multe dintre rafturi erau goale. Reduceri de buget. Lipsa de interes a publicului. Aveam mai multe cărți puse în cutii și lăsate într-un depozit în New Jersey decât avea Biblioteca Publică din Orlon în total. Abonații nu aveau calculatoare la dispoziție, doar la ghișeu era un vechi procesor de cuvinte, mai era încă utilizată o cartotecă de modă veche. Iar în ceea ce privește departamentul informare bibliografică, nu părea să fi existat unul. După mai multe săptămâni de lucru, au fost doar trei apeluri: două persoane s-au interesat de utilizarea corectă a fertilizatorilor, iar o a treia, o elevă de clasa a doua, voia să știe unde a terminat facultatea de medicină dr. Seuss. Poate ar fi trebuit să o mint pe tânăra care sunase, dar nu-mi stătea în fire. Când i-am spus că autorul ei favorit nu era doctor, și că, de fapt, numele lui nici măcar nu era Seuss, mi-a închis telefonul. Cred că nimeni nu i-a spus că nu trebuie să aibă încredere în cuvinte, nici chiar în cele din cărți.

Deoarece era un oraș universitar, studenții din Orlon aveau o bibliotecă bine echipată, high-tech, așa că mica noastră clădire era total invizibilă pentru ei. Pe de altă parte, pentru că bugetul nu ne permitea să cumpărăm nicio ediție nouă, chiar localnicii se țineau departe de noi. Singura activitate săptămânală era clubul de lectură pentru grădinițe, dar s-a văzut că nu merge după ce am citit *Prințesa găștelor*, o poveste în care un personaj care spune numai adevărul, un cal credincios și îndrăgit pe nume Falada, continuă să vorbească mult timp după ce i s-a tăiat capul și i-a fost atârnat pe perete. Frances și-a reluat

funcția de lector, deși era aproape oarbă și trebuia să țină cartea foarte aproape de ochi pentru a putea vedea ce scrie. Frances a fost politicoasă atunci când mi-a spus că nu mă descurcasem bine, iar eu am înțeles-o. Moartea era talentul meu, nu niște țânci plini de viață. Am fost încântată să renunț la grupul de la grădiniță, fericită să evit vânzoleala unor ființe mici și zgomotoase joia după-amiaza.

În timpul orelor de serviciu la bibliotecă, m-am trezit dorindu-mi întrebări despre moarte. New Jersey începuse să mi se pară un vis, mai degrabă decât un coșmar. Mă uitam la telefon și îmi lipsea Jack Lyons și telefoanele lui; cele mai lungi și mai intime conversații fuseseră despre boli răspândite de țânțari, în special virusul West Nile. În ceea ce-l privea pe fratele meu, el și Nina erau prinși cu munca lor la universitate; după ce m-au ajutat să mă instalez în noua casă – despre care fratele meu a uitat să menționeze că nu avea aer condiționat, avea doar un ventilator de plafon – rareori i-am văzut pe Ned și soția lui. Nu mă așteptasem la mai mult, de ce să mă fi așteptat? Își aveau propria lor viață, până la urmă.

Seara, ascultam la radio și mă ocupam cu omorârea muștelor, cu pliciu pe care l-am cumpărat de la magazinul Acres' Hardware. Un pic de moarte la îndemână. Ceva ce înțelegeam. Ceva la care eram bună. În scurt timp am ucis sute de muște. Păstram grămezi de muște pe pervaz. Asta făceam când s-a întâmplat. Eram cu pliciu în mână când, chiar în fața mea, am văzut ceva ce părea o minge de tenis. Fereastra era deschisă, ventilatorul de tavan era pornit, aerul era greu de căldură. M-am gândit că poate copiii vecinilor aruncaseră mingea pe geam. Nu-mi păsa de copii, de nicio vârstă sau mărime. Știam cum gândesc și de ce erau în stare. Eram pe cale să strig la cei vinovați să plece de gazonul meu. Dar apoi am observat că mingea era ciudat de luminoasă, atât de strălucitoare încât a trebuit să mă uit

la ea printre gene. Când mi-am întors privirea am constatat că pliciul pe care îl țineam în mână avea marginile în flăcări, iar focul picura pe podea, ca un foc de artificii de 4 Iulie.

Am rămas paralizată, cred, incapabilă să fac altceva decât să privesc mingea căzând pe podea. Am auzit un zgomot colosal: un fel de explozie, ca o bubuitură de pușcă. M-am gândit la gheața care ricoșa de pe acoperiș când a plecat mama cu mașina. Sunetul morții. Bubuitura a ceva ce nu putea fi oprit. Pentru o fracțiune de secundă, mi-a trecut prin minte, *Este sfârșitul lumii*. A lumii mele, am vrut să spun. Într-un fel era adevărat, în câteva secunde, s-a schimbat totul. Dacă m-aș fi întors spre stânga în loc de dreapta, poate nu s-ar fi întâmplat; dacă musca pe care am plesnit-o nu ar fi intrat printr-o gaură din plasa de la geam, dacă n-aș fi plecat din New Jersey, dacă un fluture din America de sud nu și-ar fi desfăcut aripile și cu o singură bătaie nu ar fi schimbat totul, *acum și pentru totdeauna*.

Când m-am trezit la spital am știut că o parte din dorința mea s-a îndeplinit. Puteam să simt gustul arzător de moarte. Dorința pe care mi-o spuseseam în mașină în timpul călătoriei către Florida se îndeplinise pe jumătate, dar eram pe jumătate vie. Puteam mișca partea stângă. Brațele, picioarele, trunchiul, totul fusese afectat. Nu fuseseră afectate multe organe – fără efect asupra rinichilor sau plămânilor. Dar inima îmi fusese afectată și mai fuseseră afecțiuni neurologice, două din cele mai frecvente cauze ale mortalității în cazul victimelor loviturii de trăsnet. Oricum am fost informată că eram norocoasă să mă aflu în Orlon, unde aveau loc mai multe lovituri de trăsnet decât oriunde altundeva în Florida – minunata Florida, pe primul loc în ceea ce privește morții și leziunile cauzate de trăsnete. Din această cauză, serviciul medical din districtul nostru era expert. Se presupunea că trebuia să fiu recunoscătoare. Aveam nevoie să fac fizioterapie și să fiu supravegheată de

un cardiolog, deoarece inima mea nu mai bătea cum trebuie. O simțeam în mine de parcă ar fi fluturat – ruptură în pericard, mi s-a spus. Era de parcă aveam o pasăre înăuntrul meu, o pasăre care ar fi trebuit să fie în afara cuștii mele toracice.

În timp ce mi se vorbea despre starea mea, cu Ned și Nina privindu-mă, singurul lucru asupra căruia puteam să mă concentrez era clinchetul din capul meu. Nu era nimic neobișnuit în asemenea cazuri, m-a asigurat doctorul când a auzit de ce mă plângeam. Nici starea de amețală nu era neobișnuită, nici durerea din gât, nici fața umflată, nici faptul că nu îmi simțeam degetele. Trebuia să mă gândesc la toate efectele de care scăpasem! Edem pulmonar, ruptură de membrană timpanică – surzenie produsă de sunet și de șoc – arsuri termice de la hainele care luaseră foc, importante efecte vasculare, atac de cord, cataracte, leziuni ale creierului, ochilor și pielii.

Fusesem inconștientă timp de treizeci și două de ore și din această cauză aveam perfuzii intravenoase. Bineînțeles, totul era confuz. Desigur, fratele meu și Nina păreau îngrijorați. Așa că nu am mai spus nimic în momentul în care asistenta a venit să-mi aducă masa de seară. Nu am scos un cuvânt atunci când am constatat că jeleul care mi s-a oferit avea culoarea pietrei. Chiar asistenta, care nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani, părea să aibă un păr alb lung. Florile pe care mi le-au adus fratele meu și cu soția sa păreau acoperite cu zăpadă. Atunci am înțeles. Nu mai vedeam culoarea roșie. Tot ce fusese odată roșu acum era alb ca un nor. Tot ceea ce vedeam era gheață; tot ceea ce simțeam era răceala propriei mele vieți distruse. Poate era o reacție oculară la căldura loviturii – hemoragia vitrească era unul din multele efecte posibile asupra ochiului, alături de zgârieturi la nivelul globului ocular și cataracte. Habar nu aveam de ce absența unei culori ar fi putut să mă afecteze

atât de profund, dar brusc m-am simțit complet deprimată. Pierdusem ceva înainte de a ști cât de prețios este, iar acum era prea târziu.

Am stat în spital aproape două săptămâni. Nu l-am prea văzut pe fratele meu, dar Nina se ducea zilnic la mine acasă ca să o hrănească pe Giselle. Când în sfârșit mi s-a permis să mă externez, încă folosind un cadru datorită părții mele stângi, încă slăbită, Nina a venit să mă ia cu mașina și m-a dus acasă. Am observat că Nina îmi umpluse frigiderul. Cred că dăduse și cu aspiratorul. Am înțeles de ce fratele meu fusese atras de ea. Nina era logică, avea o mare încredere în ordine și, la fel ca fratelui meu, nu îi păsa prea tare de sentimente. Stătea în picioare și își frângea mâinile în timp ce eu stăteam pe canapea și plângeam.

— Scuză-mă, i-am spus Ninei. A încuviințat din cap și mi-a făcut un semn cu mâna că nu era nimic. Am continuat să plâng până am terminat o cutie de batiste de hârtie. Era pentru prima dată după mult timp că mi se întâmpla să plâng și am făcut-o mai mult decât era cazul. Stăteam și plângeam în hohote, cuprinsă de tremurături. Brusc am fost copleșită cu totul, o epavă, acesta era adevărul. Părul îmi căzuse în smocuri, iar în ceafă aveam clinchetul acela groaznic, încă nu puteam mânca hrană solidă. Doctorul îmi spusese că simptomele erau similare celor ce sufereau de o boală de iradiere. Așa mă simțeam – în oase, în degete - iradiată, în toată partea mea afectată aveam o senzație de strânsoare, de parcă ceva ar fi fost răsucit acolo. Un scurtcircuit în sistemul meu electric, presupun. Eul meu esențial, eul meu propriu s-a dus. Atingeam lucruri și nu le puteam simți. Era de parcă tot ce era solid se îndepărtase de mine. Înăuntrul meu, inima îmi era înghețată.

Vremea era încă umedă și înăbușitoare; cineva care nu era din Florida nu putea fi pregătit pentru așa ceva. Nici măcar nu eram în apropierea verii, totuși căldura explodase

În aer, apoi se așezase; acum te apăsa. Cu toate acestea, atunci când Nina m-a întrebat dacă vreau ceva, i-am cerut un ceai fierbinte. Stăteam și tremuram, mai rece ca niciodată. Aveam gheață în vene. Gheață și în ochi, se pare. În timp ce cumnata mea făcea ceaiul, mă uitam pe fereastră. Afară totul avea culoarea gheții. Mă întrebam dacă bougainvillea era stacojie: nu observasem înainte. Acum planta avea o culoare deschisă și fantomatică, era degerată și tremura în căldură. Mă simțeam de parcă aveam un picior în această lume și un altul în cealaltă. Nu putusem nici măcar să-mi spun corect dorința, ca să mor. Eram ca acea persoană care a încercat să se sinucidă sărând de la etajul trei și nu reușise decât să-și rupă toate oasele, încă vie, încă mai mult sau mai puțin intactă, încă prinsă în capcana aceleiași vieți.

Înainte de a pleca, Nina mi-a spus că o fizioterapeută urma să vină să mă vadă. Când terapeuta a apărut a doua zi dimineața și a sunat la ușă, nu i-am deschis. Poate nu voiam să mă vindec. Poate meritam tot ce mi se întâmplase. Poate aceasta era soarta pe care o meritam. Stăteam pe canapea cu Giselle și îmi imaginam că eram ferită de binevoitori și de cei săritori. Dar fratele meu avea o cheie de rezervă, pe care i-o dăduse fizioterapeutei. A spus că o cheamă Peggy Travis. De parcă mi-ar fi păsat. De parcă aș fi avut intenția să transform totul într-o chestiune mai personală. Presupun că Peggy purta o rochie cu dungi roșii, dar pentru mine erau gri. A citit o listă de exerciții pe care urma să le facem pentru a întări partea mea stângă. Mi-am cerut scuze. Bâjbâind cu cadrul, m-am dus la baie și am vomitat.

— E normal să ți se facă rău. Vizitatoarea mea nebinevenită practic apăruse în spatele meu și se uita la mine cum vomit. La unii oameni durează puțin, la alții este altfel.

Apoi s-a oprit. Dar am înțeles aluzia. La alții durează o eternitate.

Eram chiar jalnică. Nu puteam nici măcar să strâng în mână o minge de cauciuc. Mai multe smocuri de păr mi-au căzut doar din cauza efortului. Dar Peggy nu era genul care să renunțe la ceea ce avea de făcut. Ea mai văzuse toate acestea lucrând împreună cu clienții ei – schilozii, firavii, terminații, ologii, șontorogii, mutilații, nefericiții. Mi-a povestit despre ei la ceai – al ei cu gheață, al meu aburind. Transpirasem și protestasem în timpul exercițiilor, cu fața mea tumefiată umflându-se și mai mult, iar clinchetul nu se mai termina; nu mai simțeam nevoia unei conversații. Așa te prind oamenii ca Peggy; așteaptă să fii cu garda jos, iar apoi vorbesc până te termină. De fapt, mă simțeam ca o bombă cu ceas, dar mi-am băut cuminte ceaiul. Nu puteam decât să o ascult.

Am auzit povestea despre ultimul client al lui Peggy, un bărbat mușcat de un bulldog. Când s-a terminat atacul, victima nu mai avea decât trei degete, cu toate, iar eu ar fi trebuit să văd ce repede s-a recuperat. Acum lucra la magazinul Acres' Hardware, înainte de asta a fost o femeie care a avut un accident de mașină și care nu-și mai amintea cum o cheamă, trebuia hrănită cu lingurița, dar acum mergea și urma cursuri de istoria artei la universitatea Orlon.

Știam precis ce urmărea Peggy. *Hai, fă asta! Vezi că merge! Și tu poți să faci! Ajută-te! Trage puțin mai tare!*

Toate cazurile lui Peggy erau niște povești de succes. Poate ar fi trebuit să o avertizez; norocul ei era pe cale să se schimbe. Era încăpățânată; cred că încercam să nu izbutesc, și totuși m-am recuperat puțin, poate doar la suprafață. Nu am pomenit niciodată despre lipsa culorii roșii, zgomotul de sub piele, clinchetul din cap. Singura ființă față de care nu puteam să-mi ascund efectele secrete

era pisica. Uneori Giselle venea și se așeza alături de mine punând o lăbuță pe brațul meu. Lăbuța ei vibra violent și după un timp și-o retrăgea uitându-se la mine. Îmi imaginam că știa ce era cu mine. Singura ființă din univers care înțelegea ce simțeam cu adevărat. Nici nu mă miră că nu mă plăcea. Nu am păcălit-o cât de puțin.

Frances York îmi promisese că o să-mi păstreze slujba la bibliotecă, locul acela fără cărți și prea puțin folosit. Când mi-a telefonat ca să-mi dea vestea, i-am spus, *O, ce bucurie!* Nu a observat sarcasmul din vocea mea; a crezut că eu simțeam ce spuneam.

Dar bineînțeles că așa voi face, dragă. Suntem uniți. Vom rămâne împreună.

Nu știam dacă se referă la bibliotecari sau la ratați sau la femei singure, care se confruntau cu vreo tragedie, îmi imaginam că avea propriile ei tragedii, nu că aș fi vrut să aud despre ele. Am vrut să-i spun că la postul precedent, în mod regulat, obișnuiam să fac sex, fără noimă, cu cineva, în parcare a bibliotecii. Cu cineva care nu mă iubea și care nu voia să mă iubească. Că o făceam chiar și iarna, când peste tot era gheață și respirația noastră aburea parbrizul. Am vrut să-i spun că de când m-a lovit trăsnetul, îmi petreceam nopțile vomitând și ascultând clinchetul, că ochii mei - înlocuitorii pentru vederea ei slabă - mă dureau atât de tare încât probabil nu voi mai citi nicio carte vreodată. Am vrut să-i spun că reușisem să-i pierd aproape pe toți oamenii pe care îi iubisem cel mai mult pe lume, morți prin aproximare și dorințe stupide, că încă nu puteam scăpa de mine. În schimb i-am spus, *Mulțumesc*, și i-am promis că o voi ține la curent cu starea mea; de îndată ce mă simțeam în stare, mă voi întoarce la bibliotecă.

Viața mea era goală și acesta era un lucru bun. Era ceva cu care mă obișnuisem. Totuși era ceva la care toți se așteptau de la mine, fie că îmi plăcea sau nu. Urma să fac

parte din studiul asupra loviturii de trăsnet, m-a convins fratele meu să fiu printre cele câteva zeci de pacienți testați de o echipă de biologi, neurologi și meteorologi, ce se aflau la etajul trei al Centrului de știință de la universitate. Fratele meu părea să se simtă vinovat față de mine, din cauza accidentului pe care îl suferisem, și totuși mă evita. Cel mai bun lucru este să nu vezi ceea ce îți strică liniștea. Cel mai bun lucru este să-l pui în ordine, să-l examinezi și să-l folosești la un studiu. După cum înțelegeam eu lucrurile, teoria haosului era la baza sentimentului de vinovăție al lui Ned. Atunci când îmi telefona, o făcea ca să discutăm despre valoarea probabilității în cazul loviturii mele de trăsnet. Dacă nu ar fi insistat, nu m-aș fi mutat în Florida. Dacă nu m-aș fi mutat, nu aș fi fost lovită de trăsnet și așa mai departe. Nu mai voiam să aud așa ceva și, cu siguranță, nu voiam să-l văd pe Ned suferind. Era de ajuns că unul dintre noi suferea.

Așa că am acceptat.

Experții m-au racordat la aparate, mi-au făcut o cardiogramă, mi-au examinat scheletul. M-a văzut un neurolog.

Un cardiolog. Apoi un psiholog. M-au supus unei serii de teste de inteligență și mi-au spus că nu era o problemă dacă nu-mi aminteam numele unor personaje istorice pe care un elev de clasa a cincea putea să le spună pe nerăsuflăte. Au mai fost și teste psihologice; mă așteptasem la așa ceva. La întrebările acelea am spus că totul era fals.

Mi s-a spus că erau mai multe feluri de lovituri de trăsnet – apropiate, de contact, prin supratensiuni, traume din izbitură cu obiecte deplasate de trăsnet și lovituri directe, în cazul meu a fost o lovitură apropiată – pliciul, se pare, a stat între mine și forța a ceea ce putea avea până la 120 de milioane de volți. Nouăzeci la sută dintre victime supraviețuiau, dar douăzeci și cinci la sută sufereau efecte

importante, unele dintre ele nu erau vizibile decât după câteva luni sau după câțiva ani. Fratele meu mi-a trimis mai multe cărți, iar personalul medical mi-au dat o mulțime de broșuri. Cred că toți încercau nu numai să mă informeze, dar și să-mi arate ce norocoasă am fost că mai eram încă în viață.

Pe la sfârșitul lunii, neurologul care se ocupa de cazul meu, dr. Wyman, mi-a spus că evoluam bine. Știam că nu este așa. O, trecusem de la cadru la baston, de la fizioterapie în fiecare zi la de două ori pe săptămână și în sfârșit îmi făceam exercițiile singură. Peggy plecase la un alt pacient, un domn în vârstă care a căzut pe scări și și-a rupt toate oasele de la picioare. Eram gata din punctul de vedere al lui Peggy. *Hai sus și să ne bucurăm de vremea din Florida*, sunt sigură că așa îi spunea omului cu oasele rupte. Dr. Wyman, cu siguranță, discuta cu colegii săi. *Ce progres frumos!* Chiar când i-am mărturisit problema oculară, el a insistat asupra faptului că a nu vedea o singură culoare nu era nimic din ce să-mi fac griji. Poate pentru el nu era nimic, dar pentru mine faptul că nu mai vedeam culoarea roșie era ceva groaznic; golul cu care am rămas mă făcea să plâng, în lumea mea, o cireasă nu era diferită de o piatră. O, ce-mi mai lipseau lucruri care înainte nu contaseră niciodată pentru mine. Un măr, o garoafă, pasărea zisă cardinal, care pentru ochii mei era gri ca un porumbel.

Nu erau cuvinte pentru a arăta cât de falsă era presupunerea lui Wyman privind situația mea. De fapt se deteriora. Plânsul, frigul din mine, teama de fiecare dată când ieșeam din casă. Cum puteam să-i spun doctorului ce nu era în regulă cu mine? Nici eu nu înțelegeam asta. Nu puteam transpune durerea în cuvinte; era o durere a vidului. Cauzele spaimei mele erau vremea, atmosfera, aerul însuși. Cu ce mă mai puteau ajuta acum sfaturile privind protecția? *A se evita apa, obiectele metalice, acoperișurile; nu*

stați aproape de telefon în cazul unei furtuni; nu vă imaginați că sticla vă poate proteja; chiar dacă vă aflați la zece kilometri distanță, nu sunteți feriți de o lovitură de trăsnet. A se evita viața, poate acesta era răspunsul. Cel mai important sfat privind protecția. Nu stați aproape de nimic.

Fără cuvinte, doar acțiunea este suficientă. Pentru a-i arăta doctorului meu ce puține progrese am făcut, pentru a-i arăta din ce era făcută lumea mea, mi-am scos mâna prin fereastră. A fost un lucru groaznic de stupid din partea mea, dar poate Peggy avusese dreptate. Poate voiam să fiu ajutată; poate eram disperată după așa ceva. Era prinsă într-o capcană de sticlă, rece, goală, moartă pe dinăuntru. Astfel este situația mea, domnule doctor, dacă într-adevăr vreți să știți: sunt făcută zob.

Centrul de știință era rece, rigid, cu temperatură controlată. A fost un șoc să simt intrând un curent de aer arzător prin fereastra spartă în camera în care era un frig pătrunzător. Doctorul a sărit un pas înapoi. Sticla a acoperit podeaua cu bucăți strălucitoare. Sincer vă spun, și eu am fost surprinsă. Era de parcă fata din povestea copilăriei mele brusc se izbise de cușca ei de gheață albastră.

— Doamne! a spus Wyman. Ce faci?

Sângele, cred, îmi curgea pe braț. Pentru mine parcă era pastă de dinți.

— Ești nebună? m-a întrebat doctorul.

Nu prea era o întrebare profesională. Și, ca să spun cinstit, credeam că Wyman trebuia să-mi spună asta. El era diagnosticianul până la urmă; el era cel sigur că evoluam bine.

Echipele de întreținere tundeau gazonul și zumzetul activității lor se adăuga clinchetului din capul meu, așa că nu-l mai ascultam pe doctor. M-au dus înapoi la spital cu ambulanța, deși aveam nevoie doar de câteva copcii. Am vrut doar să mă fac înțeleasă. Ce era rău în asta? Asta era,

fiecare bucățică din care eram făcută: sânge, panică, tristețe. Cum trebuia să i-o spun mai simplu?

Am fost ținută sub observație de interniști și o echipă de psihologi timp de patruzeci și opt de ore, perioadă în care am avut grijă să mă fac extrem de plăcută. Puteam face asta oricând voiam, învățasem asta în liceu. Acel eu care trebuia să fiu, fata care știe să asculte. Nu după mult timp asistentele îmi destăinuiau poveștile lor de dragoste, la fel ca prietenele mele din liceu. Dieteticienei, în special, îi plăcea de mine. Mama ei era pe moarte; a închis ușa ca să poată plânge cu mine de față. Nu i-am spus povestea mea, mama alergând la mașină, bunica plângând în somn.

Dar atâta timp cât am fost în secția de psihiatrie, se poate să fi fost de gheață. Prima mea răbufnire de plâns a fost cu siguranță o anomalie. Din salon, căutam munții undeva departe, dar tot ceea ce vedeam erau ferestre cu plasă de sârmă, și palmieri înalți. Lucrurile de care eram foarte conștientă erau acele lucruri a căror culoare nu o puteam vedea: mușcatele din ghivecele de pe pervaz, pătrățelele gri sau negre de pe panoul de plută, gura asistentelor în timp ce vorbeau cu mine, cu buze de un alb sticlos încât păreau înghețate.

Când m-au externat – recuperată, din nou! – am luat un taxi ca să merg acasă. Am găsit-o pe Giselle plimbându-se prin fața ușii, lihnită de foame. De data aceasta Nina uitase de ea, așa că i-am dat sărmanei ființe niște ton din conservă și o farfurie de lapte. Diagnosticul meu a fost tulburare de panică și depresie, iar eu nu puteam decât să fiu foarte de acord. Stare indusă de traumă, mi s-a spus. Ei bine, da, asta era adevărat. Doar că trauma nu s-a petrecut aici în Florida și nu avea nimic de-a face cu trăsnetul.

Când i-am dat drumul pisicii în curte, am simțit schimbarea din atmosferă. A fost cel mai ciudat lucru. Era de parcă eu eram un nor și nu o ființă omenească. Am știut

că va ploua cu câteva minute înainte să înceapă. Puteam simți atomii încărcăți din aer și am chemat-o repede pe Giselle în casă înainte ca blănița ei să devină mată și udă. În vreme ce eram în pat s-a produs un fulger la aproape șapte kilometri distanță. Trăsnetul a rupt un pin în două și a declanșat un incendiu care a făcut scrum mai multe case. Era un fulger de vară, cel care apare din senin fără niciun tunet. Dar nu a fost nevoie să-mi spună nimeni.

Era singurul lucru pe care îl puteam simți adânc în mine.

Capitolul doi. Lumina

I

Care este diferența dintre fulger și magie? Aceasta este o glumă obișnuită printre meteorologi.

Magia are un înțeles. Fulgerul nu are, nici măcar pentru experți. Fulgerul este aleatoriu, imprevizibil. Poate fi mic cât un bob de mazăre sau mare cât o casă. Zgomotos sau nu, cenușiu sau luminos. Poate avea orice culoare – roșu sau alb, albastru sau fumuriu închis – și pare să aibă o logică a lui. Fulgerul coboară în jos pe hornuri sau intră prin fereastra închisă, strecurându-se chiar printre moleculele

care formează sticla. Fulgerul știe ce are de făcut, spun majoritatea experților; îi este ușor să producă pagube în ciuda eforturilor privind siguranța. Ascunde-te și te va găsi. Fă-ți un plan, dar planul tău va fi dat peste cap cu ușurință.

Fulgerul are favoriți, alege pe unul din mai mulți, anumiți oameni din grupuri de câteva sute, chiar mii. Fulgerul face farse și pare să-i placă. Fulgerul ajunge la 50.000 grade Fahrenheit, de cinci ori mai fierbinte decât soarele. Poate fi lung de câțiva kilometri și subțire cât degetul mic de la mână. Efectele sale sunt deconcertante și fără discernământ. Sunt copaci care au fost loviți și nu prezintă niciun efect, iar apoi, câteva luni mai târziu, brusc se usucă. Ușile sunt smulse din țătâni, mașinile iau foc, iar după aceea este descoperit un aparat de radio în stare de funcționare, murmurând un cântec trist. Oameni aflați în siguranța locuinței lor vorbeau la telefon, iar fulgerul a venit pe fir, le-a intrat în ureche și i-a asurzit. O dată, un câine a fost lovit de trăsnet și, mai multe săptămâni la rând, când trăgea un vânt scotea un fum sulfuros negru. Meșe au fost smulse de pe capul oamenilor lăsând să se vadă chelia, femeii au fost despuiate de haine, copiii au spus că au văzut obiecte de foc plutind prin camera lor, dar nu au fost crezuți până când nu s-a întrerupt curentul și pereții au luat foc.

Alți oameni se ridică după ce au fost loviți de trăsnet și își termină partida de golf, își văd de treburile și chiar au ceva de povestit. Viața altora este distrusă pentru totdeauna.

Este aceasta magie? Are aceasta vreo noimă? Majoritatea fenomenelor meteorologice ciudate pot fi explicate pe cale logică. Ploile de sânge, despre care odată s-a crezut că arătau mânia cerului, sunt de fapt formate din fluide mecondiale eliberate de anumite lepidoptere în momentul ieșirii din crisalidă. Ploile negre, povești de babe, sunt de fapt pietre ridicate de vârtejuri și care cad în altă parte. Broaștele care cad din cer, la fel, niciun fel de magie;

sărmanele ființe sunt pur și simplu măturate de furtună dintr-un loc și aruncate în cu totul altă parte. Dar dacă broaștele ar deschide gura și le-ar cădea perle? Chiar și aici logica își spune cuvântul: broaștele au fost ridicate în aer undeva în mările Chinei, acolo unde există perle strălucitoare în zeci de nuanțe din cele mai neașteptate: roșii, stacojii, purpurii. Perle care au culoarea inimii umane.

La universitatea din Orlon, echipa lucra în sens invers, încercând să înțeleagă fulgerai prin studierea efectelor asupra fiziologiei umane. Grupul nostru de supraviețuitori se întâlnea seara în cafeneaua de la Centrul de știință. Școala de vară nu avea încă sesiune; pe moment campusul era liniștit. Nu credeam în grupurile de întraajutorare; de ce aș fi crezut? Nimic nu mă putea salva. Cu toate acestea, fratele meu a insistat că grupul făcea parte din studiul la care participam și eu. Era pentru binele general, ceva la care mă gândeam doar rareori. Ned m-a sunat în mod repetat pentru a-mi sugera că odată trebuia să termin și eu ceea ce am început. Era un argument, cred. Dar nu aveam niciun chef să traversez campusul Orlon, oricât de nepopulat era, cu părul care îmi tot cădea, cu bastonul de care mă foloseam pentru a-mi susține pasul de piticanie. Spun piticanie pentru că așa mă simțeam. Un pitic în sistemul meu nervos ciupea pe ici, pe colo. Reamintindu-mi cine eram și cine nu voi fi niciodată.

Aș fi renunțat în ultima clipă, aș fi uitat fără nicio intenție ora, ziua, locul întâlnirii, dar Ned mi-a trimis un raport care știa că mă va intriga. Era un dosar intitulat *Omul gol*. Cum aș fi putut rezista?

Omul gol fusese dulgher, făcea acoperișuri – o meserie periculoasă, știam asta din informațiile mele privind siguranța. Era după orele de serviciu și lucra la casa soacrei lui când a fost lovit de trăsnet. Avea patruzeci și patru de ani, 1,90m și 110 kilograme. Avea un început de chelie și

purta barbă, în momentul accidentului băuse două beri, dar cu siguranță nu era beat. Lucra singur. Niciodată nu a câștigat la loterie, niciodată nu a avut un câine, niciodată nu a făcut promisiuni deșarte. Până de curând.

În acea seară cânta *Ring of Fire*, melodia lui Johnny Cash. Mai târziu și-a dat seama că tocmai acest cântec îi venise în minte pentru că avea o legătură cu o femeie care lucra la mall-ul Smithfield. Soția lui Johnny Cash a scris acest cântec atunci când s-au îndrăgostit, dar fiecare era căsătorit cu altcineva. Era multă dorință în acest cântec. Probabil de aceea repara acoperișul soacrei lui într-o asemenea seară sumbră. Vinovație și dorință, o combinație proastă. Furtuna fusese anunțată, dar s-a gândit că avea timp. Își spunea că o faptă bună îi răscumpără greșelile.

Nu avea dreptate.

Pe când ajunsese la jumătatea lucrului, a auzit un șuierat și s-a trezit gândindu-se la iad și dacă va ajunge sau nu acolo, în cazul în care un astfel de loc exista. A început să simtă furticături în degete. Și apoi a văzut ceea ce el a crezut că era luna care cădea din cer. Dar luna avea o coadă și cu siguranță acesta era un semn rău. Era un fulger globular; a căzut pe acoperiș și s-a rostogolit către el. Arăta ca o cometă care se îndrepta spre el, ceva negru albastrui la fel de material și de real ca un camion sau un bocanc sau un om viu, respirând. Dulgherul s-a gândit că se afla față-n față cu diavolul însuși, îngerul acela căzut. S-a gândit la aproape tot ce nu făcuse încă în viața lui. Dintr-odată cel mai important lucru de pe lume i s-a părut a fi să aibă un câine.

Șuieratul a devenit mai tare și următorul lucru pe care l-a văzut dulgherul era că se afla în picioare pe gazon, complet gol, doar cu bocancii în picioare. Hainele îi erau o grămadă de cenușă și nu mai avea barbă, în fotografiile din dosarul său, Omul gol avea în spatele lui un ecran alb; arăta ca un

copil, cu ochii larg deschiși, care tocmai a sosit pe lume. Fratele meu știa că trebuia să-l văd în realitate. Eram bibliotecară, totuși; voiam să știu cum avea să se termine povestea. Și-a luat el un câine? A terminat relația aceea? Și-a găsit o altă slujbă, una care nu mai era atât de aproape de cer?

M-am uitat după Omul gol imediat ce am intrat în cafenea. Părea să fi pierdut din greutate de când fusese lovit de trăsnet. Se folosea de un baston, la fel ca mine. Cu siguranță avea și el un pitic în sistemul său nervos, leziuni neurologice clare, dar era genul care nu vorbea. Privea drept înaintea și am avut senzația că fusese forțat să vină, tot așa cum fusesem și eu. Cineva insistase că ar fi fost bine pentru el să vină, că acțiunea aceasta era ceva catartice, de parcă ar fi putut să însemne ceva.

Majoritatea celor din grup erau mai mult decât încântați să vorbească despre efectele lor – ceea ce ei numeau simptomele lor. Omul gol continua să nu vorbească, dar ceilalți se studiau între ei, de parcă fiecare ar fi fost un experiment chimic unic care a luat-o razna. După cele prin care au trecut, cine putea să le găsească vreo vină? Nu se văitau, nu se plângeau; erau foarte realiști. Majoritatea, la fel ca mine, aveau dureri de cap și stări de vomă și de dezorientare. Unii aveau efecte care nu-i lăsa să muncească, să doarmă, să gândească așa cum trebuie, să facă sex. Circulau mituri legate de victimele loviturii de trăsnet ca fiind hipersexuale, electrice, am putea spune, dar majoritatea cel mai adesea sufereau de efectul opus – impotență și depresie. Unii din grup se scuturau din cauza spasmelor musculare, iar unii se bâlbâiau; unii păreau perfect normali și poate chiar erau. Existau multe amnezii, gânduri pierdute, identități uitate. Un tip nu-și putea aminti unde s-a născut. O fată nu-și mai amintea al doilea nume. Pentru majoritatea, momentele dinainte de lovitura de

trăsnet erau cele mai limpezi momente din viața lor. La fel cum și-ar fi amintit de stelele căzătoare de pe cer, amintirea acelui moment strălucitor era ceva de care nu se puteau debarasa, oricât de mult ar fi încercat.

L-am observat pe bărbatul de lângă mine, un băiat de fapt, avea vreo douăzeci de ani. Înalt, stângaci, cu ochi căprui. Cumva ciudat, purta mănuși. M-a surprins privindu-l, s-a aplecat înspre mine, aproape.

— Vrei să vezi?

Ticăitul din capul meu era mai tare; s-ar putea să fi dat din cap. Probabil a dedus că am răspuns afirmativ și că voiam să știu ce se afla sub mănușile acelea. De parcă mi-ar fi păsat. Pe băiat îl chema Renny și era în anul doi la Orlon, urma să ia niște cursuri de vară, încerca să recupereze semestrul pe care-l pierduse când a fost lovit. Când și-a dat jos mănușile am putut vedea că purtase un inel la o mână, când a fost lovit de trăsnet, și un ceas la cealaltă. Amândouă bijuteriile îi lăsaseră urme adânci în piele, de parcă ar fi fost ars cu fierul roșu. Nu era nevoie să spună că îl dureau mâinile foarte tare; asta se vedea după adâncimea urmelor, după felul în care se mișca, cu grijă.

— Păcat că ceasul nu spune ora, a glumit Renny. Își puse la loc mănușile. A făcut cu ochiul. Eram pe terenul de golf.

— Știai că cinci la sută din loviturile de trăsnet au loc pe terenul de golf?

— Chiar? Oamenii aceștia nu se mai saturau să vorbească despre experiențele lor.

— Eram cu toți băieții de la clubul nostru, aproape cincizeci; era o petrecere, un fel petrecere pentru colectare de fonduri ca să ne reparăm sediul. Ne simțeam bine și apoi bum! eu am fost singurul lovit. Mi-a trecut prin cap și a ieșit prin picior. Lovitură directă, încă mai am o gaură pe aici pe undeva. Și-a pipăit vârful capului până a găsit-o. Am găsit-o.

Întreaga discuție devenea prea personală. Mai urma să mă întrebe dacă dorm fără cămașă de noapte. Dacă lovitura mea de trăsnet îmi apărea în vis. Dacă mă panicam și încuiam ușa la primul semn de ploaie.

Totuși el era cu gura până la urechi. M-am simțit obligată să-i spun și eu povestea mea.

— Eram în camera de zi. Pliciul pe care îl aveam în mână a luat foc.

Asta părea să-i placă. Aproape de parcă aș fi avut încredere în el.

— Ha, ha. Pariez că a fost o surpriză.

Era atât de interesat și de prietenos, încât m-am hotărât să-i mai dau o informație.

— Era un plici de plastic, așa că practic a început să se topească. L-am cumpărat de la magazinul Acres' Hardware. A fost o lovitură prin contact. Speram că sunase profesional.

— Bine că nu foloseai un ziar. Probabil ai fi luat foc. Ce-mi mai plăcea subtilitatea lui. Acum, când zâmbea, se poate să-i fi zâmbit.

Eram opt în acea seară – tineri și mai în vârstă, bărbați și femei, nimic să ne definească, nimic în comun. Pentru supravegherea noastră, pentru consilierea noastră, cred, erau o asistentă, un neurolog – un subaltern al dr. Wyman – și un terapeut, în curând aveam să aflăm că din toate cazurile înregistrate de lovitură de trăsnet din acest stat, două treimi avuseseră loc în districtul Orlon. Ce mai noroc pe capul nostru. Eram în centrul vremii rele din Florida. Nu era de mirare că fratele meu era încântat să locuiască aici.

Am fost obligați să ne plimbăm în cerc, să ne prezentăm unul altuia – doar numele mic, desigur – să avem ocazia să discutăm despre cum ne *simțeam*. Nu toată lumea era închisă. Suferințele fizice erau una, dar asta era cu totul altceva. *Ce-a făcut lovitura din sufletul tău? Din viața ta sexuală? Acum după ce flăcările au trecut prin tine, este eul*

tău intact? Ori este prins cu ticăitul, cu scuturatul, cu tremuratul?

Nimeni nu a scos un cuvânt. Omul gol și-a găsit de lucru aranjându-și cizmele. O adolescentă cu un frumos păr cârlionțat și ciorapi de culori diferite și-a închis ochii și a-nceput să fredoneze un cântec. Avea urme pe față de la ceea ce aveam să aflăm mai târziu fuseseră stropi de ploaie ce se evaporaseră de pe pielea ei atunci când a fost lovită de trăsnet, s-au transformat în aburi și i-au ars tenul ei perfect.

Noi nu voiam să vorbim despre starea noastră emoțională. Nimeni nu voia să fie atât de personal. Ne uitam unii la alții și râdeam mânzește.

— Următorul subiect, a strigat un crescător de păsări pe nume Marv; a fost primit cu aplauze generale.

Am trecut la ceea ce oamenii într-adevăr voiau să discute. Bârfele legate de trăsnet erau foarte populare în acest grup. Povești cu „mai mare decât”, „mai rău decât”, „ai auzit vreodată de”. Ascultam povestea unui bărbat care fusese ucis de un trăsnet, apoi a fost mutat vreo zece metri și pus într-o claie de fân. Unei femei i s-au spart jumătate din farfurii când dulapul i s-a zdruncinat la trecerea unui fulger care i-a măturat apartamentul. Am aflat că în câmp deschis era periculos, că fulgerul putea umple camerele cu fum, că vacile erau deseori victimele loviturilor de trăsnet, iar cele care supraviețuiau dădeau un lapte galben, covăsit. Dar subiectul de care erau cel mai interesați și poveștile cele mai circulate erau despre oameni care fuseseră uciși și au revenit la viață.

Era o teorie, neverificată, dar acceptată de mulți din cameră: teoria vieții suspendate. Deoarece fulgerul era capabil să oprească metabolismul victimei la nivel sistemic și cerebral, foarte asemănător unui scurtcircuit, o persoană putea fi „dusă” – să fie oficial și medical moartă – pentru o

durată mare de timp, dincolo de ceea ce pare logic recuperabil, și apoi putea fi adusă înapoi. Nu se știa de ce puteau fi resuscitați astfel de oameni. Totuși, se întâmpla.

Era un bătrân lângă Jacksonville, de exemplu, chiar aici în districtul Orlon, cunoscut drept Dragonul, despre care se spune că ar fi fost ucis de două ori de lovituri de trăsnet, dar nu-l văzuse nimeni în persoană. Dar chiar mai aproape, un om căruia ei îi spuneau Lazarus Jones, chiar în districtul Orlon. Acesta era un caz real, existența lui era înregistrată la morgă și la spital. Seth Jones, acesta fusese numele lui înainte de a reînvia.

Am simțit că îmi trece ceva prin corp. Un curent. Din cauza menționării unui individ care a înfruntat moartea. Deodată, eram interesată de ceva.

Nu mi se mai întâmplase de multă vreme.

Deci, ce putea să facă omul care fusese mort? Cât de mare era? Cât de rău? M-am aplecat în față, ca să aud mai bine, mi-am tras scaunul mai aproape de cercul interior. Ei bine, în primul rând, se spunea că Lazarus putea să facă un ou să se învârtă în cerc pe o masă. Prezența lui producea perturbații electromagnetice; lifturile urcau în loc să coboare, becurile se ardeau, ceasurile se opreau. Avusese 1,77 metri când a fost lovit de trăsnet, 1,83 după aceea. Trăsnetul l-a lungit, a pus în altă ordine ceea ce fusese el înainte, schimbându-l atât de mult încât era aproape de nerecunoscut. Acum iradia atât de multă căldură, încât putea să mănânce numai mâncare rece; tot ce era crud devenea mâncare gătită în momentul în care o înghițea. Fusese „dus” timp de patruzeci de minute, fără activitate cardiacă, fără puls. Imposibil, desigur, și totuși era adevărat, cum era specificat de către serviciul de urgență. Când Lazarus s-a ridicat, ochii îi erau atât de negri încât era imposibil să spui dacă avea pupilele dilatate. Nu că ar fi

lăsat pe cineva să-i facă teste. Nici la ochi, nici la inimă, nici la plămâni.

— Cum a reușit să revină la viață? l-am întrebat pe Renny. Oare nu are leziuni pe creier după atâta timp?

— Nu, în cazul în care teoria diapauzei este adevărată. Vorbeam în șoaptă, genunchi lângă genunchi. Puteam simți tremurul lui Renny. Dacă nu m-aș fi controlat, s-ar fi putut să-mi fie milă de el.

Au încercat să-l studieze pe tipul ăsta Jones, dar nu voia să stea de vorbă cu cei de la Orlon. Cred că este super-paranoic. Am auzit că l-a alungat pe dr. Wyman de pe proprietatea lui cu pușca.

Wyman, neurologul care a vrut să știe dacă sunt nebună atunci când mi-am trecut mâna prin geam.

— Poate a făcut ce trebuia, am încercat eu. Wyman este și doctorul meu. Poate nu ar trebui să fim niște cobai.

— O, mie nu-mi pasă. Cel puțin ne dau sandvișuri. Nu doar morcovi.

Renny a avut un zâmbet până la urechi, apoi s-a ridicat și s-a dus până la masa cu gustări. Am văzut că și el șchiopăta. Piciorul prin care trecuse fulgerul se zbârcise și era diform, părea să fi suferit leziuni la nivelul nervului. Din această cauză a apărut și tremuratul și mersul nesigur. M-am uitat în altă parte. Nu voiam să mă gândesc la Renny pregătindu-și lovitura pe gazon, o ieșire pentru o zi nemaipomenită, apoi nimic.

Voiam ca totul să fie rece, așa cum a fost întotdeauna. Și totuși, oamenii aceștia m-au mișcat într-un fel pe care nu-l înțelegeam. Poate pentru că fiecare a fost distrus într-un fel unic, toți reușind împotriva tuturor probabilităților. M-am întors și l-am văzut pe Omul gol cum stătea cu capul în mâini și cu ochii închiși. Dormea. O femeie de lângă mine, lovită de trăsnet în timp ce tăia gardul viu, își ținea un deget pe buze.

— Sărmanul, a șoptit.

Am observat că nu purta inel de căsătorie, că avea păr de câine pe pantaloni, un păr negru scurt, probabil un Labrador retriever. Poate că omul primise ceea ce și-a dorit sau și-a imaginat că dorise. Dar gema în somn și toți ne-am întors privirea către el, surprinși de acel sunet. Asta era, ca o broască lăsată liberă în grădină. Tristețe.

Omul gol nu și-a deschis ochii decât în momentul în care grupul pleca acasă. Atunci ne-a spus că tulburarea aceasta cu somnul i se întâmpla din ce în ce mai des; nu putea sta treaz. Putea avea o discuție cu cineva și brusc adormea profund, cu sforăituri. Nu mai știa diferența dintre viață și vis. Aceasta era problema lui. Discutase cu prietena lui, Mărie, despre ce făcuseră cu o zi înainte, iar ea l-a privit surprinsă. Atunci a înțeles – nu fusese real. Barca de pe râu, mașina de pe drum, furtuna sau cerul limpede de care era atât de sigur, totul a dispărut de îndată ce a deschis ochii.

— Vreau să pot sta treaz, a spus Omul gol. Asta-i tot ce vreau.

Toți ne-am întors privirea în momentul în care a început să plângă. Eu, una, speram că-și va aminti asta ca pe un vis. O cameră cețoasă cu oameni surprinși și tăcuți care avuseseră decența să-i respecte intimitatea, înainte de a-și da seama, va fi pe stradă plimbându-și câinele și nu-și va mai aminti de noi, străinii aceia care nu-i voiau decât binele, care doreau ca el să se poate trezi cu adevărat.

Cu toții ne-am fotografiat în acea seară. Făcea parte din studiu. Foarte necesare, ni s-a spus. Unul câte unul am intrat în camera de examinare. Ne-am dat jos hainele și ne-am așezat în fața unui ecran alb. În timp ce stăteam și tremuram acolo, mi-am amintit „Povestea tânărului care a vrut să afle ce este frica”. Era o poveste care, în copilărie, nu mi-a plăcut, despre un tânăr atât de curajos încât putea să

joace cărți cu morții și să domolească vampiri fără nicio tresărire. Când fratele meu îmi citea, întotdeauna insistam să treacă la următoarea poveste. Nu-mi plăceau poveștile în care Moartea era personajul principal. Până și mie, povestea aceea mi se părea illogică. Cine naiba ar putea să privească moartea drept în ochi și să nu-i fie frică?

Când a venit momentul să fiu fotografiată, m-am așezat și am făcut ce mi s-a spus. M-am întors la stânga și apoi la dreapta. Mi-am sprijinit spatele de hârtia albă. Fotografiile mele ajungeau în dosarul meu, la fel ca și la ceilalți. Expresia feței mele semăna cu cea a Omului gol – clipeam în lumina strălucitoare și rece. Poate asta îl făcea să fie deosebit pe Lazarus. Pe el, cel căruia nu-i era frică, care s-a luptat cu moartea și s-a întors mai puternic decât înainte. Ținea la intimitatea lui; unii oameni cred că atunci când cineva își spune secretele, își pierde forțele, și poate Lazarus era un astfel de om.

M-am îmbrăcat fără grabă. Am fost ultima care a plecat. Tocmai începusem din nou să conduc, ceea ce era probabil o prostie, încă nu eram bine. Uneori mă simțeam atât de rău încât trebuia să trag pe dreapta pentru a vomita. O dată, m-am trezit pe autostradă în afara orașului și mă întrebam cum am ajuns acolo și cum voi reuși să mă întorc.

La întoarcerea de la întâlnirea supraviețuitorilor, am trecut de două ori pe strada mea până mi-am recunoscut propria curte. Asta era: cel mai urât gazon de pe stradă, plin de buruieni și neudat de multă vreme. Am intrat pe aleea din față, am fugit în casă și m-am dus în dormitor. M-am dezbrăcat și m-am uitat în oglindă. Am închis ochii când m-au fotografiat, de parcă aș fi putut ascunde propriei mele conștiințe cine eram și cum arătam. Acum vedeam. Era o pată deasupra inimii, locul unde fulgerul m-a atins înainte de a exploda și de a cădea pe podea. Am atins locul; înspre

interior era tare, de parcă o pietricică fusese implantată sub piele.

Ferestrele erau deschise și puteam simți vremea de afară strecurându-se prin plasa de la geamuri. Cel puțin acum, aveam noroc. Spre deosebire de Dragon despre care vorbeau oamenii, despre Lazarus Jones se spunea că locuia la doar optzeci de kilometri de Orlon. Mă gândeam la Tânărul fără frică care juca cărți cu morții, cum a zâmbit cu gura până la urechi și a aruncat un as pe masă, cum a traversat cimitirul fără să tremure, cum știa moartea și pe dinăuntru și pe dinafară, îmi doream un asemenea bărbat, unul imposibil de omorât, care nu se înfioară când îi dorești moartea, care deja a fost acolo și s-a întors.

Îmi adusesem în Florida o valiză de haine, haine de lână, haine bune pentru New Jersey, mănuși, fulare și pulovere. Aveam nevoie de lucruri noi. De ani de zile nu mai făcusem cumpărături, de când bunica căzuse la pat pentru prima dată. Hainele mele erau practice, potrivite unei persoane cu zece ani mai în vârstă decât mine. Nu aveam nici măcar o pereche de pantofi rezonabili, doar șlapi, pantofi sport și o pereche de cizme de iarnă de care, cu siguranță, nu voi mai avea nevoie aici. Dar să găsești ceva de purtat în Orlon nu era ușor. Trebuia să merg la mall-ul Smithfield, la trei ieșiri de pe autostradă distanță.

Mi-am lăsat bastonul acasă și doar ca să traversez parcare pe o temperatură de 35° C mi-am consumat toată energia. Totuși am continuat, evitând Kmart – care mi s-a părut că era prea mare și că nu-i făceam față. Am găsit un magazinaș de haine și am intrat. Am lăsat vânzătoarele să-mi aducă hainele în timp ce așteptam în camera de probă. Era întuneric și rece și cred că tuturor din magazin le era milă de mine. Le-am lăsat să creadă că supraviețuiam unui cancer; era ceva mai ușor de acceptat decât adevărul:

camera de zi, globul de foc, pliciul arzând, felul în care soarta m-a ales pe mine.

Una dintre vânzătoare s-a nimerit să-mi aducă un braț de haine în momentul în care eram dezbrăcată. S-a uitat la mine și s-a așezat pe un taburet din colțul camerei.

— Scuzați-mă. Mi-am cerut scuze din cauza corpului meu. Am apucat prima rochie din grămadă și am tras-o pe mine.

— Lovitură de trăsnet, mi-a spus vânzătoarea. Observase semnul de deasupra inimii, îmi dau seama imediat. Doamne, trăiesc cu asta în fiecare zi.

— Dumneata? am întrebat.

— El, mi-a spus. Prietenul meu. Și aproape mă face să-mi pierd mințile cu efectele lui afurisite.

Pe ecusonul fetei scria Marie. Și atunci am știut cine era. Dragostea Omului gol. Cea la care se gândea pe când se afla sus pe acoperiș. Știam prea multe despre iubitul ei. Ar fi putut deveni stânjenitor dacă nu m-aș fi obișnuit să fiu într-o asemenea situație.

— Lumea este crudă, mi-a spus Marie, îți imaginezi că primești ce ți-ai dorit și te trezești în față cu un rahat. A încuviințat din cap privindu-mă în oglindă. Asta arată chiar bine, mi-a spus despre rochia pe care o încercam. Vă dau zece la sută reducere pentru nenorocirea prin care ați trecut.

M-am întors către oglindă. Era simplă, o rochie albă dreaptă. Arăta bine. Mă gândeam la dorința Omului gol, la ce și-a dorit cel mai mult în momentul în care moartea părea să vină la el.

— Aveți un câine? am întrebat-o pe Marie.

— Un câine? Credeți că pot să-mi iau o creatură care se ușurează peste tot prin casă? Nu prea cred. S-a întors la treaba ei. Așa era ea, se concentra la ceea ce era chiar în față ei. Mi-a venit un gând că Omul gol avea o viață secretă, una despre care Marie habar nu avea. Nu cred că se poate

mai bine de atât, mi-a spus Marie în timp ce-mi analiza imaginea în oglindă.

Mi-am zis că avea dreptate. Am cumpărat rochia, împreună cu o pereche de sandale, și le-am păstrat pe mine la plecare, în mașină, am rupt etichetele cu prețurile și am stat un moment să-mi recuperez forțele, cu aerul condiționat dat la maxim. Simțeam acele furnicături în vârful degetelor despre care neurologii spuneau că erau perfect normale, dat fiind că am fost lovită de atâția volți.

M-am adunat și am luat-o din nou pe interstată. Singurul lucru de care eram sigură erau cauciucurile. Chiar dacă fratele meu părea să mă evite în ultima vreme, cel puțin își petrecuse o grămadă de timp căutând prin materiale informative pentru cumpărători, înainte să-mi cumpere din New Jersey cauciucurile noi. Nu existau riscuri să derapez, așa că am condus în viteză.

Totul părea la fel pe drum. Erau egrete albe căutând în gunoaie. Iarba devenise maronie din cauza căldurii. Intram în vară, anotimpul căruia cei din Orlon îi spuneau iadul pe pământ. Făceau glume pe seama asta, dar niciunul dintre ei nu părea să aibă intenția de a se muta în altă parte unde era mai răcoare. Am lăsat aerul condiționat pornit, dar am deschis geamurile, în aceste părți aerul proaspăt era ca aerul suflat dintr-un furnal. Curentul de aer mi-a ridicat rochia și puteam auzi ticăitul din cap tare de tot în ciuda vântului.

Unul din „efectele” mele era că trebuia să mă duc la toaletă tot timpul. Din nou, perfect normal, am fost asigurată. M-am oprit la o stație de benzină unde erau câțiva tipi care își pierdeau vremea pe acolo, bând ceva rece. Au fluierat după mine. Chiar au făcut-o, și mi-a venit să râd. Le-am făcut un semn cu mâna. Mi-am spus că probabil am ajuns în ținutul unde nu erau femei dacă o figură

demnă de milă ca mine atrăgea fluierături. Nu m-am privit în oglinda de la toaletă. Doar am folosit toaleta și am plecat.

Am căutat adresa lui Seth Jones în cartea de telefon, apoi am luat o hartă a districtului Orlon. Destinația mea era mult mai departe decât mă așteptasem. Florida era mai mare decât New Jersey, iar oamenii mergeau mai mult cu mașina. Nu părea să-i deranjeze niciun pic nici căldura, nici fulgerele, nici iguanele *Anolis* pe care le găseai strecurându-se pe lângă tomberoanele de gunoi. Dacă cineva îți spunea că un loc era aproape, acesta putea fi la sute de kilometri distanță. Așa că m-am hotărât să nu-mi mai pese de timp. Cu ce m-a ajutat timpul? Când în sfârșit am ieșit de pe interstată, erau livezi de pomi fructiferi de ambele părți ale drumului. Drumul se îngusta din ce în ce mai mult, livezile deveneau din ce în ce mai mari. Lămâi, portocali, iar mai apoi un semn care te îndrepta către proprietatea lui Jones. Acolo se întâmplase. Peste câteva zile se făcea anul de când fusese lovit de trăsnet. Găsisem articolul într-un număr mai vechi din *Orlon Journal* pus undeva în subsolul bibliotecii, o notă informativă în secțiunea locală. Mai mulți martori care se aflau pe autostradă și care au văzut fulgerul au spus că părea să meargă drept de la est la vest, de parcă ar fi fost lansată o rachetă. A urmat o furtună puternică, mai mult de doi centimetri de precipitații pe metru pătrat în mai puțin de o oră. Cineva care trecuse pe lângă proprietatea lui Jones văzuse o groapă adâncă în pământ din care se ridica un fum negru.

O ambulanță a fost trimisă imediat, iar cei de la urgență care au sosit primii au declarat victima moartă la ora 16:16. Nu mai avea nici activitate cardiacă, nici puls, nici nu mai respira. Au încercat să-i facă masaj cardiac, dar fără succes. Mortul a fost dus la morgă la subsol, iar la patruzeci de minute după lovitura de trăsnet, asistentul de serviciu a văzut pieptul victimei ridicându-se și coborând sub

învelitoare de plastic. A fost dus repede la terapie intensivă. Degetele de la mâini și de la picioare îi erau negre de funingine și încă mai sfârâia, era fierbinte la pipăit. Bătăile inimii erau încă slabe, așa că l-au pus într-o cadă cu gheață, cu speranța că șocul termic îl va readuce la viață. A funcționat. Victima a mormăit, s-a scuturat și s-a ridicat din cadă, cerându-și hainele și cizmele. Domnul Jones a părăsit spitalul o oră mai târziu, refuzând orice serviciu medical, și a mers la o stație de autobuz.

Altceineva ar fi avut leziuni cerebrale, în cazul în care ar mai fi revenit la viață. Dar Lazarus s-a urcat în autobuz și a plecat acasă. Unii au crezut că gheața i-a păstrat organele intacte; alții au spus că revenirea lui a fost un miracol. Sau că poate a fost un impostor. Poate nici nu murise, ci a fost ca unul dintre acei magicieni sau yoghini despre care s-a mai auzit; poate avea capacitatea de a-și micșora numărul de bătaii pe minut și de a-și opri respirația în timp ce plutea între două lumi fără să înghită ceva sau să respire.

Patruzeci de minute, atâta timp a fost el „dus”. De aici acolo și din nou înapoi. Mie mi-a luat mai mult timp să ajung din Orlon în acel loc.

Primul lucru pe care l-am observat după ce am luat curba pe drum a fost groapa din pământ. Nu numai că mai era acolo, dar era mai mare decât fusese scris în ziar – cam un metru lățime. Mai mulți pomi fuseseră smulși din rădăcină de pământul aruncat de explozie și erau căzuți la pământ de curând. Cei de lângă groapă, care mai erau în picioare, erau ciudați; fructele păreau albe, ca niște bulgări de zăpadă. Bănuiesc că pentru cei care nu aveau probleme de vedere la fel ca mine, ele erau de un roșu-oranj strălucitor. Am oprit mașina, am coborât și am luat un fruct care căzuse pe jos. Cumva mă așteptam să fie rece, dar era cald, cu miros parfumat. L-am desfăcut și am gustat. Mă simțeam ca o persoană lipsită de vedere care brusc atinge fața cuiva cu

care s-a culcat, dar de fapt nu i-a văzut fața niciodată. Surpriza totală de a cunoaște ceva pe de-a-ntregul, gustul familiar de portocală. Am mâncat-o toată.

M-am șters pe mâini de rochia mea nouă și am urcat din nou în mașină. Am mers puțin mai departe, apoi m-am oprit, când am putut vedea casa. Nu avea nimic special. O casă veche cu un acoperiș de tablă. Ploaia, atunci când venea, cu siguranță suna ca niște alice; grindina, atunci când cădea, cu siguranță răpăia ca niște ciocane. Am stat în mașină patruzeci de minute, exact timpul cât fusese el mort. Am vrut să-mi dau seama cam cât de lung fusese, dacă asta era posibil. Puteau patruzeci de minute să fie o eternitate?

Puteai întâlni frica într-un fel și să te întorci fiind cu totul altă persoană? M-am gândit la dimineața aceea când m-am trezit și mama nu mai era. Gheața de pe glasvand. Razele oblice ale soarelui. Fratele meu făcând curățenie în bucătărie, cu spatele la mine. *Du-te să mai dormi*, mi-a spus. *E prea devreme*. Și am făcut cum mi-a spus. Am visat despre zăpadă și gheață până când am auzit-o pe bunica strigându-mă.

Acum eram într-un loc unde erau portocale albe pe câmp. Unde erau norișori subțiri foarte sus pe cer. Încă mai simțeam dorința spusă atât de mult timp în urmă. A fost acolo tot timpul, instalată în piept, în locul în care ar fi trebuit să fie inima, imediat sub semnul loviturii de trăsnet.

Tot ceea ce voiam era să fiu altcineva. Asta însemna că ceream prea mult? Însemna că ceream totul? De aceea eram aici. Deja se întâmpla acest lucru, doar pentru că parcursesem vreo optzeci de kilometri. Persoana care am fost niciodată nu s-ar fi apropiat de ușa unui străin și nu ar fi bătut, nu o singură dată, ci de trei ori. O dată, pentru gheață. De două ori, pentru zăpadă. De trei ori, pentru cauciucurile de pe drum.

Totul mirosea a ceva fierbinte; praful se ridica și îmi ardea nărilor de fiecare dată când respiram. Mă afluam într-un loc unde nu era niciodată gheață. Unde o zi de ianuarie era la fel ca o zi de iulie. La fel ca dulgherul care plânsese, voiam să știu diferența dintre ceea ce era real și ceea ce era un vis. M-am pișcat să văd dacă mă doare. Când am luat mâna, aveam un semn pe piele. Mi-am imaginat că era roșu. Era un semn bun.

Eram pregătită să primesc ceea ce meritam.

II

În teoria haosului, oare contează culoarea fluturului? Oare s-ar fi întâmplat ceva cu totul diferit dacă nu aș fi fost daltonistă? Oare ar fi deschis Lazarus Jones ușa dacă rochia pe care o purtam era albă, așa cum credeam eu că era, când de fapt era roșie, așa cum era pentru ochii oricui altcuiva?

Asta mi-a spus că a văzut de la fereastra de la etaj când pentru prima dată m-am dus să-l întâlnesc: o femeie într-o rochie roșie stând pe verandă. Care nu aparținea acelui loc, care nu aparținea acelui timp, care bătea la ușă fără ezitare. Cineva care își arăta intenția clară de a intra în casă. De obicei, când venea cineva la el, ținea jaluzelele închise, îl alungase cu pușca pe doctorul Wyman, era adevărat. Nu-l interesau vizitatorii. Nu stătea de vorbă nici măcar cu propriii lui lucrători agricoli. Dar rochia mea roșie i-a luat ochii. Asta-i ce mi-a spus el mai târziu. Poate i-am amintit de fructele din livada lui din ziua în care a fost lovit de

trăsnet. Ceva la care nu se așteptase, ceva care a trebuit să se întâmple.

Cât despre mine, eram pregătită pentru orice. Credeam că voi exploda, la fel ca atunci când mi-am trecut mâna prin geam. Mi-am spus că, dacă el nu iese din casă în cinci minute, voi pleca. Poate într-adevăr primeam exact ce meritam: nimic, încă vreo câteva minute și probabil aș fi fost fericită să pot să mă întorc pe călcâie și să fug, așa cum făcusem întotdeauna. Dar nu plănuisem următorul pas. Să plec și ce să fac? Să ajung cu mașina de pe autostradă într-un șanț? Să sar într-o prăpastie? Să merg acasă, să zac pe canapea și să mă uit la ventilatorul din tavan? Nu știam decât că voiam să o iau la picior. Voiam să fiu altcineva. Mă simțeam ca acele personaje din povești care brusc se trezeau în pielea altor ființe, prizoniere într-o piele de focă, de cal sau de pasăre.

Lazarus Jones a ieșit pe verandă. M-am uitat în jos. Dacă mi-ar fi văzut fața, s-ar fi speriat. Dacă m-aș fi uitat într-o oglindă, și eu aș fi fost înspăimântată. Știi, eram disperată. Eram prinsă între moarte și dorințe, prizonieră într-o piele străină. Eram măgărușul cel urât care rage, prințesa găștelor care cere milă, cerșetoarea care are nevoie de o bucată de pâine. Bretelele rochiei îmi cădeau de pe umeri. Nu-mi păsa.

Aveam praf pe față și pe degete. El avusese patruzeci de minute în care a știut totul; tot ceea ce voiam era puțin din ceea ce învățase el în cealaltă lume. Nu voiam să-l disec ori să-l fotografiez sau să măsoz radioactivitatea de sub pielea lui. Voiam doar să mă aflu în prezența unui om imposibil de ucis.

Erau păsări deasupra mea și le vedeam umbrele plutind peste podeaua de scânduri a verandei. Mă durea când respiram. Ar fi trebuit să-mi cer scuze pentru că deranjam ori să-i spun că făcusem atâta drum numai pentru a-l

Întreba cât de frică trebuie să-mi fie de moarte. Ar fi trebuit să-i spun că unul din cele mai rele lucruri de pe lume era să ți se îndeplinească ce-ți dorești. Dar nu am spus nimic, așa cum mai făcusem de atâtea ori.

— Cine ți-a spus să vii aici? m-a întrebat.

Ce ar fi trebuit să-i spun? Soarta? Un fluture din cealaltă parte a lumii? Pielea de măgar pe care o purtam, care mă înțepa, care nu mi se potrivea? O fetiță de opt ani care a lăsat să-i scape o dorință și a schimbat totul?

— Ai venit pentru un interviu sau așa ceva? a vrut să știe. S-a apropiat și m-a luat de braț. Mă testa în acest fel dacă spuneam minciuni. Putea el la fel de ușor să simtă trădarea cum putea opri ceasurile?

Atingerea lui a fost atât de fierbinte încât aproape am leșinat. Dar asta poate nu din cauza fulgerului.

— Sunt doar o bibliotecară, nu sunt ziaristă. Din Orlon. Voiam să te văd doar pentru mine. S-a vorbit despre tine în grupul celor loviți de trăsnet din care fac și eu parte. Se spune că ai murit și ai înviat, iar acum nu te mai temi de nimic. Așa că nu văd de ce ți-ar păsa că sunt aici sau nu? Nu te temi de nimic, nu-i așa?

Acelea au fost cele mai multe cuvinte puse împreună pe care le spuseseam eu de ani de zile. A fost obositor pentru mine să vorbesc. Mă simțeam de parcă ar fi trebuit să smulg fiecare cuvânt din fundul gâtului, de parcă ar fi fost niște pietre cu margini tăioase pe care le înghițisem. Jones mă privea mai atent acum când și-a dat seama că și eu fusesem lovită de trăsnet. Nu eram oricine, una care nu avea altceva de făcut și care habar nu avea prin ce trecuse el. A dat drumul brațului meu.

— Dacă spun asta despre mine, sunt niște idioți. Și dacă nu mi-ar fi frică de nimic, și eu aș fi la fel de idiot?

Mă măsură de sus în jos. Îmi era prea cald. Mi-am amintit că eram în Florida. Mi-am amintit că aici nu va fi niciodată zăpadă. Puteam fi cinstită. Până la un punct.

— Lovitura mi-a afectat partea stângă, i-am spus. Leziune la nivelul nervului. Și niște leziuni cardiace. Și nu pot să văd culoarea roșie.

A râs zgomotos; pentru un moment i s-a schimbat toată fața.

— Ți se pare caraghios? am întrebat.

S-a oprit din râs. M-a fixat cu privirea.

— Poate.

— N-o să scoți pușca și la mine cum ai făcut cu doctorul Wyman?

— Nu era încărcată, mi-a spus Lazarus. A fugit înainte de a afla.

Ceva ce nimeni nu menționase despre Lazarus Jones era că arăta bine. Mai tânăr decât mine; douăzeci și cinci sau treizeci de ani, nu puteam spune cu exactitate. Avea ochii de culoare închisă, mai închiși decât ai mei. Mă întrebam dacă ceea ce a aflat în cele patruzeci de minute l-au transformat în cenușă. Purta o cămașă albă cu mâneci lungi, o pereche de jeanși vechi și bocanci. Avea părul de culoare închisă, și nu se mai tunsese de multă vreme; îl avea mai lung decât al meu. Când se uita la tine avea ceva fierbinte în priviri, de parcă ar fi putut să te ardă de viu dacă ar fi vrut. Dacă îi dădeai vreun motiv.

— Ei bine, ești aici, a spus Lazarus. Ce dorești?

Asta îmi suna ca o întrebare înșelătoare. Dacă i-aș fi răspuns greșit, m-aș fi transformat în cenușă. Arsă de vie.

Ne fixam cu privirea unul pe celălalt. Când mi-am trecut mâna prin geam nu se compara cu ce era acum. Eram aici acum, nu în alt moment. Acum când mă gândeam la New Jersey era de parcă mi-aș fi amintit de o țară mitologică.

Trebuia să faci acel lucru de care îți era cel mai frică, nu-i așa? În fiecare poveste, calea cea bună era drumul cel mai dificil, cel care trecea peste stânci, prin mărăcini, prin foc. Am făcut un pas înainte și mi-am pus brațele în jurul gâtului lui Lazarus ca să fiu aproape de el. Fiecare om are un secret, acesta era al meu: nu puteam începe nimic care nici pe departe nu semăna a viață până nu înțelegeam moartea.

Lazarus Jones mirosea a sulf. Oamenii cu bun simț fug de foc, dar eu nu.

— Acum dacă ți s-a întâmplat o dată, ți-ar fi frică să mai treci din nou prin asta?

Drept răspuns, m-a tras mai aproape, pentru scurt timp. În acele momente nu am mai auzit ticăitul din capul meu, nici măcar o dată. Nu mai simțeam portocalele, nici nu mai simțeam praful scârțâind între dinți.

— Asta-i ceva ce trebuie eu să știu. Nu cred că tu vrei să știi.

Mi-a dat drumul și s-a îndepărtat. Apoi s-a oprit și s-a întors. Eram încă acolo. Nu eram în imaginația lui și nici nu scăpase de mine. Nu încă.

— Vrei să știi de ce îmi este frică?

Umbra lui ocupa spațiul dintre noi doi. O umbră întunecată. Soarele nu mă mai orbea. Puteam să mă uit la el, drept în față. Poate am aprobat din cap. Probabil că da, pentru că a început să vorbească.

— Cei vii mă sperie cel mai mult, mi-a spus Lazarus Jones.

Apoi a intrat în casă. După ce a închis ușa, am auzit zăvorul. Mă simțeam pierdută, stând acolo. Transpirând în soare. Era atât de cald încât nici păsările nu mai erau pe cer. Erau ascunse la umbră.

Un grup de oameni stătea la umbră, luând o pauză de la culesul portocalelor. Unul dintre ei s-a apropiat de mine pe

când mă îndreptam către mașină. Era tânăr, de vârsta liceului, înalt și zvelt. Pe față avea o expresie curioasă și prietenoasă, iar părul îi era tuns de tot. Îmi amintea de Renny, dar acesta era sănătos și puternic; avea mâinile aspre, pline cu bășici. Mă întrebam dacă îl dureau tare palmele. Dacă le dădea cu vaselină. Dacă vreo fată care-l iubea îi lua degetele în gură, să-l vindece cu un sărut.

— Cel cu care ați vorbit a fost Jones? m-a întrebat băiatul.

— Da. Am vorbit puțin, i-am spus.

— Niciodată nu vorbește cu niciunul dintre noi. Lasă pe verandă ceea ce ne datorează. Apoi distribuitorul de fructe trimite camioanele și nici băieții ăia nu au nimic de-a face cu el. Nici măcar nu l-am văzut până azi. Dumneavoastră ați fost aproape de el. Este total diform sau așa ceva?

Diform, nu. Doar frumos. Dar nu cred că se cuvenea ca eu să comentez faptul că Jones voia să stea închis în casă.

— N-aș putea spune.

— Asta-i ce ne-am închipuit noi. A fost lovit de trăsnet și este tot o cicatrice.

— N-am văzut nimic.

— Să ne spuneți și nouă dacă vedeți ceva. Poate noi toți lucrăm pentru un afurisit de monstru. Băiatul a râs la ideea asta. Poate e o creatură care suge sânge, venită de dincolo de mormânt.

— Nu e așa, i-am spus.

Doar frumos, plin de cenușă, și mi-a închis ușa-n nas. Doar atât.

— Dar n-aveți de unde să știți, m-a provocat băiatul. Nu-i așa? Ceilalți țipau, îl fluierau, îl strigau, așa că a trebuit să se întoarcă la ei.

— La revedere, mi-a spus în timp ce se ducea agale la umbră.

Am urcat în mașină și am pornit; eram zdruncinată. Am intrat pe autostradă și am luat-o în direcția greșită, dar nu

mi-am dat seama de confuzie decât după ce am trecut de vreo trei ieșiri înspre nord. Orlon era spre sud. Până la urmă, am întors mașina și m-am oprit într-o parcare. M-am dus la toaletă; am cumpărat o sticlă de apă. Casiera mi-a lăudat rochia și atunci mi-am dat seama de ce Lazarus a râs de mine că eram daltonistă. Am înțeles de ce bărbații de la stația de benzină unde mă opriseam înainte fluieraseră după mine. Credeau că știau ce eram după culoarea roșie a rochiei mele. Mi s-a făcut cald și eram încurcată; în locul unde m-a apucat de braț apăruseră bășici ca de la opărire. Locul unde îmi șoptise la ureche mă ardea.

Am mers acasă, mi-am dat rochia jos și am pus-o pe un umerăș în fundul dulapului. A doua zi dimineața, când m-am dus la mașină, am observat că nu-mi funcționa kilometrajul. Mă întrebam dacă defectiunea fusese un rezultat al apropierii de Lazarus Jones. Și cu mine ceva era în neregulă. Categorie din cauza lui Lazarus. Peste tot unde m-a atins aveam mici semne de arsură ușor umflate. M-am dus la Centrul Medical al Universității Orlon pentru a mă întâlni cu asistenta care mă examinase pentru studiul referitor la loviturile de trăsnet. O chema June Malone și era cu un an sau doi mai tânără decât mine.

— Ați lipsit de la câteva întrevederi, mi-a zis.

— Da? De parcă mă voi mai duce vreodată. Chestiile astea chiar mă dor. I-am arătat brațul.

June mi-a dat un unguent pentru piele, dar părea să suspecteze ceva. Poate părea că m-am automutilat, că am ținut un chibrit aprins aproape de piele.

— Sunt sensibilă, i-am spus.

— Se vede.

— Serios, cea mai mărunță chestie mă afectează, am asigurat-o.

— Trebuie să înregistrăm acest lucru pentru studiul nostru. Orice nou efect poate însemna ceva.

— Știi, nu sunt genul care să facă parte din vreun studiu. Iar de aceste studii profită clinicienii și oamenii de știință, nu pacienții, nu-i așa?

Am fost de acord să mă duc la un cardiolog, un tip pe nume Craven, care se ocupa de cazul meu și niciodată nu părea să mă recunoască. Slavă Domnului, îmi recunoștea inima. Cred că asta era important. Făcusem o nouă electrocardiogramă, iar Craven studia rezultatele. L-am întrebat dacă inima mea o luase razna. Mi-a spus că da. Mi-a prescris nitroglicerina și mi-a spus că în cazul în care mă durea inima să pun o tabletă sub limbă. Din când în când se putea să am crize de angină declanșate de șocul neurologic sau cardiac în urma loviturii de trăsnet. Un lucru obișnuit. Am ieșit de acolo șchiopătând, cu unguentul și nitroglicerina, o epavă.

L-am zărit pe Renny în timp ce traversam campusul. Era prima săptămână a școlii de vară și urma cursul de arhitectură modernă; specializarea lui. Drept să spun, voiam să-l evit; nu voiam să am vreun prieten. Dar m-a observat și m-a strigat să-l aștept, ceea ce am făcut.

— Încerci să pleci pe furiș? Renny purta niște pantaloni scurți kaki, pantofi sport, un tricou cu însemnele universității Orlon și mănușile lui mari de piele.

— Am făcut un tratament pentru o nesuferită de problemă mărunță a pielii. I-am arătat brațul. Ne-am așezat pe o bancă sub un palmier.

— Vrei să facem schimb? m-a întrebat. Când a văzut reacția mea, a adăugat: Glumesc. O mică frivolitate. N-ai nicio vină dacă efectele mele sunt mai rele decât ale tale. Noi am trecut de asta. Suntem tovarăși de supraviețuire și așa mai departe.

Presupun că noi ne potriveau ca prieteni într-un fel ciudat. Mi-a povestit puțin despre viața lui – părinții lui erau medici în Miami, sora lui mai mică era încă la liceu.

Singurul lucru care îl interesase vreodată era să construiască ceva; fusese obsedat de arhitectură încă de pe vremea când se juca de-a constructorul. Acum din pricină că avea mâinile afectate, își făcea griji că nu mai putea urma arhitectura.

Renny avea doar douăzeci și doi de ani, dar părea mai în vârstă de îndată ce începea să vorbească, îi privea pe ceilalți studenți care treceau pe lângă noi. Puteam vedea ce era în ochii lui. Ceilalți habar nu aveau prin ce trecuse el. Se mișcau într-o lume în care oamenii nu șchiopătau și nu aveau găuri în cap. În universul lor nimeni nu purta mănuși atunci când temperatura se ridica la 38°C. Nimeni nu se trezea în mijlocul nopții cu dureri, singur. Un străin în propria-i viață.

— Crezi că fiecare om are un secret care îl caracterizează? m-a întrebat Renny.

Am râs, gândindu-mă la secretul meu cel mai actual, Lazarus Jones.

— Crezi că suntem mai complecși decât atât? Oare nu avem nenumărate secrete?

— Mici, total neimportante. Desigur. Nu mă refer la acelea. Pe cine iubești? Cu cine te culci? Toată lumea le are. Vreau să spun un secret care îl caracterizează. Esența aceluia om. Dacă îl înțelegi, înțelegi enigma acelei persoane.

— Așa vrei tu să mă faci să am încredere în tine?

— Poate. Spune-mi doar unul din secretele tale total neimportante. Dar ai grijă. Asta s-ar putea să ne facă prieteni.

M-a luat prin surprindere. Deși era un străin pentru mine, m-am gândit că el credea că suntem prieteni. Renny, după cum s-a dovedit, nu era ușor de prostit. Cred că se obișnuise ca lumea să-l evite. Soarele îi venea drept în față, mascându-i cumva trăsăturile. Una peste alta, Renny nu arăta rău, dar nicio fată care a trecut pe lângă noi nu i-a

aruncat vreo privire. Şchiopătatul, piciorul descărnat, gaura din capul lui, mânuşile. Asta vedeau la el.

Oare ar fi bine să-i spun ceva? Un amănunt?

— Am fost să-l văd pe Lazarus Jones.

Renny m-a scrutat cu privirea, apoi şi-a dat capul pe spate şi a râs. Ar fi putut doar să chicotească.

— Ei, asta chiar e o aiureală.

— Serios. Am fost.

— Aiurea, chiar aiurea. De două ori.

— Bine. Nu trebuie să mă crezi.

— Bine, atunci spune-mi. Chiar l-a alungat pe Wyman cu puşca?

— Descărcată. Nu a vrut să fie cobaiul lor de laborator.

— Măi, să fie. Ai toată simpatia pentru diavol. Poate chiar l-ai întâlnit.

— El nu este diavolul. Iar eu abia dacă am vreo simpatie pentru el. Ei, asta chiar era o aiureală. Are o livadă de portocali. Am zis destul. Ei bine, acum spune-mi tu un secret de-al tău.

— Uite-l, a spus Renny cu tristeţe.

I-am urmărit privirea. Mai multe tinere se îndreptau către cămin. Sincer, mi se păreau toate la fel. Toate erau drăguţe şi tinere.

— Cea din stânga. Cea blondă.

— Iris Meginnis. În primăvara asta, a fost cu mine la cursul de istoria artei. Nici nu ştie că exist. Sunt nebun după ea.

— Acesta nu-i secretul care te caracterizează, nu-i așa? În loc să-mi răspundă, Renny mi-a zis:

— Uită-te la ea. Nimeni nu se va îndrăgosti vreodată de mine.

— Nu eşti singurul pe lume cu o viaţă amoroasă grozavă. Şi eu stau la fel de bine.

Nu era nevoie să știe de polițistul din parcare sau de prietenii prietenelor mele din liceu sau de faptul că-mi plăcea că simțeam arsurile de pe brațul meu, îmi plăcea că îmi aminteau de cineva... Stând acolo cu Renny, mă întrebam dacă alegerea rochiei roșii fusese o întâmplare. Oare mai era o parte din creierul meu care încă mai percepea culoarea roșie, tot așa cum percepea dorința?

Când Renny a plecat la oră, m-am dus la mașină și am luat-o către bibliotecă. M-am hotărât să fac ordine în fișele bibliotecii. Era cel mai mărunț lucru pe care-l puteam face pentru a-mi recupera absențele. Am luat notițele de mână ale lui Frances și le-am introdus în procesorul de cuvinte. Pe fișa fiecărui abonat, Frances își dăduse toată silința să noteze fiecare carte care fusese împrumutată. Era o femeie, de exemplu, care împrumutase toate cărțile de arhitectură disponibile, apoi a cerut mai multe. M-am întrebat dacă nu cumva exista o soluție pentru singurătatea lui Renny, până când am ajuns la data de naștere și am văzut că această doamnă avea aproape optzeci de ani. Nu se compara, cred, cu frumoasa Iris Meginnis.

Era joi după-amiază, iar, în timp ce lucram, îmi era imposibil să nu aud grupul de lectură al preșcolarilor. Frances le citea *Fiecare om și fiecare lucru la locul lui* în care pioasa eroină nici nu se compara cu Prințesa găștelor din povestea fraților Grimm. În această poveste, nu erau capete bătute în cuie pe perete. Nici cazuri de confuzie de identitate care nu se rezolvau ușor. Câteva mame se uitau la mine. Presupun că mai erau încă niște țânci care mai aveau coșmaruri de pe vremea când eu conduceam ora de lectură. Nu-i de mirare că mamele voiau să mă țină la distanță. Dacă aș fi vorbit, orice putea să-mi iasă din gură: sânge, broaște, vise despre moarte, dorință.

Mi-am văzut de fișele mele. Toată după-amiaza am rămas la cei cu litera A. După scurt timp a apărut numele fratelui

meu. Nu-l mai văzusem de câteva săptămâni; acum era de parcă m-aș fi întâlnit cu el din întâmplare, față-n față. Am fost surprinsă să văd că Ned frecventase această bibliotecă, pentru că biblioteca universității era mult superioară acesteia. Biblioteca științifică din zona de nord a campusului se afla pe aceeași treaptă ca și colecția Universității din Miami, rezultat al unei importante donații a unui absolvent care inventase un dispozitiv de prindere din plastic pentru cei cu probleme la rinichi. Dar fratele meu chiar avea o legitimație de bibliotecă aici și, după cum s-a dovedit, o folosise. Am pus fișa lui în rucsac rătăcită ca să mă uit la ea mai târziu.

Când am plecat acasă, vântul se pornise. Vânt fierbinte. Am parcat și am coborât. Mă simțeam așa cum mi se întâmpla aici deseori, de parcă aș fi fost transportată în Florida prin niște mijloace pe care nu le înțelegeam. Ca și cum aș fi clipit din ochi și viața mea trecută dispăruse. Giselle era aici, stând între ierburi, dând din coadă. Ca de obicei. A venit după mine la ușă și, când m-am așezat pe canapea, a sărit și ea pe canapea, iar apoi m-a privit drept în ochi. Vântul intra prin plasele de la fereastră și făcea ventilatorul de tavan să se învârtă de parcă ar fi fost pornit. Am scos fișa fratelui meu, iar Giselle a atins-o cu laba.

Cioc-cioc. Cine-i acolo?

Nu mi-l puteam imagina pe fratele meu citind altceva decât reviste și texte științifice. Cu toate acestea, el împrumutase colecția completă a poveștilor fraților Grimm nu o dată, ci de două ori. Chiar a trebuit să plătească o amendă pentru întârziere. Ce-ar fi putut să facă cu astfel de povești? De ce, Doamne, le-a vrut? Trebuia să-i forțez mâna să-mi citească, pe când eram copii. *Te rog, pe asta. Acea. Nu cea despre moarte*, întotdeauna avea de făcut un comentariu: genetic, este imposibil pentru oameni să se transforme în animale. E ridicol să-ți imaginezi că o femeie

poate să doarmă timp de o sută de ani. Este absurd să crezi că morții pot vorbi în rime, iar oamenii vii ar putea să-și pună dorințe care să se îndeplinească. Dar logica poveștilor era că nu exista nicio logică: lucruri urâte se întâmplau celor inocenți, o dorință spusă cu voce tare putea să se împlinească.

Am dat de mâncare pisicii, apoi am făcut o baie rece. Încă mai aveam bășici pe piele. Mie mi se păreau niște fulgi de nea. Am tremurat în cada cu apă și m-am uitat cum scădea lumina. M-am dus la Lazarus Jones pentru că am crezut că ar fi putut să mă ajute să înțeleg ce se întâmplase în acea zi de ianuarie pe vremea când eram copil. Ultimele ei momente, asta mă interesa, îi trece omului prin fața ochilor toată viața, tot ce-a avut și tot ce-a pierdut? Sau doar ultimele câteva momente erau cele care contau cel mai mult? Trecutul imediat dura o veșnicie, ca o casetă care tot rula undeva în univers? Ultimul lucru pe care l-a văzut mama a fost poleiul? Asculta ea la radio, cânta ea ceva? Cred că ceea ce într-adevăr voiam să știu era dacă mă disprețuia pentru dorința pe care mi-am pus-o, dacă era cumva posibil, într-una din lumi, ca ea să mă ierte vreodată.

Am lăsat apa să se scurgă din cadă, iar după aceea m-am îmbrăcat și am ieșit afară. Era încă foarte cald. Prea cald ca să poți respira. Vântul zăngănea și făcea lucrurile să se lovească. Frunzele palmierilor se izbeau unele de altele. Giselle m-a urmat până aproape de gard, așteptând cârțițele care uneori se plimbau pe gazonul nostru. Mă întrebam dacă aici mă voi simți vreodată acasă. Dacă vreodată ceva ar putea să mă facă să mă simt bine. Mă întrebam dacă această carte era secretul care îl caracteriza pe fratele meu sau doar o mică parte din ceea ce era cu adevărat.

În depărtare, erau fulgere, un lucru destul de obișnuit în Florida, ceva ce majoritatea oamenilor nu luau în seamă. Mi-l imaginam pe Ned înconjurat de un vârtej, la fel ca

nucleul unui atom, captiv în interiorul său. Mi-l imaginam intrând în Biblioteca Publică din Orlon căutând răspunsuri, încă încercând să înțeleagă unde am greșit. Am vrut să-i telefonez fratelui meu și să-i spun: *Spune-mi adevărul. Crezi că o dorință poate ucide? Crezi că am fi putut schimba ceva în seara aceea, să oprim gheața să se formeze, sa o oprim pe mama să urce în mașină? Dacă am fi fugit după ea pe șosea până când s-ar fi întors, dacă ne-am fi trezit și am fi sunat la poliție pentru că aveam o premoniție, ar fi ea acum în viață? Spune-mi, Ned, am fi putut noi, tu și cu mine, face lucrurile altfel?*

Capitolul trei. Focul

I

Care este diferența dintre dragoste și obsesie? Nu te-au făcut amândouă să stai treaz noaptea, să bântui pe străzi, o victimă a propriei tale imaginații, a propriei inimi? Nu te-ai scufundat în amândouă, cu capul înainte, în nisipuri mișcătoare? Nu era fiecare bărbat îndrăgostit un prost și fiecare femeie o sclavă?

Dragostea era ca ploaia: s-a transformat în gheață sau a dispărut. Acum o vezi, acum nu o mai găsești, indiferent cât mult cauți. Dragostea s-a evaporat; obsesia era mai reală; durea, ca un ac în fund, o piatră în pantof. Nu dispărea într-o clipă. Un telefon de dimineață plin de regrete. O scrisoare care spunea, *Dragă, la revedere din partea mea*. Obsesia avea un gust familiar. Ceva ce știai de o viață. Se instala și stătea la pândă; rămânea cu tine.

Am încercat să înțeleg ce se întâmpla cu mine. Mă hotărâsem să nu mă mai duc la livada lui Jones și totuși puteam vedea harta care m-a condus acolo cu, ochii închiși. Deseori luam prânzul cu Renny la cafeneaua școlii, dar în ciuda salatei din fața mea, tot ceea ce simțeam era gust de portocală, soiul acela dulce cu o margine roșie, soiul acela care pentru mine arăta ca gheața. Mi se făcea gura pungă. Inima mi-o lua razna. Mă gândeam la toate acele fete prostuțe îndrăgostite pe care le-am cunoscut la liceu și pentru prima dată simțeam pentru ele puțină compasiune. Ființe proaste. Proasta de mine. Toată noaptea visam lucruri periculoase: șerpi, scări, capete de cai bătute în cuie pe perete. Când ploua stăteam la fereastră, uitându-mă după fulgere. Câțiva tineri care studiau muzica locuiau mai în jos pe stradă și când repetau seara, sunetul oboiului mă făcea să plâng, pianul mă făcea să-mi acopăr urechile. Cred că începeam să simt ceva, doar o mâncărime. Un fel de înțepătură. Aceasta era problema. Eram atât de novice încât nu înțelegeam ce însemna atunci când nu puteam dormi, nu puteam mânca, când gândurile care o luau razna prea adesea ajungeau la Lazarus Jones.

Cum nu credeam în dragoste, curând mi-am definit starea drept o preocupare înșelătoare. Obsesie. O emoție care ar trebui legată și aruncată la gunoi, înlocuită cu gânduri mai serioase, mai puțin dureroase. M-am întors la munca mea sau la puținul care era de făcut la bibliotecă. Dar până și

aici natura mea obsesivă m-a dominat. Mă prefăceam preocupată și veselă, introducând datele în calculator, ștergând praful și punând ordine în rafturi, dar de fapt noul meu interes destul de bolnăvicios era să văd ce obiceiuri de lectură aveau cititorii noștri. Chiar era dezgustător. O invadare a vieții private, o activitate infracțională asupra sufletului, începusem prin a mă uita la fișa fratelui meu; acum părea că nu mă mai puteam opri. Acesta era felul meu de-a fi, să iau ceva rău și să-l fac mai rău.

M-am uitat să văd ce romane îi plăceau cel mai mult fizioterapeutei mele, tomuri groase din secolul al nouăsprezecelea în care problemele nu erau ușor de rezolvat prin mișcare și regim alimentar. Am văzut că Matt Acres, proprietarul magazinului de fierărie, prefera biografiile aventurierilor, bărbați care lăsau în urmă o viață așezată și sigură. Fiica adolescentă a doctorului Wyman, care venea acasă vara, în vacanță, de la școala particulară din New England, citise toate cărțile lui D. H. Lawrence. Pensionarii de la azilul pentru bătrâni din Orlon cel mai adesea cereau cărți de călătorii despre locuri pe care cu siguranță nu le vor vedea niciodată: Egipt, Paris, Veneția, Mexic. Poștașul meu citea poezie; nu e de mirare că puțina corespondență pe care o primeam era boțită și pătată. Grataragiul de la dugheană, care făcea o omletă teribil de proastă și niște clătite cu afine și mai proaste, citea Kafka, în germană.

Dacă Frances York ar fi știut ce făceam, aș fi fost concediată pe loc. Ceea ce oamenii citeau arăta atât de multe despre ei, încât ea considera fișele de lectură o comoară plină de secrete privilegiate; fiecare fișă conținea harta sufletească a unui om. Știam ce filosofie avea Frances. Nu era treaba noastră să monitorizăm cărțile pe care le cereau utilizatorii noștri, după cum nu era treaba noastră să le schimbăm obiceiurile de lectură, îmi plăcea de Frances și o respectam, dar mă întrebam dacă m-ar fi angajat în cazul

În care ar fi știut cine eram de fapt. Eram o pacoste cu mult înainte de a începe să-mi bag nasul peste tot. S-ar fi simțit ea în siguranță cu o persoană care știa mai multe despre efectele arsenicului decât despre sistemul de clasificare zecimală al lui Dewey? O împătimită a morții și o hoată care nu făcea diferența între bine și rău, între alb și roșu? Cel puțin mă ajutase Peggy să mă pun la punct cu un cod al culorilor pentru hainele mele; știam să port bluze albe și fuste negre la serviciu și să-mi las hainele roșii acasă. Dar rămăsesem tot eu, ascunsă în spatele unor pantofi rezonabili, a unei fuste peste genunchi și a unor bluze cu nasturi de sus până jos.

Mulțumesc cerului, Frances nu avea niciun motiv să bănuiască ceva. Eram o angajată model: politicoasă cu cititorii, care ducea cu plăcere acasă cărți celor care nu puteau ieși din casă ori erau în spital. Chiar îmi făcusem un obicei săptămânal să merg la azilul de bătrâni cu o cutie de cărți de călătorie. Oare putea cineva observa că nu eram o persoană de încredere? Nicio secundă. Ei bine, poate mamele acelea de la grupa de preșcolari, ele păreau să știe, dar pe ele nu le luam în considerare. De fapt evitam secția pentru copii.

Ilustrațiile pline de culoare, poeziile, marile speranțe, toate mă făceau să fiu nervoasă. Cititorii copii întotdeauna voiau ceva: să ajungă la baie, un pahar de apă, continuarea unei cărți care nu avea așa ceva.

Secția pentru copii avea ferestre înalte, iar soarele care se filtra în raze palide arăta cât de murdare erau rafturile. Erau fire de păianjen peste tot. Într-o dimineață m-am aventurat în acea secție cu un mop și un burete. Cel puțin era o zi de școală și nu erau copii prin preajmă. Doar eu.

Din întâmplare am dat peste cartea împrumutată de fratele meu. Sau poate nici nu există întâmplări; poate am văzut cartea cu coada ochiului, iar creierul meu a prelucrat

descoperirea într-un colțișor ascuns unde nu puteam ajunge. Oricum, s-a întâmplat, m-am întors și am văzut-o, nu era pusă la loc pe raft cum trebuie, ci era așezată puțin strâmb. Era o veche ediție a cărții fraților Grimm, cu litere negre și argintii. Paginile miroseau a igrasie; când am dus cartea la nas am strănutat. Mi-au lăcrimat ochii. Și ce? Am ridicat-o din întâmplare. Din întâmplare m-am așezat pe podea cu picioarele încrucișate și am răsfoit paginile.

Una dintre povești în special, în mod cert, fusese una dintre favorite, poate a fratelui meu, avea colțurile paginii îndoite și două-trei pete de cafea. Era *Nașa Moarte*, una dintre poveștile pe care le uram, și o săream întotdeauna, în povestea aceasta, ori de câte ori Moartea stătea la picioarele unui bolnav, acea persoană îi aparținea. Pentru a înșela moartea, bunul doctor, personajul pozitiv, întorcea bolnavul astfel încât Moartea să fie la cap și astfel nu-l lua. Logica unei povești poate fi încăpățânată sau fluidă, iar eroul niciodată nu știe care este această logică, în special dacă eroul este un om rațional. Acesta este.

Încă o singură dată și te iau pe tine în loc, spune Moartea, dar doctorul este un om de știință până în măduva oaselor, crede în ordine și în corectitudinea lucrurilor; nu poate accepta că așa se joacă jocul vieții și al morții. Trebuie să fie reguli, iar el este convins că tot ce trebuie să facă este să schimbe direcția Morții. Dar atunci când doctorul salvează fata pe care o iubește schimbându-i poziția pentru a evita sfârșitul, Moartea îl ia pe el în schimb. Atunci și acolo. Fără explicații, un simplu act final. O viață în schimbul unei alte vieți.

Așa se termină povestea? Cu siguranță nu în povestirile lui Andersen, unde dreptatea și cei puternici înving, dar aici este vorba de frații Grimm. Este doar o singură regulă simplă a jocului dintre doctor și Moarte, una pe care doctorul-erou a ignorat-o: când este vorba de moarte, nu

mai contează că este cap sau pajură. Nu ai nicio scăpare până la urmă.

Este o poveste tristă, una care sfidează logica și ia în derâdere încercarea oricărui om rezonabil care vrea să pună ordine în lumea naturală. Faptul că fratele meu, dintre toți oamenii, alesese să citească și să recitească această sumbră și obscură poveste era un mister în sine. Mă gândeam la felul în care mă chemase atunci când stăteam pe verandă, privind-o pe mama cum pleacă. Să mă întoarcă, asta a vrut el să facă. Oare dacă aș fi făcut-o, ar fi trecut Moartea mai departe?

Chiar când mă gândeam că fratele meu era hotărât să mă evite – l-am întâlnit doar de câteva ori de când mă lovise trăsnetul – el și Nina m-au invitat la ei la o petrecere. Am fost atât de surprinsă atunci când m-a sunat Ned, încât am spus da când voiam să spun nu. Nu-mi puteam aminti ultima dată când am fost la o petrecere, în afara celor de la biblioteca din New Jersey, și eu le aranjam pe toate. Am ajuns să-mi dau seama că mă simțeam bine vorbind numai cu persoane care trecuseră prin experiențe dezastruoase, cel puțin indirect, la fel ca fizioterapeuta mea, Peggy, cu care mă mai întâlneam din când în când la o cafea. Și, desigur, Renny, nu că el mi-ar fi fost prieten, nici pe departe. Acum mă duceam la o petrecere de matematicieni și oameni de știință.

S-a dovedit a fi un eveniment anual, plin cu profesori și absolvenți de la departamentele Ninei și a lui Ned. A fost o adevărată încercare pentru mine să ajung acolo; am luat o curbă greșită după care a urmat o alta pe drumurile acelea întortocheate care traversau campusul și care toate arătau la fel. Atunci mi-am dat seama cu nu mai fusesem invitată acasă la fratele meu de la sosirea mea în Florida, și găseam asta un lucru ciudat. Mă întrebam dacă nu cumva cumnata mea avea ceva împotriva mea. Sau poate Ned avea.

Casa fratelui meu și a Ninei era modernă, sticlă și stucatură, într-o fundătură din capătul îndepărtat al campusului Orlon – zonă de locuințe de înaltă calitate pentru profesori. Nu era de mirare că erau profesioniști foarte buni cei care predau la Orlon; aici era o viață plăcută, ceva ce îmi crea disconfort. Puteam simți cum mi-au amorțit vârfurile degetelor, îmi auzeam ticăitul din cap când am tras mașina în parcare. La stres, simptomele se intensificau. Am coborât din mașină și am luat-o pe aleea îngrijită. Gazon frumos. Flori frumoase. Mă gândeam la Lazarus Jones. Nu ar fi trebuit, dar după o săptămână încă mă mai ardea. Vedeam absolvenți fericiți prin ferestrele casei Ninei și a lui Ned. Mă simțeam de parcă veneam dintr-un univers alternativ. Poți să-i spui New Jersey, poți să-i spui disperare, poți să-i spui cum vrei.

M-am dus imediat la barul plasat într-un separeu. Mi-am turnat un pahar mare de vin roșu, probabil de calitate bună. Pentru mine arăta de parcă ar fi fost tulbure, în timp ce beam pahar după pahar, vedeam cât de devotați îi erau absolvenții fratelui meu; am surprins pe cineva spunând că Ned va fi șeful departamentului atunci când dr. Miller, actualul președinte, se va pensiona. Mai multe voci și-au exprimat dezamăgirea că Ned va renunța semestrul următor să mai predea, ceva ce nu știusem, pentru a se concentra asupra cercetărilor sale. Studenții Ninei au fost mai rezervați, până când au trecut pe vin; atunci s-au dezlănțuit. Au jucat o mulțime de jocuri cu băuturi ce se bazau pe reguli matematice pe care nu le înțelegeam. Și ei păreau devotați, doar mai puțin vocali; i-am putut vedea în bucătărie, unde se adunaseră în jurul Ninei care gătea *bouillabaisse*, făcută în casă, mi s-a spus, ceea ce m-a șocat, îmi imaginasem că o persoană atât de teoretică și distantă ca Nina nu știa să gătească. Dar, bineînțeles, gătitul era probabil doar o altă ecuație pentru ea: scoici la sos tomat,

busuioc la ardei, rom la limonada. Apatia mea anterioară privind-o pe cumnata mea se transformase în ostilitate. De ce nu m-a mai invitat, de ce nu a făcut *bouillabaisse* pentru mine? Poate nu vedea în mine decât un alt proiect al fratelui meu, unul din multele care-i luau mult timp și energie și aveau un rezultat neînsemnat, sau niciun rezultat.

Am stat departe de bucătărie, dar aproape de bar. Unui absolvent de meteorologie i-a plăcut de mine. S-a prezentat și m-a urmărit o vreme peste tot. Din nou purtam rochia mea roșie, cred că asta era. Absolventul, Paul, auzise de lovitura mea de trăsnet și voia să vorbească despre efectele mele. Eram amețită? Nu eram sigură pe picioare? Aveam migrene? Efecte psihologice de durată? Voiam o porție de *bouillabaisse*, un pahar de punch? Cum era afectată viața mea sexuală, cam asta ardea de nerăbdare să afle. Eram mai pasională sau mai rece? Era o legendă privind hipersexualitatea, notată cu sfințenie, doar pe jumătate crezută. Rearanjarea impulsurilor mele electrice luau răsuflarea partenerului, îl duceau la limita lumii cunoscute de noi?

Asta era puțin cam personal. Credeam că vom vorbi despre vreme, căldură, poate lucrări de seminar, nu limitele lumii cunoscute. Mă uitam la ce făcea fratele meu. Aproape nu-l recunoșteam. Părea mai bătrân, neîngrijit, mai slab. Oare nu observasem că își pierduse o bună parte din păr, că avea umerii mai căzuți? Totuși părea să se simtă bine. Vorbea cu mai mulți profesori, râzând la o glumă. Mă întrebam dacă și-a găsit fericirea în logică, în această lume bine ordonată creată din nimic, într-un loc unde nu era gheață. Poate Moartea stătea dincolo de ferestrele din Orlon. Poate nu putea trece prin sticlă.

M-am scuzat și l-am lăsat pe absolvent cu ale lui. La bar nu era decât bere și vin, iar eu aveam nevoie de ceva mai tare pentru a putea rezista toată seara. M-am dus în

bucătărie, am găsit dulapul cu băuturi și mi-am turnai niște whisky. Bunica mai bea câte un pahar de whisky din când în când, iar uneori beam și eu câte unul împreună cu ea. Ceai și whisky, cocktailul nostru favorit. Ne plăcea să stăm în salon și să privim cum cade zăpada; ne jucam de-a cine ce vede mult timp după ce nu se mai vedea bine, iar eu eram prea mare pentru un astfel de joc. Am ridicat paharul și am băut în amintirea bunicii mele. Persoana care m-a iubit necondiționat, indiferent ce sau cine eram.

Din cauză că îmi lipsea bunica, am băut whiskey-ul atât de repede, apoi, când l-am terminat, m-am întors spre fereastră. Din cauză că tot ce făceam era aiurea, inclusiv faptul de a participa la o petrecere, m-am trezit spionând pe cineva care stătea pe iarbă. Era teoria haosului sau doar haosul? Dacă o glaciațiune putea fi declanșată de schimbări obișnuite în orbita pământului, ce se putea întâmpla din cauza unei femei înlăcrimate? În curte era întuneric și la început crezusem că văd o statuie. Purta o rochie albă și nu se mișca. Dar cea care plângea era Nina, matematiciană, soția fratelui meu.

După un moment, Nina m-a văzut prin geam. Cred că a deschis gura. Trăgea puternic aer în piept, panicată. M-am gândit la Moarte, incapabilă să-i ia pe cei care erau întorși de la ea. Chiar asta am făcut. Repede m-am întors cu spatele la ea. Poate puteam să mă prefac că nu o văzusem. Poate și ea putea face același lucru. Oare nu așa își duceau viața cei mai mulți dintre oameni? Pune tot într-o cutie, leag-o bine, pleacă mai departe. Te rog, o, te rog, hai să plecăm.

În camera de zi studenții devorau gustările. Cine ar fi crezut că ar fi putut fi atât de înfometați? Franzela, brânzeturile, căpșunile de o culoare albă ca zăpada, punciu, șampania, multă bere. Invitații erau veseli – nu mohorâți și serioși, așa cum mă așteptasem. Oare nu

cercetau ei toți limitele universului cunoscut, limitele continuumului numeric, în continuu încercând să găsească un sens în coloanele de cifre care refuzau să coopereze? Nu ar fi trebuit studenții aceștia să fie posaci, disperați? N-ar fi trebuit ei să-și dea seama cât de puțin puteam înțelege din această lume?

— Fratele tău întotdeauna dă cele mai bune petreceri, mi-a spus cineva. Presupun că era un compliment. Mi s-a părut ceva din altă lume. Nu-l mai văzusem pe fratele meu vorbind atât de mult cu o altă persoană în afară de Nina și directorul de la pompe funebre din New Jersey când am organizat serviciul funerar pentru bunica. Sicriu de pin, o mică adunare, flori albe care arătau ca un troian de zăpadă. Nu-i cunoscusem această latură, tot așa cum nu știusem despre interesul lui pentru povești.

— Pleci? Ned m-a ajuns în timp ce mă îndreptam către ușa de la intrare.

Poate nu-l cunoscusem niciodată, doar îmi imaginam că l-am cunoscut.

— Frumoasă petrecere, dar locul meu nu este aici. Uită-te la ei. Abia dacă pot vorbi limba lor. Matematică și știință. Nu mă potrivesc cu ei.

— Biblioteconomia, o știință, mi-a reamintit fratele meu. Am râs amândoi. O mai făcusem noi vreodată?

— Ei bine, se pare că ți-ai revenit mult. Cuvintele lui Ned sunau pline de speranță. Nu-mi plăcea când era așa.

— Și mie mi se pare.

Fratele meu m-a privit cu atenție.

— Ce vrei să spui?

Voiam să spun că moartea nu este la picioarele mele, oricum nu în acel moment, nu chiar acum. Mă gândeam la volumul de povești de pe raft. Am vrut să-l întreb pe Ned dacă mai era ceva ce nu știam despre el. În schimb am adăugat:

— Vreau să spun că da. Desigur. Mi-am revenit mult. Dar tu arăți foarte rău.

Fratele meu și-a trecut mâna prin ce-i mai rămăsese din păr.

— Probabil un dar de la tata. Chelia.

— Cred că tu ai moștenit gena de la mama. Ești slab. Poate tu ești cel care ar trebui să meargă la doctor.

— Trebuie să-ți spun că mă bucur că ai venit la petrecere. Fratele meu chiar părea fericit că eram acolo. Știu că nu-ți plac asemenea adunări.

— Nu voiam să fiu nepoliticoasă.

— Chiar așa? Altădată asta nu te-ar fi împiedicat să refuzi. Prin mulțime puteam vedea până în bucătărie. Nina și-a revenit. Se scuturase de tot ceea ce o cuprinsese în grădină și acum servea absolvenții cu puncte.

— Mulțumește-i Ninei în locul meu, te rog.

— Bine. Fratele meu s-a uitat în spatele lui. Nina avea nevoie de el în cealaltă parte a camerei. Ce noroc pe mine, mi-a spus și mi-a făcut și el un semn cu mâna.

Am plecat acasă, dacă puteai numi așa o căsuță închiriată. I-am dat drumul pisicii să intre, am băut un pahar mare de whisky și am adormit pe canapea. Liniștea era copleșitoare, îmi plăcea să fiu singură sau cel puțin așa am crezut întotdeauna. Am adormit repede; cred că eram amețită, extenuată într-un fel foarte profund. Am visat-o pe Nina care era un fluture. Am visat-o pe bunica mea care mătura podeaua. Am visat că am băgat mâna într-o găleată de apă în care nu se vedea nimic și am simțit pești strecurându-mi-se printre degete; răceala apei s-a transformat în căldură și mi-a urcat pe brațe, prin vene până în piept.

Se făcea că cineva bate la ușă, m-am întors prea brusc și am răsturnat găleata. Apa s-a împrăștiat pe podea, strop cu strop. Limpede, iar apoi albă și apoi roșie. Așa iese adevărul

la suprafață în povești, scris în sticlă, zăpadă, sânge. Când mi-am revenit, aveam un sentiment de teamă, la fel ca atunci în dimineața de după accidentul mamei. Poți fi trădat în somn. Lumea-ntreagă se poate răsturna, în timp ce tu visezi fluturi.

Eram încă în limitele visului meu în timp ce mă îndreptam către ușă. Șobolani, pisici, lilieci, oricare dintre ei puteau veni pe alee. Am simțit cu adevărat panică. Era un sentiment pe care mi-l aminteam foarte bine. *Du-te să mai dormi, este prea întuneric, este prea multă gheață, este prea târziu.*

M-am simțit ușurată când am văzut că vizitatorul meu era un comisionar care îmi aducea un buchet de flori. Am râs și l-am rugat să mă aștepte până îmi găseam geanta, l-am dat zece dolari, foarte extravagant din partea mea.

Giselle a intrat alergând, avea ceva în gură.

— Aveți un mic vânător, mi-a spus comisionarul.

— O, ce drăguț.

Două lăbuțe atârnavă dintre colții pisicii.

O ucigașă. Un animal perfect pentru mine.

O dâră de sânge se întindea pe podea în urma ei. Nu puteam vedea culoarea, dar mi-am amintit-o. Speram să văd penele unei ciori afurisite sau mustățile vreunui șobolan, dar în schimb Giselle a lăsat jos una dintre cărțițele pe care obișnuia să le aștepte lângă mușuroaie. Oarbă și moale ca o mânășă, neajutorată. Prinsă până la urmă.

Înainte de a mă ocupa de mizerie, m-am uitat să văd de la cine erau florile. Imediat l-am întrebat pe comisionar ce culoare erau.

A râs, apoi a văzut că vorbeam serios.

— Nu văd culorile, i-am explicat. Comisionarul era tânăr și se scuza fără încetare.

— Scuzați-mă, am crezut că glumiți. Sunt roșii.

Dar ele erau albe pentru mine, așa cum știa admiratorul meu că vor fi. Dualitatea cadoului m-a amuzat, dar de asemenea m-a înspăimântat. O singură vizită și Lazarus Jones credea că mă cunoaște. Poveștile sunt enigme și oamenii sunt de asemenea enigme. Descifrează un om și este al tău pentru totdeauna, fie că-ți place sau nu.

Într-un colț, Giselle se rotea în jurul prăzii sale; am alungat-o cu un ziar.

— Pleacă! Las-o-n pace!

Pisica își juca rolul, dar jocul părea total greșit. Cârțița era răsucită ca o frunză. M-am așezat, iar când sârmana ființă nu a mai mișcat, am ridicat-o cu o bucată de ziar. Cârțița era fără viață. Cu toate acestea, am dus-o la ureche, așa cum unii oameni fac cu scoicile pentru a auzi marea care se află departe.

După un timp am luat o cutie de pantofi din dulap, am umplut-o cu hârtie și am așezat-o înăuntru. Când voi avea timp, o voi înmormânta în apropierea mușuroiului, unde îi era locul. Acum mă ocupam de sângele de pe podea, o dâră care arăta ca zăpada topită pentru mine.

Giselle descifrase enigma cârțiței: stai cât mai mult lângă mușuroi, va apărea și va fi a ta. Oarbă și blândă, bâjbâind în întuneric, incapabilă să vadă nici stele, nici colți, ea presupune că dacă a fost în siguranță într-o zi, va fi și în următoarea. Așa puteai să prinzi pe cineva, ușor ca bună ziua, dintr-o lovitură. Așa am fost prinsă și eu. Am pus trandafirii în congelator pentru a doua zi. Păstrare la rece pentru o inimă rece. Nu știam dacă îi voiam sau nu. Dimineața, când i-am scos dintre cuburile de gheață și cutiile de suc înghețate, trandafirii licăreau. Asta-i tot ce-i trebuie cuiva care este prizonierul unei obsesii: singura posibilitate prin care o dorință poate deveni realitate, o cât de mică probă care să-ți arate că nu ești singur în întuneric. M-am gândit la sârmanul Jack Lyons, care mi-a oferit flori

de câmp într-o parcare din New Jersey. Mă gândeam la Jack mult prea des, de fapt. Cu toate acestea, nu avea nicio idee cine eram. Dar trandafirii trimiși de Lazarus Jones erau atât de tăioși încât cineva se putea tăia și putea pierde sânge. Aceasta era cheia enigmei mele. Pentru tot ce făcusem, pentru tot ce-mi dorisem, un trandafir din gheață era exact ceea ce meritam.

Dimineața am plecat cu mașina, când cerul era încă întunecat și căldura în creștere apăsa înspre pământ. Se prevestea ploaie și am putut simți schimbarea din atmosferă înăuntrul meu. Noaptea visasem că aveam părul negru. Corpul meu era acoperit de gheață, în vis mi-a fost atât de cald, încât m-am trezit tremurând. Acum în temperatura brutală a acestei dimineți cețoase am oprit la o stație de benzină, am cumpărat o cola fără zahăr și am făcut un plin. Am ronțăit gheață. Plutea un miros de benzină, portocale și caniculă. De data asta am fost mai atentă în privința hainelor: un tricou negru, jeans, sandale, nimic din ce să facă oamenii să întoarcă capul după mine. Acum, mi-a luat aproape o oră să ajung la livadă, timp destul să mă răzgândesc. Nu mă gândeam prea mult. Nu prea speram nimic. Radioul era pornit și înainte să-mi dau seama ascultam Johnny Cash. Mi-am amintit de dulgherul care fusese lovit de trăsnet în timp ce ispășea pentru legătura pe care o avea; ar fi trebuit să știe la ce era sortit atunci când a auzit melodia „Ring of Fire”. Și iat-o din nou, se transmitea la postul de radio. Oamenilor din Orlon le plăcea mult cântecul acesta. Auzeau avertismentul, apoi mergeau drept în inelul de foc, cu mintea limpede și stupizi în același timp.

Aveam geamurile coborâte și cerul se lumina din ce în ce mai mult. Dacă aș avea acum un accident, ultimul lucru pe care aș vrea să-l aud ar fi vocea lui Johnny Cash. Oare aș auzi-o o veșnicie, vocea aceea cu un sunet profund, toată durerea strânsă în suflet? Eram cu opt ani mai mare decât

fusesse mama atunci când s-a întâmplat, vârsta ei și cu a mea s-au amestecat. Acum când mă gândeam la ea, părea atât de tânără, de parcă ea ar fi fost o fetiță care pleca la petrecere într-o noapte de ianuarie, cu părul ei blond proaspăt spălat, cu eșarfa de un albastru plin de speranță, gata să ia viața în piept. Eu eram micuța bătrână de pe verandă, vrăjitoarea care bătea din picioare pe gheață.

Când am ajuns la livadă, am parcat și am coborât, apoi m-am întins către bancheta din spate. Luasem cu mine buchetul de flori, împachetat cu gheață într-o pungă de plastic. Desigur, era vorba de un test. Eram nerăbdătoare să văd ce va face. Oare chiar mă cunoștea ori alegerea unor trandafiri roșii era o pură întâmplare?

Era încă devreme, dar Lazarus Jones se trezise. A auzit mașina, s-a uitat pe fereastră, a deschis ușa, iar acum se uita afară din pragul ușii. Ușa era pe jumătate deschisă, pe jumătate închisă. Vopseaua se scorojea de pe balustrada verandei. Pe câmp erau vreo cinci-șase oameni care lucrau. Câțiva s-au uitat în direcția noastră, dar aveam îndoieli că puteau vedea ceva. Soarele, până la urmă, era orbitor. Te făcea să vezi pete în fața ochilor.

Lazarus purta niște jeans vechi și o cămașă albastră cu nasturi; părul îi era umed de la duș. Era o căldură ca-n cuptor. Mă gândeam că nu mai văzusem un bărbat atât de frumos în viața mea. Totul părea ireal – portocale albe, sunetul camioanelor din câmp, felul în care se uita la mine.

— Cred că am o vizită, a zis.

— Cred că ai vrut una. Mi-am spus că era o invitație. Am scos florile, cu petale acoperite de gheață, cu cozile negre de frig. N-am mai primit trandafiri niciodată, de la nimeni.

A deschis larg ușa cu plasă de sârmă.

— Cred că am trecut testul, a zis. Am știut ce vrei.

El nu era genul de om cu care să rămân eu. Poate, cu o femeie superbă, povestea ar fi fost posibilă: se iubiseră în

timpul liceului, și-au fost credincioși unul altuia din ziua în care s-au întâlnit. Doi oameni frumoși, făcuți unul pentru celălalt. Partea mea stângă era strâmbă, părul în smocuri, pielea pătată; eram cu zece ani prea bătrână pentru el. Dar eram acolo la ușă. Mie îmi trimisese florile.

Am intrat în casă și ne-am oprit în holul de la intrare. Aici era un suport pentru umbrele și un cuier plin de haine și pălării. Mai era o banchetă de lemn pe care puteai să stai și să-ți tragi cizmele. În hol era întuneric și praf. Peste tot era. Geamurile nu mai fuseseră spălate de multă vreme. De îndată ce erai în casă nu puteai ști ce vreme era afară. Avea propria atmosferă, despărțită de restul lumii. Era un zăngănit monoton, ceva plat, aproape o toropeală a aerului, care bănuiam eu era din cauza lui Lazarus. Supraviețuitorii din grupul meu jurau că el putea schimba lucrurile din jur.

De ce am rămas? Pentru că de data aceasta era ceva mai puternic decât ticăitul continuu din capul meu. Pentru că el a deschis ușa. Am fost surprinsă să văd cât de plină de dorință eram. Îmi treceau prin cap niște lucruri așa cum nu mi se mai întâmplase. Deci asta era. Ceea ce îi făcea pe oameni să facă lucruri stupide, ridicele; asta era tot, ceea ce se întâmpla aici în holul întunecat.

Am intrat în bucătărie. Micul lui dejun era pe masă: un pahar de apă cu gheață, un bol cu cereale reci, un șervet, o lingură. Mi-am dat seama că florile se topeau, așa că le-am pus în chiuvetă.

— Cel mai rău dintre efectele mele este incapacitatea de a vedea culoarea roșie, îmi lipsește, deși niciodată nu mi-a plăcut. Ăsta-i norocul meu.

— Tu vorbești de ghinion? Pariez că mie mi s-au întâmplat mai multe decât ție. Lazarus a dus mâna deasupra lingurii de pe masă. S-a mișcat înainte. S-a învârtit în cerc. Atunci când s-a oprit s-a auzit un clinchet.

— Ăsta-i un truc, i-am spus.

— Ceva electromagnetic sau altceva. Să spunem că este o disfuncție.

— Ce poți să mai faci?

Stomacul meu reacționa violent. Am dat peste ceva. Difil. Dacă rămâneam, îmi exploda trupul; mă voi face praf la picioarele lui. Fată proastă. Proasta de mine. Nu degeaba mă transformasem în gheață, pentru asta, un străin care nu era pentru mine oricum. Mi-ar lua ceva timp să fug pe hol și să urc în mașină; să conduc peste limita de viteză, aș fi înapoi în Orlon în mai puțin de o oră. Dar deja știam că nu voi pleca nicăieri.

— Crezi că sunt un magician? A spus-o cu dispreț. De parcă era obișnuit ca oamenii să se uite de sus în jos la el, era pregătit, se aștepta la așa ceva.

Mi-am ridicat bărbia din piept. L-am privit drept în ochi.

— Poate.

— Ai niște copii pe care vrei să-i distrez la o petrecere aniversară – asta era? Eu, un ponei și niște iepurași. Trebuie să plătești, și costă destul de scump.

— Nu-mi plac copiii, i-am spus. A râs, surprins.

— Și nu am pe nimeni.

A înțeles, în viața mea nu era nimeni.

— Atunci te voi distra doar pe tine.

S-a dus la masă și a luat un șervet. Un moment am crezut că-mi va arăta un truc bun la petreceri. Doar ca să mi-o plătească. Din orgoliu. Un iepuraș din hârtie; o pasăre jucărie care se învârtea și fâlfâia prin aer. În schimb și-a pus șervețelul de hârtie pe gură și a respirat.

Robinetul de la chiuvetă picura; sunetul era mai puternic decât ticăitul din capul meu. Am văzut hârtia luând loc. Flacăra era albastră, atât de fierbinte era. Când a fost destul de mare a început să-i pârlească degetele, Lazarus a lăsat hârtia să cadă în bolul de cereale, unde s-a făcut scrum.

Niciodată nu am știut că focul scoate un sunet, ca un suspin adânc, un geamăt, ceva viu.

— Ești tu mai tare? mi-a spus.

Puteam să-mi pun o dorință și să o transform în sânge și oase. Asta cum i s-ar părea? Aveam gheață în vene; eram mai rece și mai distantă decât o planetă întunecată și lipsită de soare. Dacă asta voia, în acest caz puteam fi femeia perfectă pentru el. M-am dus la masă și am luat un pahar de apă cu gheață. Mi-am umplut gura cu gheață. O femeie care privea veșnic cerul, nemișcată, înghețată bocnă. Dacă asta voia, asta primea. L-am sărutat, cu gura deschisă. Puteam simți căldura din el cum topea tot, dar am rezistat. De aceea eram aici, acum știam. N-am putut să nu-l sărut. M-am auzit, mi-am auzit dorința și nu-mi venea să cred că eram eu. Gemeam. Sunase ca focul, mai înainte, suspin adânc, un geamăt. Enigma din mine: Cum topești gheața? Cum te poți mișca atunci când tu ești înghețată pe dinăuntru?

Când cuburile de gheață din gura mea s-au transformat în apă și apa aproape fierbea, m-am retras. M-am dus la chiuvetă și am scuiat înainte să mă opăresc. Aproape imediat am știut cum a apărut legenda despre oamenii loviți de trăsnet care deveneau mai activi sexual. Pur și simplu asta era: noi știam că puteam dispărea oricând. Stând la fereastră, sus pe acoperiș, jucând golf, la telefon. Posibilitatea de a ne aprinde ca un chibrit ne făcea să ardem.

— Ei bine. Lazarus părea surprins de ce i se întâmplase. Tu chiar știi niște trucuri.

Eram atrasă de el, ca o vrabie de un uliu, ca un uliu de o vrabie. Nu exista nicio logică atunci când m-am dus după el pe hol la baie. Nu aveam niciun motiv să fac ce făceam, în afară de faptul că simțeam ceva. Nu credeam că mai era

posibil pentru mine. Nici acum, nici altădată. Că am făcut-o părea suficient să scuze aproape orice.

A umplut cada cu apă. Tot ce puteam auzi era apa de la robinet. Am înțeles că era singurul mod în care puteam fi împreună – elementele cele mai atrase unele de altele sunt cele care se distrug unele pe altele. M-am aplecat și am pus o mână în cadă, împrôșcând în toate părțile. Apa era rece ca gheața. O simțeam până pe șira spinării. Lazarus mi-a spus că nici pe departe nu era ca baia de gheață în care l-au pus la spital, atunci când ardea de viu și era nevoie să i se scadă temperatura, să-i mențină activitatea inimii. Asta l-a menținut în viață. Gheață pur și simplu. Acum tânjea după asta. O femeie rece ca mine. Cred că mai întâi visase la mine și apoi am apărut eu cu rochia mea roșie.

Ziua aceea era umedă și acum a început să plouă. Puteam auzi ploaia lovind acoperișul. S-a auzit un tunet. Puteam fi oriunde. Nu puteam pleca.

— Trebuie să fac întuneric, mi-a spus Lazarus.

Nu-mi păsa. Voiam orice voia el. A tras jaluzelele la fereastră, a stins lumina de deasupra chiuvetei. Abia ne puteam vedea. Apoi ultima lumină. S-a stins și aceea. Eram în întuneric, bâjbâind, căutându-ne mâinile, inimile, pielea. Ca să fiu cinstită, eram recunoscătoare pentru întuneric. Nu eram frumoasă. Nu puteam uita că eram cu zece ani mai mare decât el. Mi-am dat hainele jos, am intrat în cadă, tremurând în apa rece. El a venit imediat după mine, disperat cred, dorindu-mă; asta trebuie să fi fost. Puteam simți marginile căldurii în apă. M-am ținui de pereții alunecoși ai căzii. M-am gândit la niște pești într-o găleată. Moartea stătea la picioarele patului. Când a venit peste mine, am crezut că o să mă înec. Poate așa ar fi trebuit. După câte știu, aceasta a fost a doua jumătate a dorinței melc de moarte – jumătate foc, jumătate apă. M-a tras sub el și m-a sărutat, adânc, sub apă, la nesfârșit. Când ne-am

ridicat pentru a respira, ardeam. Am dat drumul la apă rece în cadă. Pe umeri, pe piept, în întunericul pentru care eram recunoscătoare. Puteam fi oriunde altundeva, dar eram acolo. Aș fi putut să merg înspre vest sau est, dar eu am venit aici la el. Mi-am închis ochii. *Arde-mă. Îneacă-mă. Fă orice.* Când a intrat în mine, l-am tras și mai tare.

După ce am ieșit din cadă, îmi tremurau picioarele. Pe podea era numai apă. Fiecare pas era alunecos, periculos, rece.

— Trebuie să fac ceva, am spus.

M-am învelit în prosop, apoi m-am dus în bucătărie să deschid frigiderul, îmi tremurau mâinile. Asta chiar era o nebunie. Am luat o bucată de gheață și am împins-o în mine, acolo unde mă ardea. Nu-mi păsa. A meritat. Nu cred că mai simțisem așa ceva înainte.

— Te-am rănit, a spus Lazarus.

Și-a tras hainele pe el și a venit după mine. Nimic nu mă mai duruse din seara aceea pe verandă; nimic, câtuși de puțin. Tremuram, încă udă, așa că m-a luat în brațe. Puteam să-i simt căldura prin haine, îi auzeam inima cum bate, o inimă puternică, care a sfidat moartea, care se oprișe și a revenit la viață. Nimic nu mă putea face să-l doresc mai mult.

Nu eram mult diferită de fetița egoistă, stăpânită de patimi care fusesem mulți ani în urmă. Doar că acum nu voiam universul, nu întreaga lume. Doar atât și nimic mai mult: *Fă-mă să simt ceva, orice, în apă rece, pe un pat de gheață, într-o noapte atât de întunecoasă încât e imposibil să faci vreo diferență între cer și pământ. Fie ca lucrurile să se întâmple din nou și din nou, la nesfârșit. Fă să mă doară, să știu că sunt vie.*

Sunt oamenii atrași unul de altul din cauza poveștilor pe care le poartă în ei? La bibliotecă, mi-a fost imposibil să nu observ că unii cititori împrumutau aceleași cărți. Nu păreau să aibă ceva în comun, dar cine știe cu adevărat din ce este o persoană tăcută? Necunoscutul, enigma, adevărul profund. I-am observat pe toți: cei care și-au pierdut direcția, cei care și-au trăit viața la maxim, cei care trebuiau întotdeauna să dovedească ceva, cei care, ca mine, și-au pierdut capacitatea de a simți.

Am continuat să merg la livada de portocali. Nu avea niciun sens și nici nu trebuia să fac asta. Era de parcă aveam o hartă în capul meu și mă conducea la omul care mă aștepta. Cineva care era la fel de singur – poate mai singur – decât mine; cineva a cărui poveste se potrivea cu a mea – ars de vie, prinsă în gheață. M-am gândit la Jack Lyons – poate am învățat de la el cum să fii umană, dar la ce mi-ar fi ajutat? Era mult mai mult de învățat de la Lazarus. După ce ne-am mai întâlnit de câteva ori, mi-am adunat curajul să-l întreb cum era să fii mort. L-am rugat să-mi spună, dar nu a vrut. Totuși, nu m-am dat bătută. L-am sâcâit și l-am implorat. A durut, a fost divin, a fost o lumină albă sau o neagră agonie? Lazarus a refuzat să-mi spună. Avea un zâmbet frumos, unul care mă făcea să-l doresc și mai mult. A dori, așa cum descoperisem, era ceva aparte, ca o țară necunoscută. Orice altceva dispărea de pe hartă; oceane, continente, prieteni, familie, *înainte, după* – totul dispărea.

Singurul lucru la care am putut să mă gândesc toată vara a fost drumul la Lazarus. Visam, semnele de circulație, linia albă, curba, veranda de la intrare, ușa. Fratele meu m-a

sunat de câteva ori și mi-a lăsat mesaje, dar nu m-am deranjat să-l sun înapoi.

— Mai trăiești? m-a întrebat vocea familiară a lui Ned, într-o zi când mi-am ascultat mesajele.

Practic, da, am vrut să-i spun. Surprinzător, destul de incredibil, se părea că da. Dar nu ar fi înțeles. Cum aș fi putut să-i explic cum în serile ploioase Lazarus și cu mine stăteam pe veranda lui în întuneric, atrași acolo de ceva ce era în noi, o vreme de afară prinsă și oglindită în sângele și oasele noastre. Mă simțeam atrasă de pericol, de bucuria de a fi în viață, încercându-mi norocul. Făceam dragoste afară, în întuneric, cu ploaia căzând pe noi. Ne duceam la eleșteu, ne întorceam cu spatele unul la celălalt, ne dezbrăcăm. Nu era nevoie să ne vedem pentru a ști ce vrem. Era o poveste pe care nimeni nu o mai cunoscuse.

Acum, când mergeam la grupul de supraviețuitori nu mai simțeam nimic, nicio legătură cu ceilalți. Voiam să fiu departe de poveștile lor triste despre o viață distrusă. Ajungeam târziu, plecam devreme, o evitam pe fata cu șosete de culoare diferită când o vedeam pe stradă. Se apropia anotimpul uraganelor, o perioadă când supraviețuitorii loviturii de trăsnet erau mai stresați ca de obicei. Orice se putea întâmpla oricând. La întâlnirile cu grupul, ni se dădeau sfaturi privind siguranța. Nu stați la fereastră; să vă faceți un adăpost împotriva uraganelor. Iar eu eram pe verandă în nopțile când vântul aproape ne ridica de jos. Nu mă gândeam deloc la siguranță.

— Unde ai fost? m-a întrebat Renny la o masă într-un snack bar după o întâlnire cu supraviețuitorii. Erau niște prăjiturile cu ovăz, altele cu brânză și altele cenușii, care presupun că erau de culoare roșie, ceva ce părea să fie o specialitate a locului.

În ultima vreme fusesem mai egoistă ca niciodată. Aveam o lume secretă întunecată și mi se potrivea. Din cauza

faptului că eram atât de lacomă, uitasem de Renny. Nu eram o prietenă bună, cred, și eram jenată de propria mea încurcătură în care mă implicasem. Renny părea nervos și subnutrit. Nu că ar fi fost responsabilitatea mea.

— Prin lume, i-am spus.

— Te culci cu el? m-a întrebat Renny. Pur și simplu, așa direct. De parcă ar fi putut să-mi citească gândurile. Oare se vedea? Cu siguranță nu aveam nicio expresie pe față. N-am avut niciodată.

— Doamne, ce suspicios ești. Am luat o prăjiturică, deși nu-mi plăceau fulgii de ovăz. Și obraznic.

Renny nu era ușor de prostit.

— Vrei să spui isteț.

— De fapt, asta am vrut să spun. Am râs amândoi.

— Tu, pe de altă parte, mi-a spus, ești foarte proastă.

— Iar viața ta amoroasă este ceva cu care să te lauzi? Iris Meginnis. Fata care nici nu știa că există.

— Că bine zici, mi-a replicat Renny. M-ai prins.

La baza prieteniei mele cu Renny era tema comună a durerii. Era un capitol global, principiul director general era: Ai grijă ce simți. Cel mai bine e să nu simți nimic. Cu mânușile lui, Renny nu prea putea simți nimic și avea probleme să ridice un pai sau o piatră. Cu mâinile goale, simțea prea mult, senzația îl amețea, îl năpădea cu totul. Până în acea seară la întâlnirea grupului, nu știam cât de mult i se înrăutățise durerea, deoarece îl văzusem mai puțin de când începusem vizitele la livadă. Părea mai nervos decât de obicei; semestrul de vară era pe încheiate, iar Renny avea prea puțină încredere în el. A doua zi după conversația cu Renny, am fost la bibliotecă. Din când în când, trebuia să-mi fac simțită prezența la serviciu, dar nu mă grăbeam; încet puneam cărțile pe rafturile lor, într-o stare de visare în care mă aflam ori de câte ori mă gândeam la Lazarus. Eram regina de gheață care voia să ardă de vie. Voiam să o iau pe

calea plină de pietre care trecea prin pădurea de cenușă. La capătul drumului găseam ceea ce orice ființă din poveste își dorea. Nu perle, nu regate, nu aur. Eu căutam ceva mai bun decât asta. Adevărata comoară. Adevărul adevărat.

— Trebuie să mă ajuți, m-a rugat Renny.

— E din nou vorba de Iris? Iris Meginnis, nimfa tristeții, atât de departe, de parcă ar fi locuit pe lună. Lui Renny îi plăcea să vorbească despre ea. De obicei doar îl întrebam și îl lăsam să vorbească, dar nu prea mai aveam răbdare.

— Nu de Iris e vorba acum.

Nu își luase examenul la arhitectură; trebuia să predea proiectul pentru semestrul de vară, dar nu putuse lucra la el din cauza durerilor de la mâini. Lua Demerol, împreună cu Tegretol pentru tremurături. Simțeam cum crește în mine sentimentul de vină de parcă ar fi fost o ființă vie. Voiam să-i spun nu. După serviciu plănuisem să-mi iau mașina și să mă duc în acea țară secretă unde portocalele erau albe. Voiam să intru în eleșteul rece în care Lazarus și cu mine mergeam să înotăm în nopțile senine, după ce plecau muncitorii, după ce camioanele fuseseră încărcate și plecaseră, după ce se lăsa întunericul. Noroiul dintre degete sub un cer negru fără stele. Mă gândisem la asta toată ziua în timp ce aranjam cărțile pe rafturi. Voiam să fiu trasă dedesubt, să uit de orice mai era în univers.

Dar cum îl puteam refuza pe Renny, prietenul meu, Renny cel trist? Cum aș fi putut să-i spun ceea ce de fapt îmi doream? *Pleacă, pleacă. Acum sunt într-o altă țară, unde nu mă poate găsi nimeni, undeva unde nu este nicio diferență între foc și apă.*

Ar fi trebuit să-i spun să-și schimbe licența. Dar nu. Întotdeauna m-am oferit voluntar, așa că i-am spus că aveam să-l ajut dacă mă instruia. Renny a venit în acea seară. Se vedea cât de disperat era. Ne asemănăm în acest sens. Tremuratul lui era mai rău. Își purta părul lung prins

la spate. Nu făcuse baie. Toate semnele disperării. Când mă simțeam așa, mi se instala în cap ticăitul. Uneori nu puteam auzi televizorul din cauza sunetelor din capul meu.

— Ești gata pentru asta? I-am întrebat.

Oare băuse ceva, sau fumase iarbă? Avea ochii roșii. Și atunci mi-am dat seama, *O, nu*. Plânsese.

Renny se uita la mânușile lui; după expresia feței lui părea că se uită la niște copite de porc sau niște labe de leu.

— Poate e momentul să renunț la arhitectură.

Cine se aseamănă se-adună, poveste la poveste trage. Ar fi trebuit să-i spun, *Da, renunță; studiază literatură sau istoria artei* – orice disciplină în care ar fi avut vreo șansă, mai degrabă decât un domeniu de studiu care cu siguranță nu ducea la nimic bun. Dar nu a fost să fie așa. Sari într-o fântână, dormi o sută de ani, leagă-te de un copac la poalele unui munte, unde zăpada cade în fiecare zi, iar gheața este groasă de trei metri.

— Nu fi prostuț. Asta am făcut, l-am împins în fântână. Nu arhitecții sunt cei care de fapt fac clădirile. Ei inspiră și creează. Dulgherii fac toată munca.

— Ar trebui să renunț. La arhitectură, la Iris. Vise ridicole.

— Renunță și nu vei mai avea această șansă niciodată. Vorbeam de parcă eram un personaj din Andersen, de partea înțelepciunii și a bunătății. Eram cea care îl încuraja, eram prietena, tovarășa lui, cea care îl mințea. Dă-i drumul și sari. Las-o-ncolo de cască și alte echipamente de protecție. Poți s-o faci dacă încerci cu adevărat! Calcă pe sticlă, scoate așchia de gheață din inima ta, ia taurul de coarne. Depășește momentul.

Îmi suna atât de fals, dar Renny a zâmbit cu gura până la urechi, era total cucerit. Cred că uneori oamenii au nevoie de povești cum sunt cele ale lui Andersen. Povești despre cum trebuie să fie, despre ce poate să fie. Renny și-a trecut mâna înmănușată prin păr.

— Nu am nicio șansă, mi-a spus, dar auzeam în vocea lui – era forțat să creadă.

— Hai să încercăm, întotdeauna mergeam prea departe. Nici măcar nu voiam să fiu aici, iar acum mă implicam într-un proiect important. Mai întâi templul, apoi Iris. Inspiră-mă. Tu ești șeful. Poți să mă consideri un dulgher.

Renny a adus clei, baghete, lemn de balsa, bambus, plexiglas, hârtie. Și-a desfășurat planurile de execuție pe tăblia mesei. Drept să spun, acum că se afla în fața mea, sarcina aceasta mă înspăimânta. Niciodată nu am construit nimic. Jocul meu era distrugerea. Renny a observat expresia de pe fața mea.

— S-o ia dracu', a spus. Poate soarta mea este să nu reușesc.

Am eliberat masa de bucătărie și am întins o foaie de plastic transparent pe care o adusesse Renny ca bază pentru proiect. Urma să construim un templu doric, în cazul în care reușeam să scoatem pisica din cameră, ceva ce până la urmă am reușit cu o conservă de ton deschisă pe care am pus-o pe verandă. Mi s-a spus să încep cu bețele subțiri de bambus. Renny îmi dădea instrucțiunile, dar teama că aș putea ruina proiectul mă făcea să transpir. Niciodată nu am făcut ceva cum trebuie, de ce am crezut că îl puteam ajuta?

— Perfect, intervenea Renny de fiecare dată când reușeam să prind bambusul cu un fir subțire de sârmă. Excelent.

Cu toate acestea, arăta ca un templu făcut din oase, atunci când am terminat ceea ce ar fi trebuit să fie structura.

— Ești sigur că este bine? Am tras cu ochiul la planuri. Acest proiect însemna șaizeci la sută din nota lui Renny.

— Este doar scheletul, m-a asigurat el. Restul îl facem data viitoare.

Am comandat o pizza, apoi am închis ușa de la bucătărie pentru ca Giselle să nu poată intra și să dărâme templul.

Am dat drumul la ventilator, dar cu el sau fără el, ticăitul din capul meu devenise mai puțin zgomotos.

— Atunci când va fi gata, îi voi da templul lui Iris, mi-a spus Renny. M-am gândit la asta de la începutul verii.

— Chiar așa, i-am spus. Tremuram; aceasta putea duce într-un loc întunecat. Oare Iris știa că Renny există?

Renny și-a deschis portmoneul, l-a scuturat și a scos o mică amuletă din aur cu forma eponimului lui Iris. Era trist, frumos și minuscul în mâna lui mare, înmănușată.

— Mi l-a făcut un bijutier de la mall-ul Smithfield. Îl vom pune la intrare. Pariez că nimeni nu a mai făcut așa ceva pentru ea.

— Renny. Obsesie, dragoste sau amândouă? Își dădu seama de mila și îndoiala mea.

— Crezi că sunt un idiot? Crezi că nu am nicio șansă.

— Nu știu dacă nu cumva cred că nimeni nu are nicio șansă, am admis.

Când a sosit pizza, a plătit Renny; îmi făcea cinste cu o cină ca să-mi mulțumească pentru ajutorul meu de meșteșugar. Când i-a întins banii, comisionarul s-a uitat fix la mânușile lui Renny – speriat, presupun, că Renny ar avea vreo boală transmisibilă.

— E un idiot, am spus despre comisionar, după plecarea acestuia. Nu-i da importanță.

Renny a pus amuleta în portmoneu; i-a luat ceva timp ca să reușească, era și atent și neîndemânatic. De obicei nu observam mânușile lui Renny, nu mai mult decât observam lăbuțele pisicii. Le-am observat acum. Mă gândeam la Iris Meginnis, era fără griji, ducea o viață de studentă, nu se gândea la o dragoste sumbră, amulete de aur, temple dorice.

Simțeam o schimbare a presiunii atmosferice; am ieșit afară și am chemat pisica. Giselle a alergat în casă și s-a dus cu pas sigur într-un colț. Nici nu a băgat în seamă

mâncarea de pe masă. Nu era tipic pentru ea. Din nou prinsese ceva. Lăbuțe mici. O umbră gri.

— Chestia aia este vie? m-a întrebat Renny.

— Ucide tot ce prinde între colți. Am scuzat-o pe Giselle. E în firea ei.

Renny s-a dus și s-a bătut cu pisica pentru a doua cârțiță. Mica tigroaică și-a înfipt colții în mânăsa lui.

— Doamne, ce rea e. Dă-i drumul! i-a poruncit.

Pisica nu avea de gând să primească ordine, așa că Renny a luat-o de după gât și a scuturat-o puțin. Cred că Giselle era oripilată – eu o tratam de la egal la egal – a scos un fel de mârâit și i-a dat drumul cârțiței, apoi s-a ascuns la pândă, scuipând.

— Ucigașo, am strigat după ea. Animalul meu favorit, draga de ea. Mă atașasem de ea. Îmi făceam griji când nu apărea noaptea; așteptam nervoasă în curte până când venea, atunci când avea chef. Mă privea de sus în jos. Apoi se freca de picioarele mele. Începusem să cumpăr smântână pentru ea. Semn prost. Niciun atașament, acesta era motoul meu. Niciunul, deloc.

— Se văd urmele colților. Renny a ridicat cârțița.

— E moartă?

Pizza ni se răcea, dar m-am dus să examinez cârțița. Nu mai mișca.

— Mai am una afară pe verandă.

— Serios. O altă cârțiță?

L-am dus pe Renny afară acolo unde lăsasem cutia de pantofi. Am ridicat capacul.

— Asta-i clar că-i moartă.

— Faci colecție?

Am râs, dar nu era chiar o glumă, în cutia de pantofi era o cârțiță ca o frunză căzută, ghemuită, aproape numai piele și oase. Oare mă atașasem de mica ființă sărmană? Mirosea a praf și a pământ, un miros trist, amar.

— Ei bine, asta-i vie, a spus Renny despre cârțița de azi. A pus-o în buzunarul jachetei sale. Pariez că și asta a fost vie. Doar făcea pe moarta. Știi, e greu să-ți dai seama.

Încă mai eram fetița care dorea moartea. Te atinge o singură dată și te transformi în gheață. De două ori și s-ar putea să dispari.

— Ai încercat să vezi dacă a murit înainte de a o arunca la gunoi? m-a întrebat Renny.

După toate câte făcusem în seara asta pentru el, Renny părea să mă acuze de crimă sau, dacă nu era asta, atunci de neglijență. Același lucru. Aveam clei pe mâini și mă dureau buricele degetelor de la atâtea bețe de bambus care trebuiau prinse. N-avea cum să iasă bine: ca și viața mea sau a lui Renny.

Eram supărată și nu-mi puteam ascunde amărăciunea.

— Mai bine ne oprim aici cu proiectul, i-am spus. Dacă toate le fac pe dos, cum aș putea construi un templu?

— Deci vrei să scapi de mine? Asta este? De ce nu? Toată lumea vrea să scape de mine.

Era atât de sensibil încât o singură picătură de otravă îl afecta, un cuvânt, o privire, un ciob de gheață. Avea capul plecat. Se uita la cârțiță. Am văzut ceea ce nu voia să văd: Renny era cu inima zdrobită. Cei ce seamănă se adună. Știam cum se simte.

— N-am vrut să spun asta, Renny. M-am dus la el, aproape. Singurul meu prieten. Vedeam că animalul respira ușor. Acum vedeam că una din urechi îi era ruptă pe jumătate.

I-am spus lui Renny despre Lazarus, nu totul, desigur, nu despre felul în care îl simțeam în mine, doar cum mă sculam din pat la ore ciudate, cu dorința de pleca acolo; i-am arătat doar puțin să poată vedea despre ce era vorba. Totuși i-am spus prea mult. Ai grijă cui îi spui povestea ta. În timp ce stăteam pe verandă, amândoi simțind schimbarea vremii,

genunchi lângă genunchi, am făcut greșeala să-i spun că Lazarus și cu mine stăteam întotdeauna împreună în întuneric. Presupun că era ceva care nu-mi da pace. De îndată ce am spus-o, am știut că ar fi trebuit să-mi țin gura închisă.

— Și asta nu te sperie? Tu ești suspicioasă indiferent despre ce este vorba, dar nu asta? E clar, este ceva ce Lazarus nu vrea să vezi. La naiba, aș vrea să fac și eu la fel cu Iris. Dar nici în întuneric, nu aș putea să o înșel. Ceea ce este în neregulă cu mine ar deveni mai evident, în cazul meu, întunericul înrăutățește lucrurile.

Renny s-a hotărât să-mi arate acest ultim efect al loviturii de trăsnet asupra lui. Cel pe care nu l-a arătat nimănui. Aveam sentimentul că acesta putea fi secretul ascuns, enigma lui. Nu eram sigură că voiam să știu. Dar nimic nu-l mai putea opri.

Toată treaba era prea personală. Voiam să scap. Voiam singurătate. Voiam să-i spun să nu-mi arate. Voiam să spun că doar păream să fiu o persoană care era atentă și interesată. Dar nu am făcut decât să stau lângă el fără să spun nimic, înghețasem.

Renny și-a scos mânușile, îl auzeam dându-le jos; scotea strigăte de durere, pielea mânușilor se freca de pielea lui distrusă. Și atunci am văzut. Uimitor. Bucăți galbene și verzi străluceau pe pielea lui. Era atât de ciudat și într-un fel foarte frumos. Se vedeau doar pe întuneric, aurul din pielea lui se țesuse în el, de parcă ar fi fost o tapiserie. Aurul depășea zona unde l-a ars ceasul și inelul, de parcă metalul s-ar fi împrăștiat peste ambele mâini. Dar am înțeles de ce se temea de dragostea lui tot atât de mult pe cât o dorea: mâinile lui nu arătau ca ale unui om.

— Mi-au făcut o biopsie pentru a vedea dacă îl pot extrage, dar aurul s-a amestecat cu grăsimea și țesuturile de sub piele. Nu voi scăpa de el niciodată.

Cu grijă i-am luat mâinile într-ale mele. Îmi venea să plâng. Mă întrebam dacă oamenii cu leziuni au reușit vreodată să treacă peste ceea ce le-a provocat trauma.

— Deci ești din aur. E mai bine decât să ai o piele obișnuită.

— Da, chiar așa. Sunt un ciudat. Renny s-a dus și a aprins lumina de pe verandă. Stătea cu spatele la mine și își trăgea mânușile. La fel este și el, pariez. Amicul tău Lazarus.

Cei ce se aseamănă se înțeleg. L-am crezut. Renny s-a întors către mine.

— Ascunde ceva, mi-a spus prietenul meu.

N-ar fi trebuit să-i spun niciodată. N-ar fi trebuit să-i vorbesc niciodată. N-ar fi trebuit să mă implic niciodată.

— Ei bine, atunci, sper să fie ceva la fel de frumos ca mâinile tale.

Renny m-a privit de parcă aș fi fost total nebună.

— Nu înțelegi? Nu ascunzi ceea ce crezi că este frumos. Ascunzi ceea ce nu este în regulă. Ascunzi că ești un monstru.

Am lăsat baltă subiectul, dar era prea târziu. Anumite idei, odată născute, cresc în ciuda voinței tale. Începusem să mă gândesc la lucruri rele.

— Ce crezi că mănâncă cârțițele? m-a întrebat Renny în timp ce-l duceam cu mașina înapoi la universitate.

Desigur avea de gând să păstreze cârțița, să facă din ființa asta oarbă și rănită animalul lui favorit. Și atunci? Îi va vorbi cârțița? Îi va îndeplini lui Renny trei dorințe? *Scoate-mi aurul din mână, inelul de pe deget, ceasul de la încheietură?*

— Larve? Am încercat să ghicesc. Fratele meu ar ști, dar este prea ocupat ca să stea de vorbă cu mine.

— Mâncare din larve. A râs Renny. Prăjituri din larve.

— Probabil se vinde hrană pentru cârțițe la magazinul pentru animale. Sau încearcă la magazinul Acres' Hardware. Pare să aibă orice.

Mă gândeam la Ned care păstra mâncare pentru liliecii care își aveau cuibul în podul nostru. Făcea un amestec de seu, miere și fructe și îl lăsa în streășină, îmi ascundeam capul sub pernă, dar el îi urmărea de la fereastră.

Ei pot găsi hrana fără să vadă încotro se îndreaptă, mi-a spus fratele meu. Atât de ascuțite simțuri au. Zboară prin întuneric fără să vadă.

Noaptea era liniște la universitatea din Orlon. Totuși, mă simțeam de parcă l-aș fi dus pe Renny unde nu trebuia. Acesta era durerea lui. Campusul atât de elevat, atât de perfect, iar el se descompunea. O adevărată prietenă i-ar fi croșetat lui Renny niște mănuși din ierburi și piele de cârțiță; dacă ar purta astfel de mănuși trei zile la rând, s-ar vindeca. Prima fată care ar trece pe lângă el în cafenea s-ar îndrăgosti de el, și ea ar fi Iris. Iris Meginnis s-ar uita la el cu adevărat, l-ar vedea cum este în inima lui, iar când va vedea cât de mult o iubește, ar fi atât de emoționată, încât ar începe să plângă.

Renny a dus mâna la buzunar după cârțiță. Avea dreptate în privința mea. Probabil m-aș fi gândit că nu mai putea fi ajutată și aș fi aruncat-o într-o cutie de pantofi împreună cu cea de dinaintea ei, pentru a deveni piele și oase, o altă frunză răsucită. Nu aș fi verificat nici dacă îi mai bătea inima.

— E încă în viață, mi-a spus Renny.

— Nu putem avea pretenții mai mari. Nu-i așa?

— Uită ce am spus despre Lazarus. Poate am fost invidios că ți-ai găsit pe cineva.

De parcă aș fi putut uita. Dacă era un singur punct negativ, mă agățam de el. O plută de salvare construită din îndoială și teamă.

— Așa e. Nu-ți face griji, încercam să înveselesc situația. Și n-avem de gând să ne căsătorim în viitorul apropiat. Nu este dragoste, Renny. Nu-i deloc așa ceva.

— Sunt fericit pentru tine. Indiferent ce este. Crede-mă. Chiar era. Putea fi cu inima zdrobită și era totuși fericit pentru altcineva.

— O voi uita pe Iris. Era o idee stupidă să-i dau templul. Sau să mă gândesc că m-ar vrea. Cum ar putea cineva avea o relație cu un monstru?

— Nu ești un monstru.

Simțeam ceva cald în ochii mei. Era compasiune. Ceva ce nu voiam să simt.

— Uite, Renny, chiar dacă nu va fi Iris, altcineva va considera că ești perfect așa cum ești.

S-a uitat la mine și am știut că indiferent ce spunea, încă mai spera. Voia să creadă.

— Ai încredere în mine, i-am spus.

— Poate ai dreptate, mi-a zis.

— Știi doar.

Aproape m-am convins pe mine însămi. Renny a coborât din mașină și a mers cu spatele ca să poată să-mi facă semn cu mâna.

— Monștri din toate țările, uniți-vă. Și a ridicat un pumn înmănușat în aer.

— Du-te și studiază sau fă ce vrei, i-am strigat. S-a dus la cămin. A dispărut, dar nu complet. Pentru că încă mai era cu mine. Sugestia lui Renny era tot timpul în reluare în mintea mea și devenea din ce în ce mai pregnantă. Dar dacă Lazarus chiar ascundea ceva? Dar dacă era într-adevăr un monstru? Omul pe care credeam că îl cunosc putea foarte bine să fie o creație a imaginației mele, un urs, un șarpe sau o broască cu țepi. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai multe întrebări îmi puneam. Era posibil să cunoști pe

cineva cu adevărat? Poate cunoașterea să te rănească, să-ți străpungă inima, să-ți frângă oasele?

În loc să merg acasă, m-am dus la bibliotecă. Să-i ia dracu' pe oameni, întotdeauna m-am simțit mai în siguranță cu poveștile decât cu cei în carne și oase. Am intrat prin spate, apoi am încuiat ușa în urma mea. În bibliotecă, aerul era cald și umed; nu era de mirare că paginile edițiilor mai vechi se îngălbeneau. Am aprins veioza de pe birou. Un mic cerc de lumină galbenă. Frances a lăsat biroul în ordine și bine aranjat, așa că am fost atentă să nu deranjez nimic, în sală era un aer greu; în timpul zilei porneau vechea instalație de aer condiționat, dar acum praful se așeza peste tot. Am tușit și s-a auzit ecoul.

Frances își așezase pe birou fotografiile cu nepoate și nepoți, cu un câine negru pe nume Harry, cu canalele din Veneția, unde își petrecuse vacanța anul trecut. Pe biroul meu, nimic. Nimic evident, cel puțin. Doar imaginea invizibilă pe care întotdeauna o purtam la mine, a mea, fata care a bătut din picior pe verandă, respirația ridicându-i-se ca un fum, un mic animal, cu părul negru lung căzându-i pe spate, stelele de pe cerul negru fixate pentru totdeauna la locul lor, gheața pentru totdeauna strălucind, mai tare decât stelele.

Auzeam bondarii lovindu-se de plasa de la ferestre. Am auzit un suspin, de parcă erau cărțile cele care respirau. Simțeam că acolo era locul meu. Aici era locul unde trăiam. Tot ceea ce se întâmplase sau urma să se întâmple era un vis de un oarecare fel. Apoi am auzit o bufnitură. Mi-am ținut respirația. Un zgomot real. Asta m-a făcut să revin la realitate. Poate voiam să fie real. Poate voiam să fie din această lume. Îmi era teamă că un hoț încerca să pătrundă în bibliotecă. Totul era pe gratis aici; nu era nimic de furat. Oricine era destul de nebun să intre aici prin efracție, era destul de nebun să facă și altceva.

M-am retras în întuneric. S-a auzit un clinchet și am respirat mai ușurată. Nu era o efracție, era un retur. Mi-am dat seama că un cititor a returnat o carte prin fanta specială din ușă. Nimic altceva. M-am apostrofat singură pentru că am fost atât de idioată și m-am dus la ușă. Nu era nimic de care să-mi fie teamă. Pe alee, am văzut o persoană îmbrăcată în alb. Mergea cu picioarele goale pe ciment. Avea părul blond și se grăbea foarte tare. În stradă era parcată o mașină, cu motorul pornit. Noaptea era întunecată, neagră ca un bondar. Nu am putut să-mi dau seama cine era până când nu s-a deschis portiera și s-a făcut puțină lumină. Femeia era cumnata mea.

M-am uitat după ea până a dispărut mașina. Inima îmi bătea cu putere. Prea repede. Prea tare. O viață-ntreagă am trăit de parcă aș fi fost complice la o crimă. Nu era nimic nou pentru mine. Eram laolaltă cu cei care doreau moartea, o mincinoasă, o păstrătoare de secrete. Eram o asistentă a morții, fără prea mult talent înnăscut. Un lacheu, o proastă, o salvatoare ale cărei acțiuni au dus la tragedii. Un pas, o dorință, o greșeală, o noapte de gheață. Și acum o văzusem pe cumnata mea, Nina, grăbindu-se spre mașină și plecând în noapte. Mi-am dat seama că era îmbrăcată într-o cămașă de noapte.

Cartea pe care a aruncat-o în cutia pentru returnările de noapte; când am ridicat-o, încă mai era caldă de la atingerea ei. Am luat cartea cu mine și am ieșit pe ușa din spate, unde îmi parcasem mașina în întuneric. M-am întors prin campus și întâmplător sau nu, m-am trezit pe strada fratelui meu. Poate am vrut să mă asigur că nu Nina fusese la bibliotecă, ci o persoană care semăna cu ea. Vedeam în interiorul unora dintre case, pline de lumină galbenă și de viață. Casa fratelui meu, totuși, era în întuneric. Toată lumea dormea, înăuntru, toată lumea era în siguranță. Mașina pe care o văzusem era parcată pe aleea din fața casei. Poate nu a

folosit-o în această seară, nu eram prea sigură că voiam să știu. Nu am îndrăznit să cobor și să ating capota mașinii să văd dacă mai era caldă.

Deasupra mea era un felinar: când m-am uitat la carte, pe copertă avea titlul: *O sută de feluri de a muri*. Era un manual pentru sinucigași la care deseori apelam în New Jersey, atunci când Jack Lyons îmi telefona pentru a-i da o informație. Am simțit ceva în gât. Am crezut că întotdeauna toți cei care sunt asemănători se recunosc unii pe alții, dar se pare că m-am înșelat în totalitate în privința Ninei.

Mă uitam la bondarii care zburau prin întunericul curții lor. Mă întrebam dacă Nina a ajuns acasă și s-a strecurat în pat alături de fratele meu, dacă acesta a observat că ea fusese plecată, dacă a observat că picioarele ei albe erau reci. Acum mi-am amintit că în ziua de dinainte de moartea mamei, fratele meu și-a petrecut toată ziua pregătindu-i un cadou. Era o carte din hârtie ieftină, legată cu șireturi. Când l-am întrebat ce era, mi-a spus că era povestea vieții lui. *E o prostie*, i-am replicat. Nici nu m-am uitat la el ca să văd dacă l-am făcut să sufere. *Cui îi mai pasă?* Eram geloasă. Știam că o carte era ceva real. În acest caz, dragostea lui era acolo pe hârtie, legată cu șireturi, oferită de bună voie mamei noastre. De aceea am fost atât de rea cu Ned. Eu nu aveam nimic. Nici măcar nu mă gândisem să-i dau un cadou. Nu mă gândisem deloc.

Casa în care locuisem în New Jersey putea, fără probleme, să încapă în sufrageria în care locuia fratele meu acum. Avea o structură frumoasă, chiar și pe întuneric, înainte de această seară îmi imaginam că Ned și Nina dormeau bine noaptea, un somn logic, fără vise, dulce. Acum, prin întuneric, vedeam o femeie așezată pe peluză. Soția fratelui meu. În cămașa ei de noapte era aproape invizibilă. Dar era acolo. Era Nina. Nu se mișca deloc. Am încercat să mă retrag repede, dar m-a văzut. Am plecat cu luminile stinse.

Poate asta nici nu s-a întâmplat vreodată, poate mă înșelasem, dar când m-am întors să privesc în oglinda retrovizoare, am văzut că se uitase la mine și nu părea să-i fi păsat. S-a uitat drept prin mine, de parcă nici nu o mai interesa această lume, de parcă tot ce conta nu mai putea fi văzut cu ochiul liber.

Capitolul patru. Adevărat

I

Oamenii își ascund adevărata natură. Am înțeles; chiar am aprobat aceasta. Ce fel de lume ar fi asta dacă oamenii ar sângea pe trotuare, dacă ar plânge pe sub copaci, ar pocni pe oricine disprețuiesc, ar săruta străinii, s-ar arăta așa cum sunt? Ia-ți o capă, așa e bine, exact ceea ce trebuia să faci; prezintă o deghizare, exteriorul tău, cel pe care vrei ca lumea să-l ia ca atare. Cumnata mea era un exemplu perfect: matematiciană senină, aproape fără cusur, care, atunci când majoritatea oamenilor buni erau în patul lor, mergea cu mașina pe străzi liniștite în cămașă de noapte, după ce studiase cele o sută de feluri de a muri. M-am hotărât deja să nu spun nimănui despre faptul că o

văzusem la bibliotecă. O mincinoasă la fel ca toată lumea, gata să se prefacă că nu știam despre breșa din realitatea vieții ei, ora târzie, ușa bibliotecii, cartea despre tristețe din mâinile ei.

Absint, cu asta începea cartea – ingerat, desigur. Anemia provocată de refuzul hranei, anonimitate, arsenic, asfixiere, barbiturice (zdrobite în budinci ori sos de mere pentru a ajuta la digestie), înțepături de albină (a se vedea viespi, a se vedea cuiburi, a se vedea alergii), beladonă, spânz negru (fiert în ceai), mașini (accident, asfixiere), artere coronariene (cuțite, lame, pixuri), moarte prin înec, cădere de la fereastra deschisă (etajul opt sau mai sus), foc, sobe cu gaz, răniri prin împușcare, spânzurare, heroină, moarte prin îngheț, iederă otrăvitoare (pulverizată sau fiartă în supă sau ceai), ciumăfaie, Oxycontin, busuiocul cerbilor, punga de plastic pe cap (a se vedea moarte dublă, a se vedea supradoză de siguranță), cucută, rădăcină de cârmâz, eleșteie și lacuri, moarte provocată de incidente cu poliția (a se vedea urmăriri cu mașina, beție în public, tulburarea ordinii publice), toalete publice, camere de motel, sedative, să te găsești în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, stimulente, moarte în urma unei dorințe spuse.

Din noaptea aceea la bibliotecă, am mai văzut-o pe Nina doar în trecere, o dată la piață, o altă dată la cafenea în timp ce luam prânzul împreună cu Renny; în ambele cazuri mi-a făcut veselă cu mâna. Eu pur și simplu i-am răspuns cu același gest și mi-am văzut de treaba mea de parcă nu aș fi răsfoit *O sută de feluri de a muri* înainte de a pune cartea pe raft, ca și cum cumnata mea nu ar fi stat pe treptele bibliotecii în cămașa de noapte. Cartea era de la secțiunea Ghiduri.

Adevărul este că nu voiam să mă amestec. De ce trebuia să mă ating de viața unei persoane, să-i spun cuiva să o ia la dreapta în loc să o ia la stânga, pe lângă drum, și nu pe

drum? Implică-te și ai să greșești. Inevitabil. Cine știe ce efect poate avea sfatul tău, interesul tău, dragostea ta? Începe și s-ar putea să fie imposibil să te oprești. Asta era ce se întâmpla cu Lazarus. Luasem doar o mărgică de îndoială pe care Renny a aruncat-o neglijent, și am făcut un întreg șirag de perle roșii, invizibile pentru ochii mei, dar care era strâns în jurul gâtului meu, sugrumându-mă.

Cine era, de fapt? Aceasta era problema. Ce însemna să ai un iubit care te îmbrățișează numai pe întuneric? Cine voia să ascundă nu numai eul său profund, ci și tot ce era la suprafață? Nu cineva bun, cu siguranță; nimeni în care puteai să ai încredere. Ceva, pe neașteptate, te va mușca și te va doborî la pământ. Ce ușor era să fii deconcertat de anumite lucruri. De aceste lucruri. Perle roșii. Adevăr. Ceea ce nu vrei să știi trebuie să știi, trebuie să ții în palma mâinii tale. Prinde cu mâna urzica, viespea, ciobul de sticlă. Fă-o. Apoi suportă consecințele.

Ori de câte ori l-am întrebat pe Lazarus cum era să fii mort, râdea. *Ți-am spus, n-o să vorbim despre asta.* Avea propriile reguli: asta, dar nu aia. În întuneric, toată noaptea, dar niciodată pe lumină. Dar, nu mă voi da bătută. Când m-am dat eu bătută? spuneam în șoaptă și îl îmboldeam ca o soție sâcâitoare, ca un copil care nu renunța. Dă din picior, fetițo. Taie-ți părul de ciudă. Ia ceea ce vrei. Nu renunța. Croiește-ți drum, imploră, plângi.

Au fost și membri ai familiei la ceremonie? O gaură neagră? Timpul s-a extins la infinit sau era o singură bubuitură, buf! și gata, la fel ca pasa pe care o face un magician cu batista deasupra unui iepuraș și apoi acesta s-a dus, s-a dus, s-a dus?

A râs de mine. Erau vreo 38°C în acel moment, iar noi eram în bucătărie, cu jaluzelele trase. Lazarus purta o cămașă albă cu mâneci lungi. Acum am observat: toți nasturii erau închiși.

— De ce nu trăiești clipa?

Lazarus și-a pus brațele în jurul meu, m-a tras la pieptul său fierbinte și mi-a șoptit la ureche. Vocea lui febrilă mă topea. L-am simțit lângă mine, coapsă lângă coapsă și în acel moment am crezut că îl știam, într-un fel. Fierbinte, noapte, sex, sărut, piele, mușchi, căldură. Felul în care îi simțeam brațele în întuneric. Fiecare coastă. Scară, cușcă, a lui, a mea. Mărimea și căldura lui în mine. Cuvintele pe care le spunea și care nu erau deloc cuvinte. Felul în care mă dorea. Nu era asta îndeajuns? Nu era asta dragoste? Tot ce se știa despre asta era aici: ritm cardiac rapid, mintea dispusă la a crede orice; ea tânjește după întuneric, îl vrea când nu este alături de el, urcă în mașină la orice oră din noapte, merge pe drumuri întunecate. Mai multe simptome? Un puls ridicat, centrul eului se mută mai jos, în abdomen, sex, coapse, lipsa gândirii, lipsa acțiunii, lipsa singurătății, lipsa prezenței tale, lipsa diferenței dintre interior și exterior. Toate semnele. Suficiente dovezi ale unui atașament.

Și totuși mai era ceva. Forța unei singure idei din mintea mea. Ce era ascuns, ce nu era. În mintea mea era o bandă magnetică, una care nu putea fi dată înapoi. Era vocea unei păsări, șoapta unor cârțițe: *Află*.

Nu se găsește asta în miezul oricărei povești? Căutarea adevărului. Nevoia de a ști. Rupe pielea de focă, de măgar, penele, cătușele. La lumina lunii, a stelelor, a lanternei, la lumina albastră. Oare nu asta voiau toți: să vadă și să audă. Dă jos vălul de pe ochii mei. Pietrele din urechile mele. Învârte-mă de două ori. Spune-mi. Indiferent de consecințe. Nu contează prețul. Cel puțin nu până când este plătit. Cel puțin până când prețul te orbește, te asurzește, te arde de vie.

Data următoare, când m-am dus la Lazarus, am aruncat o privire pe rafturile de cărți din sufragerie în timp ce el lucra în birou. Plătea facturile. A băut ceaiul cu gheață pe care i-l

pregătisem eu. Ocupat. Având încredere în mine. Dintre toți oamenii. Rafturile erau pline de praf. Toată camera era. Lumina albastră, lumină de lanternă. Nicio carte nu mai fusese atinsă de multă vreme. Ca bibliotecar îmi dădeam seama de astfel de lucruri, ce se întrebuița, ce era inutil. Stratul de praf, felul în care cărțile erau aranjate pe raft, nedorite și nefolosite. Am trecut de la un raft la altul. Mai mult cărți de călătorie. Ghiduri ale Franței. Muzeu din New York. Sate peruviene. Un raft întreg cu Italia. Toate în ordine alfabetică, atât de ordonat puse, atât de pline de praf. Un muzeu al cărților.

Lazarus a venit în cameră și mi-a luat mâinile și genunchii.

— Te pregătești pentru mine? m-a întrebat.

A râs. Am râs și eu.

Ar fi trebuit să fiu jenată; era atât de multă tensiune sexuală între noi doi. Mă întrebam cum ar fi dacă n-am avea nevoie de gheață, de apă, de tot frigul acela. Dacă am avea doar o jumătate de șansă, nu ne-am opri niciodată; poate ne-am înfierbânta unul pe celălalt până ne-am transforma în cenușă, în praf, ne-am înroși ca fierul încins.

— Mă uitam la cărți. M-am uitat în altă parte, întotdeauna făceam așa atunci când nu aveam încredere în ceva sau în cineva.

— Nu vezi destule la bibliotecă? Asta este? Era aproape de mine, cu mâinile pe talia jeansilor mei, cu degetele destul de aproape de piele ca să mi-o ardă.

— Dacă ai de gând să-mi citești, atunci ia o poveste de citit la culcare. A zâmbit, ștregărește, îmi plăcea zâmbetul acela, îmi plăcea ce voia să spună. Cred că m-am înroșit. Fața îmi era roșie probabil.

Nu de rușine. De dorință. Toată dorința pe care o aveam în mine, atât de multă încât nu o puteam ascunde. Ne-am petrecut aproape tot timpul în cadă; am făcut dragoste cam

cum trebuie să facă și peștii, în valuri, în frig, cu pielea tremurândă făcută solzi. Când ne aflam în pat, stăteam pe o pătură de gheață pisată. Degetele mi se învinețeau; nu-mi păsa. Oricum nu simțeam cu ele, doar atunci când îl atingeam.

I-am fluturat o carte în fața ochilor. Mirosea a câmp verde, vin roșu, lumină solară. Mirosul subtil al cernelii tipografice.

— Te interesează Italia?

— Mă interesezi tu.

Se gândea probabil că acesta era răspunsul pe care îl voiam. S-ar fi putut să fie așa. S-ar fi putut foarte bine să fie așa. Doar că nu era.

— Serios. Ai atât de multe cărți de călătorie. Nu o să-mi dispari, nu-i așa? La Roma sau la Florența? Ai putea să-ți găsești o altă femeie, una drăguță.

Mi-a luat cartea din mână. Mai putea să mă privească cineva în felul acesta?

— Pe tine te vreau.

L-am crezut. Ar fi trebuit să mă opresc. Dar deja începuse, planul pe care îl aveam, nevoia pe care o aveam, direcția înspre care ne rostogoleam, mijlocul poveștii noastre, cea mai periculoasă parte, când orice se putea întâmpla.

Lazarus a suflat praful de pe carte și a pus-o înapoi pe raft. Cărțile erau în ordine, pe orașe, pe țări. A pus cartea în secțiunea America de sud. Nu-i păsa de ordine. Brusc am avut senzația că nu mai văzuse cartea aceasta niciodată. Aceasta sau oricare alta de pe raft.

— Poate ar trebui să mergem undeva. Voiam o reacție. Cam cum fac copiii când ating cu un băț lucrurile moarte. Viu sau mort? Rău sau blând? Vorbesc serios. Undeva unde n-am mai fost niciodată.

S-a uitat la mine. Cu zece ani mai tânăr. Genul de bărbat care nu ar fi trebuit să-și piardă timpul cu mine niciodată. Frumos. Nu știa el asta? Nu s-a privit niciodată în oglindă?

Sau, de fapt, el pe mine nu mă vedea? Să fie o orbire de moment – eu nu vedeam culoarea roșie; el nu vedea urâtenia, înșelăciunea?

Dar simțea că ceva nu era în regulă. Plutea în aer, la fel ca firele de praf sau musculițele. Avea o cută între ochi. De parcă încerca să-și dea seama dacă vorbeam despre plecare când tot ce ne doream trebuia să fie aici.

— Hai să mergem în bucătărie, mi-a zis. Am pregătit masa.

Pur și simplu așa direct. Nu era interesat. Următorul subiect. *Aici și acum*. Prânzul la masă. Ca niște țipi normali.

Am mers după el pe hol. Aveam sentimentul că eram goală pe dinăuntru, de parcă cineva ar fi luat și puținul pe care-l mai aveam în mine și l-a spulberat în vânt. Acum eram sigură – niciodată nu citise cărțile pe care le avea pe raft.

Pentru prânz pregătise o supă de roșii. Și lui îi plăcea rece, cu gheață. Și-a turnat un pahar de suc proaspăt de portocale.

— Vitamina D, mi-a spus.

Trebuia să se gândească la astfel de lucruri. Avea tenul deschis; niciodată nu stătea la soare. Aveam senzația că dispare din fața ochilor mei. Mă gândeam la muncitorul agricol care aproape că credea că lucra pentru un monstru.

M-am așezat la masă. Nu aveam multe să ne spunem. Afară înserarea se apropia ondulându-se, printre nori, în valuri de lumină albastră, îmi simțeam inima zdrobită, iar eu nici nu știusem că aveam o inimă care să fie zdrobită.

Acesta este pericolul când ajungi la mijlocul povestirii. S-ar putea să afli mai multe decât ai fi vrut să știi vreodată.

Stăteam în bucătărie și ne uitam la lumina care se stinge pe livadă. Tot acel albastru, toată acea lumină, în cazul în care rămâneam, spălam vasele, iar el își odihnea mâinile pe gheața din frigider, apoi venea la mine și mă atinge până când ardeam toată. Dădeam drumul la apă să curgă.

Îmi puneam mâinile reci și umede în jurul lui. Dar nu așa ceva s-a întâmplat în acea zi. Ne îndreptam către *după; atunci și acum și în curând va fi* deveneau domenii diferite.

Aceasta a fost fericirea, iar noi nu știam. Am trecut pur și simplu mai departe. Habar n-aveam. Pas cu pas.

Simțeam că mă înțepă ceva, ceva ascuțit. Ne trezeam din visul din bucătărie, după-amiaza, când ne doream unul pe celălalt. Când se întuneca, de obicei ne duceam în dormitor, în baie. Eram fericiți o noapte. Acum eram obosită. Am avut o zi lungă. Iar noi încă terminaserăm. I-am spus că nu mă simt bine. Trebuia să dorm. Nu eram pregătită să aflu nimic, presupun. Nu încă. Simțeam că adevărul va răsturna situația.

— Îmi pare rău, i-am spus când m-a condus pe verandă.

— De ce îți pare rău?

Pentru nimic. Pentru tot. Pentru tot ce eram pe cale să fac.

— Pentru că sunt obosită.

M-a luat în brațe și m-a sărutat până când am simțit că-mi arde gura. Fără gheață. Nu azi. Mi-a dat drumul, m-a privit.

— Nu am vrut să te rănesc, a spus Lazarus.

Toți spun așa, iar apoi pleacă mai departe și te rănesc. Când m-am întors acasă, mă simțeam nefericită.

Pierdusem ceva, o simțeam la fel de sigur ca atunci când am pierdut capacitatea de a vedea culoarea roșie, o culoare ce nu mi-a plăcut niciodată, una pe care o evitasem. Acum fiecare nuanță a dispărut împreună cu ea, s-a topit, nu doar roșu stacojiu, roșu carmin și roșu cinabru, dar chiar ruginiul părea gri; obiectele de cupru și de bronz erau plate fără tonurile lor de roșu. Fără culoarea roșie, zorile de zi erau lăptoase, rubinul nu mai avea valoare.

Nu mai aveam încredere în el. Aceasta era pierderea. Căzută ca o piatră într-un lac. În niciun cuvânt pe care l-a

spus, în nicio carte citită de el, nicio partidă de sex, în niciun sărut și nicio privire, în niciun bol de supă, în nimic.

Am mers acasă și acolo era pisica mea, dând din coadă, la pândă lângă mușuroi. Fiecare floare era albă ca varul. M-a ignorat când am luat-o pe alee, dar a venit fugind când am deschis ușa verandei cu plasă. Prieten din interes. Trebuia hrănită. Știa ce voia; eu nu știam dacă toarce sau dacă îi chiorăie stomacul de foame în momentul în care se freacă de picioarele mele.

Veranda mea. Cheia mea. Casa mea. Nimicul meu.

Mai era cutia de pantofi, peste o altă cutie plină cu ziare vechi, pungi, și alte lucruri disperate. Nu eram hotărâtă să îngrop cârțița și nici nu puteam să o arunc la gunoi. M-am gândit la Renny. Mai lucrasem la templul doric și era aproape gata. Trebuia să-l termine și mă sunase, încercând să stabilească o dată când puteam să ne întâlnim. Dar eram ocupată, preocupată de altceva decât să-l ascult vorbind despre orele lui de la universitate sau ce bine o ducea și cum lua în greutate cârțița pe care a salvat-o cu smântână și larve. Am fost de acord să lucrez cu el duminica următoare, dar va trebui să aștepte până atunci. Aveam propriile mele probleme la care să mă gândesc.

M-am uitat în cutia unde se afla cârțița moartă. Niște furnici ajunseseră la ea. Era un miros de piele jilavă, pământ, putreziciune. Nimic drăguț. Nimic de păstrat. Privind la cutie, mi-am dat seama că nu puteam să renunț la ea; nici măcar la asta. Am fost așa toată viața, ținând totul strâns. Nu puteam renunța la nimic.

Cu excepția lucrurilor care contau cel mai mult.

Am avut o întrevedere cu doctorul cardiolog, la scurt timp după aceea. Craven. Omul care a insistat că aveam o inimă. Ultima dată când m-am întâlnit cu el, am făcut prostia să mă plâng de o durere în piept, iar acum mi-a pus un monitor pe care trebuia să-l port douăzeci și patru de ore.

— Ai aritmie, și chiar dacă nu este neobișnuit în cazul celor care au trecut prin experiența unei lovituri de trăsnet, e bine să fii supravegheată.

— Este o problemă congenitală care nu a fost observată până acum? Mă gândeam la personajul acela înspăimântător din Andersen, a cărui inimă este străpunsă de un ciob de gheață.

— Ești cât se poate de normală, luând în considerare circumstanțele, a spus Craven. Trebuie doar să te ținem sub observație. Pentru orice eventualitate.

Anunțasem la bibliotecă că nu mă simțeam bine, pentru a petrece cât mai mult timp la livadă cu Lazarus. Epuizasem toate scuzele. Stare de vertij, urechi țiuind, dureri în braț, într-o parte, peste tot. Suferințele mele erau cel puțin pe jumătate adevărate, așa că sentimentul de vină nu mă prea deranja, poate că ar fi trebuit. Obsesia m-a împins, presupun. Să-ți lipsească cineva, ceva. Riscuri pe care orice persoană și le asumă din senin, minciuni atât de ușor de spus. Frances York nu m-a luat niciodată la întrebări sau nu s-a plâns. Generozitatea ei ar fi trebuit să mă facă mai puțin egoistă, dar nu a fost așa. După vizita la doctor, m-am dus drept la serviciu. De îndată ce am parcat și am intrat, am descoperit că abia așteptam să mă întorc, îmi lipsise, de fapt. Toate acele cuvinte în care nu puteai avea încredere erau nevorbite aici, erau tipărite în siguranță și legate bine.

— Te simți mai bine? m-a întrebat Frances când am sosit de la doctor. Era târziu, mult mai târziu decât ora la care ar fi trebuit să fiu prezentă dacă aș fi mers la serviciu în mod regulat. Vremea era caldă și umedă și vechiul aparat de aer condiționat nu prea făcea față.

— Sunt bine.

O, desigur. Doar bolnavă după sex, după dragoste, după minciuni.

Frances mă studia. Poate își pierdea ea vederea, dar avea mintea ascuțită.

— Chiar așa?

Mi-am ridicat tricoul și i-am arătat lui Frances aparatul prins de pieptul meu.

— Și ți s-a spus că poți veni la serviciu?

Ei bine, asta a fost șansa mea, așa că am profitat.

— Probabil că nu. Am aritmie, în felul acesta mi se poate monitoriza inima. Dar mă simt ca un cal prins în hamuri. Sau ca un câțâr.

— Cred că ar trebui să mergi acasă și să te odihnești, mi-a spus Frances.

Mă gândeam la Falada, acel cal credincios care nu putea să nu spună adevărul Prințesei găștelor, chiar dacă i s-a tăiat capul. Cred că am avut un moment de remușcare, o scânteie de onestitate. M-a cuprins în timp ce eram în spatele cartotecii.

— Vreau să fiu așa cum eram.

A fost o prostie să o spun cu voce tare. Nici nu știam ce voiam să spun. Eul acela care am fost, unde, când? Ieri? Ziua de dinainte ca mama să plece? Minutul de dinainte ca Renny să sugereze că Lazarus ascundea de mine adevăratul său eu?

Frances își făcea griji.

— Orice recuperare ia timp. Nu trebuie să te grăbești. Fiind atât de îndatoritoare, înrăutățea lucrurile. Nu-i de mirare că mă țineam departe de bunătatea oamenilor; îmi făcea mai mult rău. Poți să lupți împotriva cruzimii, cu unghiile și cu dinții, dar compasiunea te copleșește, te ia cu totul, te face să fii conștient de toate greșelile.

Mi-am dat seama că nu știam absolut nimic despre Frances, cu excepția informațiilor pe care le culesesem din fotografiile de pe biroul ei. Probabil și ea credea că mă cunoaște. Presupun că a văzut ce gol era spațiul meu de

lucru și și-a făcut propriile impresii. Sărmana, fără niciun fel de fotografii, fără obiecte personale, fără viață personală. Iar acum harnașamentul acela care înregistrează inima ei care bătea aiurea – de ce, se adăuga altor fapte deja demne de milă: tunsoarea aia băiețească la o femeie matură, felul în care îngenunchează lângă grămezile de cărți, de parcă ar avea de plătit păcate grele, și groaznica ei piele palidă. Sărmana ființă. Biata de mine.

Mă gândeam în continuare la cărțile acelea ciudate de pe rafturile lui Lazarus. Am fost atât de sigură că poveștile noastre erau asemănătoare, iar acum nu mai eram sigură de nimic. Nu am început să caut până nu a plecat Frances să ia ceva mâncare la pachet. Și niște salată pentru mine. Ceva complicat, am avut eu grijă de asta, astfel încât să fiu sigură că dura ceva timp până când cei de la cafenea o vor prepara Feta, ceapă, salată creță și măslina. Și fără ardeii aceia de un roșu închis.

— Ești sigură că asta vrei, dragă?

Deloc. Dar eram sigură că o asemenea comandă îmi va da destul timp să fiu singură. Eram pregătită să încep investigațiile; căutam urme. Am urmărit-o pe Frances până a plecat, apoi, repede, am luat fișa lui Lazarus. Seth Jones într-adevăr împrumutase ghiduri. Îl interesau deserturile, America de Sud, Florența, Roma și Veneția, îi țineam fișa în mână și mă uitam la titluri. O fișă destul de normală, cu excepția unei însemnări în partea de sus a fișei. CONTINUARE. Aceasta nu era singura lui fișă.

Am pus-o înapoi în cartotecă. Deoarece am constatat că o fișă e pe numele lui Iris Meginnis; aceasta trebuie să fie Iris a lui Renny, fata visurilor lui. Ce putea găsi ea aici și nu găsea la biblioteca universității? Poate doar avea nevoie de mai mult timp – noi permiteam împrumuturi pentru o lună, iar la universitate termenul limită era de două săptămâni. Împrumutase *Odiseea* și *Iliada*. Își lua licența în literatură

clasică? Era un cititor încet? O fată care prefera ființe mitologice?

Poate ar fi trebuit să notez numărul de telefon al lui Iris pentru Renny, dar mă grăbeam. Frances urma să se întoarcă în curând. Se apropia ora mesei. Am luat o lanternă și am coborât la subsol, în depozit. Erau acolo cutii cu cărți îmbibate cu apă, de pe vremea când au plesnit țevile iar Frances a solicitat ajutorul localnicilor să o ajute să salveze ce se mai putea, în fundul sălii, în sfârșit, am dat de vechea cartotecă cu utilizatorii. Am deschis prima cutie și am făcut o sortare rapidă prin harababura aceea. Multe nume aparțineau rezidenților de la căminul pentru bătrâni. Zeci de fișe îngălbenite, liste de cărți împrumutate care aparțineau aproape tuturor cu o vârstă de peste șaizeci și cinci de ani care au locuit în Orlon. Iar apoi, Seth Jones. Am ridicat fișa în lumina care se filtra înăuntru prin singura fereastră. Mai multe cărți de călătorie, Africa, Hawaii, numere din *Național Geographic*. Încă o dată, nu era adevărat, CONTINUARE.

Am trecut la următoarea cutie, conținea cele mai vechi fișe. Majoritatea acestor fișe aparțineau unor persoane deja decedate; *decedat* era înscris pe multe dintre ele cu scrisul citeț al lui Frances, apoi mai era un scris pe care nu-l recunoșteam, care presupun că aparținea unei bibliotecare dinainte de Frances. M-am uitat prin toată cutia; până la urmă, l-am găsit pe Seth Jones. Prima zi când a împrumutat prima carte de la bibliotecă era înscrisă cu cerneală albastră, acum aproape patruzeci și cinci de ani. Cu siguranță, acesta a fost bunicul lui Lazarus. Seth Jones ar avea șaptezeci de ani acum, nu ar fi un tânăr frumos care doar rareori ieșea din casă, cineva cu zece ani mai tânăr decât mine, un bărbat care era foarte fierbinte, cu ochi de cenușă, cineva care ascundea ceva, totul, inclusiv cine era.

Până când s-a întors Frances cu mâncarea noastră, eu aranjasem cutiile, le-am pus din nou unele peste altele, apoi m-am spălat pe mâini de praf. Fișa de lectură a lui Seth Jones era ascunsă în sertarul biroului meu. Frances așteptase douăzeci de minute până când Renee Platt dăduse o fugă la Quickmart să cumpere măslinile grecești. Acum, după atâta efort, nu puteam mânca. I-am spus lui Frances că aveam o problemă cu stomacul. Poate din cauza monitorului pentru inimă care mă apăsa. Poate pentru că Lazarus mă zăpăcea și mai tare ca la început. De ce aveam încă sentimentul că-mi ascundea ceva? Soții, cadavre, piele de măgar, camere în care nu ar trebui să intri niciodată, scări care duceau în cămări cu diamante și oase.

Mă gândeam la cârțița care bâjbâia pe lângă rădăcinile din mușuroi până când simțea o mușcătură rapidă, până i se răsucea gâtul. Mă gândeam la felul în care am bătut la ușa lui Lazarus. Mă gândeam la *Ring of Fire*, cântecul preferat al celor din Orlon împotriva oricărei logici, începea să-mi pară rău de cei care făceau lucruri stupide. Dacă Iris Meginnis ar fi intrat în bibliotecă, m-aș fi dus drept la ea, dacă aș fi recunoscut-o, și i-aș fi tras o palmă. *Habar nu ai cât de mult faci să suferi pe cineva care te iubește?* Asta i-aș fi spus. *Cine te crezi?*

— Du-te acasă, mi-a spus Frances. Biblioteca avea program de seară, dar ea evident simțea că nu-i eram de ajutor. Probabil arătam confuză; evident eram copleșită. Speram că am prins cutiile corect cu bandă adezivă și le-am pus unde trebuia. Speram ca Frances să nu descopere niciodată cât de puțin aș fi meritat încrederea ei, poate după ce voi pleca de aici în altă parte.

Am luat mașina, m-am dus acasă și m-am oprit în curte. Nici nu voiam să mă gândesc. Posibilitățile erau groaznice. Mă gândeam la toți acei soți din povești care nu-și văzuseră iubitele în întuneric. Nesăbuiți care se culcaseră cu regine

haine ori surori ucigașe, în vreme ce soțiile lor credincioase se aflau înlănțuite de zidul unui turn sau erau date pradă animalelor sălbatice din pădure să fie sfâșiate și apoi uitate. Copil fiind, nu crezusem asemenea povești. Imposibil să poți fi păcălit chiar așa. Întotdeauna îți vei recunoaște iubitul, cu siguranță, fără nicio îndoială. Nu înțelegeam ce misterioasă era ființa umană, cât de multe forme putea lua dragostea.

Seth Jones cel de pe fișa de la bibliotecă avusese această fișă o perioadă de două ori mai lungă decât trăise Seth Jones al meu. Nu-i de mirare că împrumutase cărți de om bătrân. Nu-i de mirare că toată casa îi era plină de praf, că rafturile de cărți erau neatinse. Fie Seth Jones era un bătrân, fie Lazarus pretindea a fi cineva care nu era.

Acum voiam să știu cu cine mă culcasem.

O lăsasem pe Giselle afară o zi întreagă, iar acum se freca de picioarele mele. Cine ar fi crezut că septembrie putea fi atât de cald? M-am uitat la Giselle cum căuta printre ierburi. Nu-l așteptam pe fratele meu, dar el a oprit în fața casei mele și a claxonat. Aceași mașină cu care Nina venise în noaptea precedentă. Mi-am dat toată silința să ridic mâna și să-i fac un semn.

— Am auzit că azi ai fost la cardiolog, mi-a spus Ned în timp ce cobora din mașină. M-a sunat bătrânul Craven.

— Bârfitorilor, i-am spus. Amândoi.

— Vreau doar să mă asigur că toți doctorii te tratează cum trebuie.

Ned avea un pahar mare de plastic într-o mână; s-a dus să ia niște scaune de pe verandă și le-a adus în curtea neîngrijită, cea mai urâtă de pe stradă. Probabil cea mai urâtă pe o rază de câțiva kilometri.

— Uf, a zis Ned în timp ce puneă jos scaunele. Astea cântăresc o tonă. Porți aparatul?

— Douăzeci și patru de ore. Apoi îl dau jos. Venind către mine, fratele meu trecuse pe la sindicatul studenților și

luase un ceai verde mare cu gheață. Mă gândeam că proiectul său de cercetare la care lucra își spunea cuvântul; părea epuizat. A luat o înghițitură de ceai.

— Ție nu-ți place ceaiul verde, i-am reamintit.

Oare ar fi trebuit să-i spun ceea ce știam? Să-l previn? Să-l protejiez? Să-i spun totul despre Lazarus Jones? Să-i arăt viața mea secretă, soția lui secretă? Ar fi trebuit să-i spun: *Soția ta nu este cine crezi tu că este! Se plimbă prin noapte, căutând modalități de a muri. Nu doar două-trei, înțelegi? Nu-i ajung. O sută de modalități diferite. Chiar mai multe decât știu eu, experta, cea care dorește moartea.*

— Antioxidanți, mi-a spus fratele meu. Nina spune că ar trebui să bem trei căni de ceai verde pe zi. Oh, și *tofu* și *miso*, ei îi plac și astea foarte mult. Ned părea fericit, așa cum fusese și la petrecerea lui. Numai când se gândea la ea. Doar gândul. Era oarecum vesel. Bine dispus. Și-a sprijinit capul de spătar și privea cerul. Poate luna era roșie, poate era gri; nu aveam nici cea mai vagă idee.

— Știai că ai lilieci? m-a întrebat Ned.

— Ce să-ți spun!

Fratele meu părea mai bătrân acum că i se rărise părul, dar atunci când îl priveam mai îndeaproape, era încă același.

— Serios. Lilieci de fructe. Acolo unde sunt tufele de hibiscus.

Gardul viu înalt, acoperit cu flori mari lipsite de culoare.

— Tufele de hibiscus? Mi-am lăsat și eu capul pe spătar. Un nor negru zbura pe cer. Lilieci. Fir-ar să fie. Ai dreptate.

— Nu trebuie să-ți faci griji. Nu mai ai păr. Păr lung, s-a corectat atunci când m-am uitat la el furioasă.

— Dar tu? am spus. Drăguța de mine. Tu ai mai puțin. Ned nu a luat în seamă remarca mea. Întotdeauna făcea așa, te lăsa suspendat în propria ta răutate.

— Și nici nu porți ceva roșu ori galben. Astea îi atrag.

— Hâșșș! Am bătut din palme. Bunica îmi spunea întotdeauna că așa poți îndepărta liliiecii. Zgomotul producea un ecou și ei te lăsau în pace. Dar liliiecii din curtea mea s-au apropiat mai mult.

— Ei cred că îi chemi, mi-a spus fratele meu. Ei înțeleg asta ca pe un semnal de dragoste. De aceea se izbesc de motoarele avioanelor. Ei cred să sunt seduși de o femelă mare și plină de dorințe, făcută din metal, iar apoi – bum – sunt zdrobiți, terciuiți și decimați.

Dovada teoriei mele: dragostea te distruge. Nu am putut să nu mă gândesc la Nina, la cartea din mâna ei, la cămașa ei de noapte, la picioarele ei goale, la felul în care a privit prin mine.

— Dacă aș ști un secret, l-am întrebat Ned, ai vrea să ți-l spun?

— O ghicitoare, nu-i așa? A zâmbit, îi plăceau jocurile. Cu cât erau mai matematice, cu atât mai bine.

— Nu. Chiar vreau să știu, Ned. Ai vrea? Fratele meu s-a gândit la ce i-am spus. Purta o cămașă sport și niște pantaloni militari. Nu am ajuns la nunta lui și a Ninei. Bunica era deja bolnavă și nu am vrut să o las singură, dar acum mi-aș fi dorit să fi fost.

Ned s-a gândit destul.

— Secretele sunt doar lucruri nedescoperite încă, mi-a spus. De aceea de fapt ele nu sunt secrete, ci doar un adevăr neexpus.

— Tâmpenii. Mi-am tras nasul și m-am uitat la lilieci.

— E vorba de sănătatea ta? m-a întrebat Ned. Pentru că dacă este vorba de asta, poate trebuie să știu.

Ne-am uitat unul la celălalt. Amândoi eram niște persoane extrem de prudente. Am învățat lecția asta în copilărie. Pune întrebări, dar nu prea multe. Ai grijă înainte de a sări. Cumpără cauciucuri noi. Ai grijă pe cine iubești.

— Mi-am pus aparatul doar pentru liniștea cardiologului meu. Sunt bine. Mai ratez câte o bătaie a inimii. Cui îi pasă? Mâine dimineață dau jos invenția asta.

Ned părea mai liniștit. Cred că încă se simțea vinovat. Nu trebuia, dar el se simțea.

— Acum că știu că ești bine, mi-a spus, vreau doar să mă uit la cer.

Stând acolo cu fratele meu, mi-am dat seama cât de puține lucruri știam unul despre celălalt; eram ca doi străini care au fost forțați să stea în aceeași tranșee în timpul unui război sângeros și ticălos, iar de îndată ce se termina, fiecare pleca pe drumul lui. Un moment mi-a venit să plâng. Ori de câte ori mama ieșea cu prietenele ei, Ned îmi citea, întotdeauna îl rugam să-mi citească povești, ceea ce el susținea că nu-i plăcea. Credeam că-mi citea doar ca să nu mai plâng, să mă facă să tac ca să pot adormi. Acum mă întrebam dacă și atunci se simțea vinovat, dacă nu avea și el nevoie de consolare. Mă întrebam dacă nu voia și el să audă acele povești.

— Dacă s-ar întoarce, am putea să o recunoaștem? a întrebat fratele meu.

O întrebare ciudată pentru el. Nu credeam că se gândește la astfel de lucruri.

— Am recunoaște-o oricum. Suna convingător. Dar de fapt, îmi puneam aceeași întrebare. Dacă mama ar apărea de după gard chiar acum, ea ar avea tot treizeci de ani, cu eșarfa albastră peste umeri, cu cizmele cu toc înalt, cu părul ei blond.

De ce stați în întuneric? Nu citiți, nu-i așa? Vă stricați ochii. Așa n-o să adormiți.

Mi-am întins picioarele în iarba țepoasă. Gazonul meu era un dezastru pe care nimeni nu-l mai putea repara.

— Am recunoaște-o, i-am spus. Cred.

— Presupun că da, a fost de acord fratele meu.

— Deci, ești sigur că nu vrei să afli un secret?

Oare mă refeream la faptul că noi chiar am fi recunoscut-o pe mama, pierdută cu mult timp în urmă, sau la cine eram eu în sinea mea sau la ce citea soția lui atunci când se stingeau luminile?

— Tu vrei?

— Tu ai secrete? M-a luat prin surprindere. Cumva, Ned întotdeauna mi s-a părut limpede, perfect cunoscut, logic, o bucată de sticlă din punct de vedere emoțional.

— Adevăruri neștiute, a glumit fratele meu. Cel puțin pentru tine. Nu pentru mine, bineînțeles. Teoretic, cel puțin. Ce știu și ce nu știu, nu cred că aș putea judeca eu asta.

— Las-o baltă. Mă enervasem, în același fel în care mă purtam cu el pe când eram copii, iar el părea mai interesat de lilieci, de furnici, de stele, de muște de bălegar, de teoreme, decât de ființe umane. M-am ridicat și mi-am strâns scaunul pliant. Mulțumesc că ai trecut pe la mine. Cardiologul, un pesimist notoriu, mi-a spus să dorm bine. Poate ar trebui să-l ascult măcar o singură dată.

— Astăzi, m-am gândit la Dragon, mi-a spus fratele meu. N-am avut ocazia să discut cu el.

— Bătrânul din Jacksonville? Cel care a murit de două ori? Mă simțeam vinovată din cauza vieții mele secrete cu un mort. Dar pe de altă parte, fratele meu nu a vrut să afle niciun secret, așa că nu ar fi vrut să știe despre Lazarus Jones.

— Ar fi fost interesant – doar ca întâmplare. De trei ori, am încercat să iau legătura cu el, pentru studiul nostru. Nu are telefon. Cred că ar trebui să renunț, așa cum s-a întâmplat și cu tipul acela, Jones. L-a alungat pe Șam Wyman de pe proprietatea lui, cu pușca.

Voiam să mă întorc la discuția despre Dragon.

— Du-te să-l vezi pe Dragon. Tu nu ești genul care renunță. Niciodată nu renunți. Eu sunt aia.

— Da, bine, mi-a spus fratele meu. Domnișoara Sperioasa.

— Domnul Curajos, i-am replicat eu. Așa vorbeam noi și era mult mai confortabil decât să fii politician. Mi-a amintit de copilărie. De toate lucrurile. Am pornit către verandă. Nu prea voiam să discut despre bărbați care au murit și au revenit la viață.

Nu cu Ned.

— Mai bine o iau la fugă. Fratele meu mi-a zâmbit cu gura până la urechi și mi-a arătat liliicii care pluteau ca un nor deasupra noastră. Uhu! S-ar putea să vină după tine.

— Ești rău. Am luat-o la pas, cu scaunul, pe care îl țineam sub braț, izbindu-mi coastele. Ei și, încă mă speriam de liliici, mare lucru. Fratele meu s-a ridicat, a strâns scaunul, apoi a venit după mine pe verandă, unde păstram scaunele împreună cu restul mobilierului de grădină. Veranda era sub orice critică, la fel ca toată viața mea. Pubele de gunoi. Unelte uitate de fostul proprietar. Umbrele. O cutie pentru portocale răsturnată, în care îi plăcea lui Giselle să doarmă. Fratele meu a observat cutia de pantofi. Eram sigură.

— Ce-i asta? A deschis cutia; înăuntru era o frunză mică sau o cârțiță. Acum, uscată și de culoarea cenușii. Oase și blană.

— Ai încercat să salvezi ceva, mi-a spus Ned.

Am râs. Cât de departe de adevăr putea fi fratele meu.

— Prostule. Nu vezi? Am omorât-o.

Ned s-a dus în bucătărie și a venit cu o lingură mare. M-am luat după el până la gard unde avea intenția să sape un mic mormânt, înjur zburau bondari, în aer era un miros de portocale, chiar și aici, la câțiva kilometri de orice livadă. Cercul de liliici era sus pe cer. De parcă ar fi vrut să ajungă la lună.

Genunchii fratelui meu au scârțâit când s-a lăsat jos pe pământ. Era cu treisprezece ani mai în vârstă decât era mama în seara în care a murit. A terminat de săpat groapa într-o clipă.

Era eficient, întotdeauna a fost. Ned a luat cârțița din cutia de pantofi și a pus-o în pământ, apoi a acoperit-o cu niște frunze de hibiscus. Mi-am dat seama că plângeam, ceva ce nu mai făcusem de la moartea mamei. Când îmi voi duce aparatul la cardiolog, doctorul, cu siguranță, va vedea un vârf de activitate cardiacă exact la această oră. Ora la care fratele meu și cu mine am înmormântat ceva împreună în timp ce liliecii zburau pe deasupra noastră. Momentul în care am simțit ceva.

Îmi doream ca mama să apară de după gardul viu. Îmi doream să pot retracta tot ce am făcut, am spus sau am dorit cândva. M-aș arunca la picioarele ei și i-aș cere iertare. M-ar înțelege, știu asta. Așa era ea și va fi mereu. Mi-ar spune să mă ridic, să iert și să uit; mi-ar spune că nu mă învinovățește cu nimic. Că inima ei era deschisă și a fost mereu; că era la fel ca altădată, nicio zi mai bătrână; că dragostea nu se schimbă ca luna sau marea, că era singurul lucru constant din univers.

Dar mai era ceva – chiar dacă eu o știam, nu eram la fel de sigură că ea mă va recunoaște. O femeie în întuneric, matură, stând pe iarbă, la lumina lunii, sub un nor de lilieci, plângând la o înmormântare a unei frunze, a unei cârțițe, a dragostei pierdute, a unei idei.

— Ei bine, e gata, a spus fratele meu.

Și-a scuturat pământul de pe mâini și liliecii s-au apropiat mai mult.

— Ce ți-am spus. Amărâții, îi atrage zgomotul.

Știa că plângeam, dar era prea politicoasă ca să spună asta. Tot așa cum eu eram prea politicoasă pentru a-i sugera că soția lui era cineva pe care nu o cunoștea cu adevărat.

— Ei bine, mulțumesc, i-am spus. Aș fi păstrat-o o veșnicie. Am râs amândoi de felul în care mă agățăm de lucruri.

Nu-mi plăcea nici măcar să-mi arunc gunoiul; în hol, aveam un teanc de ziare vechi de o lună.

— Dă-i drumul, mi-a spus fratele meu.

— Tu, primul.

Exact cum făceam când amândoi voiam același lucru - ultima prăjiturică, ultima sticlă de suc din frigider. Ne-am uitat la lună.

— E roșie? Voiam să știu.

— Orice culoare vezi este refractată de moleculele de apă din aer. Are culoarea pietrei, indiferent de cum ni se pare, fato. E gri.

Oricum, era cu siguranță cea mai frumoasă lună plină din an. În New Jersey, s-ar ridica deasupra mestecenilor, peste mlaștinile maro, peste hârtiile suflate de vânt de-a lungul trotuarelor.

Probabil avea culoarea inimii de om.

— Dacă ai fi acolo, ai putea pluti, mi-a spus fratele meu.

M-am mai gândit la asta după ce Ned a plecat acasă. M-am gândit la felul în care mă strigase să vin de pe verandă atunci când mama a plecat cu mașina și cum nu am vrut să-l ascult. Până la urmă, bineînțeles, nu am mai avut de ales. Picioarele îmi înghețaseră; mă dureau, în sfârșit, am intrat, în acea seară am fost imponderabilă. Amândoi am stat la fereastră împreună, doar o clipă, unul lângă altul, văzând același lucru o singură dată în viața noastră: lungul drum de la casa noastră, orizontul întunecat, viitorul și tot ce ne putea aduce.

A doua oară am luat o lumânare cu mine când m-am dus la livadă. Câte femei din câte povești mai făcuseră așa ceva? Să nu aibă încredere în iubitul lor, să-și dorească cu ardoare un răspuns la o întrebare care nici nu era încă pe deplin formulată. Dacă un secret era doar un lucru de care nu-ți dădeai seama, după cum spusese fratele meu, cum ar fi putut face rău? Cât de periculos putea fi un firicel de adevăr? Nu are țepi, nici gheare, nici colți, nici coadă, nici ac. Adevărul, dormitând de cealaltă parte a ceea ce eu știam. Desigur, erau o sută de versiuni ale aceleași povești: o femeie care trebuie să afle ceea ce deja știe, cumva, undeva în sine.

Luasem și chibrituri, în buzunar, bine puse lângă șold. Era un plan, nu o întâmplare. Nu era vorba de șansă, nici de circumstanțe. Era ceea ce credeam că voiam, că aveam nevoie, că trebuia să am. Mi-am petrecut ziua așteptând înserarea, așteptam cu nerăbdare, la fel ca liliecii probabil tânjeam după ultima rază de soare, verde, aurie, făcându-se nevăzută. Mi-am dat jos aparatul cardiologie, apoi m-am oprit la Acres' Hardware pentru lumânări; eram în raionul de mercurerie când am văzut un om care fusese atacat de un bulldog, pacientul despre care mi-a povestit fizioterapeuta mea. Mușcat, sfâșiat, acum pune pe rafturi cutii de vopsea. Chiar de la distanță, îi puteam vedea semnele de pe față, colți și gheare.

— Am portocaliu mandarină, i-a strigat unui client, de parcă nu ar fi avut nicio cicatrice. Și poate nici nu avea. Reușise să fie altceva decât cei mai mulți oameni. În cazul său, își arăta enigma ascunsă, profundă; în sine, poate era limpede și pur ca apa.

Am mers acasă și am așteptat sfârșitul zilei. Aveam stomacul strâns. Nu am putut să iau cina. Proiectul lui Renny mai era în bucătărie. M-a sunat să vadă dacă poate

veni și am jurat că vom termina templul duminică, ultima zi a proiectului era luni, iar fără templu, cu siguranță, Renny nu lua examenul. Ei bine, nereușita nu era nimic nou pentru mine. Așa că i-am promis singurului meu prieten. L-am asigurat că aveam timp. Acum era vineri. Aveam toată noaptea. Toată ziua de mâine. Foarte mult timp pentru a-mi dovedi adevărul ori falsitatea îndoielilor mele.

Cerul era mai întunecat ca de obicei, înnorat, nici nu se vedea luna. Am plecat, apăsând accelerația la maxim. Florida trecea vâjâind pe lângă mine, un glob amețitor. Caniculă și întuneric, bondari lovindu-se de parbriz. Când plecam de la biblioteca din New Jersey aveam sentimentul că eram pierdută, deși cunoșteam drumul către acasă. Acum eram cu totul altfel. Am trecut de ieșirile de pe autostradă cu denumiri necunoscute mie, orașe în care nu am fost niciodată, dar știam foarte bine încotro mergeam. Auriu, verde și negru, ca un liliac atras de sunetul palmelor în beznă, împotriva oricărei logici, un cântec de dragoste imposibil de înțeles.

El mă aștepta. Ceea ce m-a surprins. Nu-mi imaginam că puteam conta pentru cineva. Era ceva suspect în felul în care mă dorea. L-am văzut când am coborât din mașină, am trântit portiera, am simțit miros de portocale. Alături de bondari, în noapte zburau molii, musculițe și țânțari. M-a înțepat ceva și m-a durut. Am alergat spre verandă. Voiam să termin odată.

— Hei, tu. S-a ridicat de pe vechea bancă de lemn, care stătuse pe verandă mai bine de cincizeci de ani. Purta o cămașă albă cu mâneci lungi, jeanși și niște cizme vechi, îl vedeam cum strălucea, ca o stea.

— Hei, tu, i-am răspuns.

— Ai întârziat. Eram pe cale să pregătesc cina.

Ca niște oameni obișnuiți. Părea să vrea să fie așa.

M-am dus la el, l-am îmbrățișat, m-am ridicat pe vârful picioarelor și am început să ard.

S-a dat înapoi și m-a privit drept în ochi. Eram eu. M-am ridicat și l-am sărutat. O dată, de două ori, apoi a trebuit să mă opresc.

— Mi-ai lipsit, mi-a spus. M-a sărutat din nou, apăsător.

Fiecare poveste are ceva sângeros. Fiecare are colți și gheare.

— Dragul meu, i-am spus. Îi spuneam așa. Era atât de frumos, mâinile sale, ochii cenușii, gâtul, totul.

— Aș putea face o supă. Mi-a deschis ușa cu plasă. Mă gândeam că probabil întotdeauna îmi voi aminti cum se auzea. Era deschiderea către *după* aceea. Suna precum vântul într-o noapte liniștită.

— Nu mi-e foame, i-am spus, așa cum spune o femeie flămândă, astfel încât să nu se dea de gol.

În holul întunecat, dincolo de cuier, hainele, cizmele de ploaie, tot ce-i aparținea lui Seth Jones, oricine va fi fost el; Lazarus s-a oprit, m-a mângâiat, m-a lăsat să simt cât de mult îi lipsisem. Totul era atât de intens, așa cum este *înainte de* întotdeauna. Gheața păcănind pe acoperișul de plastic de la verandă. Așa cum te dor picioarele când ai izbit prea mult cu ele și ești desculț.

— Știi ce vreau, i-am spus. I-am spus-o drept în față. Nu avea nicio idee, desigur, dar credea că are. Spera să aibă. M-a sărutat pentru a-mi dovedi. Lasă-mă un minut mai întâi, i-am spus.

M-am dus la baie. Rămăsesem fără respirație. Gâfâiala mincinoșilor, chiar și a celor care caută adevărul. Am dat drumul la apă rece în cadă și mi-am dat jos hainele. Stăteam în picioare privindu-mă în oglindă, îmi crescuse părul tăiat băiețește. Pielea îmi era albă. Am stins lumina, am oprit robinetul. Nu voiam să-l sperie ceva, nicio urmă de lumină pe sub ușă, nicio cadă goală. Mai aveam urmele de

la aparat pe piele. Inima a pierdut o bătaie, dar cardiologul mi-a spus că acum ritmul meu normal era unul anormal. I-am strigat:

— Intră, am spus-o așa cum făceam de obicei, de parcă l-aș fi dorit, indiferent cine era sau ce ascundea. De acum ne perfecționaserăm la făcut sex, cel puțin în ceea ce ne privea pe noi doi. Fierbinte, dar fără să ardă, totuși destul de încins. Știam să pun oțet pe arsuri, știam cât de rece trebuia să fie apa pentru a-l putea lua în gură fără să mă ard, îl ghiceam în întuneric, părțile corpului lui, întreg bărbatul care a mers alături de moarte și s-a întors la mine, pentru mine, cu toate secretele lui.

Asta este tot ce știam despre el: cușca coastelor lui, venele ca niște frânghii, cât de tare îi era abdomenul, cât de tare era el în mine, felul în care ni se potriveau gurile, arsura, căldura cuvintelor pe care le spunea, ritmul când făceam dragoste, lichid, debordant, *nu te mai opri, nu este destul*, iar apoi este totul. Mai era ceva ce trebuia să știu? Am ezitat un moment. Mă gândeam la toate acele femei care făcuseră dragoste cu monștri în întuneric. Bărbați fără nume care erau urși sau căpcăuni, bărbați care erau sub o vrajă sau erau supuși sclaviei. Bărbați acoperiți cu piele de focă sau cerb, bărbați cu gheare, bărbați care nu puteau spune minciuni, bărbați care nu puteau spune decât adevărul, deși le putea face rău. Îngeri deghezizați, îngeri dezvăluiți; bărbați care muriseră și reveniseră schimbați pentru totdeauna, transformați pentru totdeauna, care ascundeau ceea ce știau. Cine erau. Adânc în ei. *Veșnicul de după aceea*.

A intrat în baie, gata dezbrăcat. Nu-l puteam vedea; îi simțeam prezența. Carnea, arzându-i. Pasul lui pe gresie. Stăteam cu spatele sprijinit de peretele cu faianță. Pregătită. Presupun că avea încredere în mine, la fel cum o cârtiță are încredere într-o pisică, vede doar ce o așteaptă, ca o umbră, nu ca un animal de pradă care vrea ce vrea și ea, are nevoie

de ce are nevoie, trebuie să aibă. A intrat în cadă. Auzeam apa; îl auzeam cum se aşază în cadă. Rece pe spatele lui fierbinte. Calmându-l, probabil, la fel ca ploaia din noaptea când s-a întâmplat, ploua cu găleata. Apa din jurul lui se mişca înainte şi înapoi. Gresia de sub picioarele mele goale era rece. Era atât de întuneric încât îmi găseam drumul pe pipăite. Nu era asta parte din poveste? Nu contează ce poţi pipăi ori vedea, ci doar ceea ce este în inima ta? Dar inima mea nu era una obișnuită, nu avea ritm. Se izbea de mine ca o piatră de oase. Ceva rece, ceva de piatră, ceva ce n-ar avea culoarea roşie în cazul în care mi-aş smulge-o din piept. O bucată de gheaţă. Limpede. Transparentă.

Am luat lumânarea şi am pus-o pe marginea căzii, acolo unde erau şampoanele şi săpunul. Pipăiam recipientele cu degetele mele lungi şi neîndemânatice. Unghiile mele roase. Recipientele s-au ciocnit unele de altele. Timpul nu se mai grăbea. Eram *înainte* şi acum plecam din acest punct. Mă simţeam cum îmi croiam propriul viitor, un păianjen care îşi construia plasa. Era un model de ţesut terminat, unul pe care credeam că îl ştiam.

Când am aprins chibritul, strălucirea a fost atât de puternică, încât, un moment, nu am putut vedea nimic. Am crezut că va fi mai uşor aşa, mai puţin brutal decât să aprind lumina, dar am greşit. Am aprins lumânarea şi a început să lumineze. Albastru. Galben. Aproape orbisem.

— Ce faci?

I-am auzit panica din voce, înainte ca ochii să mi se obișnuiască cu lumina. Era nervos. Era şocat. Ştiam că trebuie să văd. Nu acesta era planul? L-am văzut cum se ridică, cu apa curgând de pe el, repezindu-se să apuce lumânarea. Pe piept i-a căzut ceară; nu părea să fi observat. A prins flacăra cu mâna, stingând-o între degete. I-am simţit mirosul de arsură.

— Ei bine, a zis. Asta este.

Bărbatul, care ardea, era rece acum. Auzeam trădarea. Asta era. La ce mă așteptasem? Ce am făcut? Acum pentru că am văzut ceea ce ascundea el, continuam să văd prin întuneric. Marcat, așa se spune? Amintirea care este mai puternică decât prezentul, care îți rămâne imprimată în ochi, suprapunându-se peste orice vezi în prezent, în *aici și acum*. Încă mai vedeam în întuneric.

Lazarus fusese însemnat de trăsnet, acoperit de ceea ce se numea figuri ale trăsnetului. Citisem despre ele într-o carte pe care mi-o dăduse fratele meu. De obicei arătau ca niște copaci imprimați pe corpul celui lovit de trăsnet. Nimeni nu știa dacă erau într-adevăr copaci ori erau căile interioare ale venelor și arterelor. Unii experți înclinau să creadă că acele semne erau umbre provocate de lumina extrem de puternică; similare imaginilor produse pe sticlă de mari descărcări electrice. Urme de mâini apăreau pe copaci sau umbra perfectă a unui cal putea fi surprinsă pe peretele grajdului; ultima imagine pe care cineva a văzut-o atunci când a fost lovit de trăsnet i s-a întipărit pe piele, în suflet. Toate astea rămâneau.

— Vrei să vezi mai bine? Ai vrut să vezi. Uită-te! Hai! A ieșit ud din cadă. A aprins lumina. A clipit, un pește rece nedemn de încredere... Mă vedeam și pe mine. Imaginea mea în oglindă, o femeie albă care era capabilă să-și distrugă viața în mod repetat. Am înșfăcat un prosop și m-am acoperit, îmi venea să plâng. Faci ceva și nu poți da înapoi, ca o bandă magnetică. Am știut asta, doar. Gheață pe verandă, cauciucuri pe drum, pune-ți o dorință, aprinde o lumânare, distruge-ți viața.

Erau urmele copacilor, ramuri de umbră pe brațele lui Lazarus. Brațele pe care le cunoșteam. Venele ca niște frânghii.

Pe un braț era o mierlă, speriată, gata să-și ia zborul. Iar peste tot erau ramuri încolăcindu-se, de parcă Lazarus era o parte om și o parte era făcut din scoarță și frunze.

— Îmi pare rău, i-am spus.

Abia dacă ajungea. Abia dacă era ceva. O cățea lipsită de loialitate, nedemnă de încredere, care tremura la simplul gând la ceea ce a făcut. Niciodată nu am putut să fac ceva cum trebuie.

— Nu, chiar așa. Termină de privit. Uită-te la mine. Apoi m-a înșfăcat. Dar nu asta a fost cel mai rău, strânsoarea furioasă, mâinile fierbinți. Mult mai rău a fost tonul pe care nu-l mai auzisem, doar în momentele noastre cele mai întunecate și mai ascunse.

Fără tâmpenii, fără să încerce să-mi facă plăcere, pentru el. Doar pentru el. Indiferent ce era. Indiferent cine era.

— Uită-te la tot.

Suna ca o amenințare. Suna ca un sfârșit. Și ceva mai mult. Poate era o ușurare că, în sfârșit, arătase cuiva. Că se întorsese și mă lăsase să văd. Am făcut cel mai rău lucru atunci când mi-a arătat spatele, am scos un sunet, un geamăt, în ciuda promisiunii pe care mi-o făcusem să nu reacționez. Șinele lui cel mai ascuns, nu asta am vrut? Șinele adevărat, șinele real, șinele pe care îl ascunzi de restul lumii.

Pe spate avea umbra unei fețe. Gri și negru, urma unui bătrân, cu gura pe jumătate deschisă, cu ochi înspăimântați.

Imediat mi-am dat seama ce era, experta de mine. Erau o sută de alte feluri, iar acesta era unul dintre ele. Umbra era momentul morții unui om.

— Ești mulțumită? m-a întrebat Lazarus.

Am fost – nu știu cât de mult. *Înainte*, desigur. Momentul în care nu am știut a fost *înainte*, atunci când aveam ceva ce merita, ceva ce îmi dorisem, ceva ce se putea

transforma în cenușă cu un singur chibrit. Câte povești nu mă preveniseră în această privință? Ține lumina stinsă, ai credință, ai încredere în ceea ce simți, nu în ceea ce vezi. Lasă chibriturile acasă. Las-o baltă.

Mă gândeam cât de fericiți ar fi meteorologii să pună mâna pe Lazarus. Ce senzational ar fi fost pentru ei să-l pună în fața unui ecran alb și să-l fotografieze, dreapta, stânga, dezbrăcat, o piesă de artă, o lucrare, omul cu umbra, omul cu moartea, Lazarus al meu sau Lazarus care a fost al meu. Un moment groaznic ca să afli adevărul, nu adevărul despre el, o, nu. Adevărul despre mine. Dar acesta era. Pe podea. O urmă de apă rece, un rest, un fir de ață roșie, care era invizibilă pentru mine. Nu am știut că era dragoste, până când nu a venit lumina strălucitoare. Nu am știut ce simțeam până nu am trecut cu un pas mai departe.

— Acum știi, mi-a spus Lazarus. Eu cel adevărat.

A ieșit din baie trântind ușa. Auzeam apa din cadă, vântul de afară. Auzeam zgomotul respirației mele aspre.

M-am îmbrăcat, încă mai tremuram. Am ieșit după el. Nu mă mai gândeam la nimic. Niciodată nu a funcționat la mine. Era cald afară pe verandă, unde l-am găsit. Prea multă umezeală ca să vezi stelele. Mirosul de portocale roșii. Nu se face parfum din ele? Ar trebui. L-aș cumpăra, deși nu-mi place apa de colonie. O sticlă de portocale și una de gheață albastră și una de lacrimi și una plină cu o poțiune care să ardă atât de tare încât atunci când o pui pe piele, aproape că mori. Dar nu de tot, doar să plutești pe deasupra a tot ce arde, tot ce este viu.

— Ar trebui să pleci și să nu te mai întorci niciodată, mi-a spus Lazarus. Poți să le spui dacă vrei. Telefonează la ziar. Nu te pot opri. Spune-le tuturor despre semnul ăsta afurisit de pe mine.

— Este o umbră întipărită. Am citit despre așa ceva. Produsă probabil de o lumină strălucitoare.

— Asta este? Lazarus aproape a râs. Dar nu cu adevărat. Drace, am crezut că este pedeapsa mea.

— Poate eu sunt pedeapsa ta, i-am spus.

— Da, bine, rochia ta roșie este de vină pentru tot.

Tot, ca în s-a terminat? *Tot*, ca în început? Nu părea furios. Doar trist. Pierdut. Știam cum este. Copacii negri, calea ce nu poate fi găsită. Gheața care cade de sus ca o piatră.

Bondarii se auzeau ca un clinchet, așa era și în capul meu. Datoria mea dintotdeauna: desfă ceea ce s-a făcut. Voiam să dau repede timpul înapoi, hainele jos, lumina stinsă, să deschid portiera, mașina pe șosea.

— Îl simt acolo în fiecare minut al fiecărei zile, mi-a spus Lazarus. Știu ce este. Indiferent cum îi spui. Da, este pedeapsa mea.

În povestea cu băiatul fără de frică, eroul nesăbuit juca o partidă de cărți cu morții și se plimba prin cimitir fără teamă, dar nici măcar el nu purta un mort pe spate. Povara aceasta era imposibil de grea. Știam și asta cum e.

Lazarus s-a întors către mine. Era în picioarele goale și eram pe verandă. Și numai atât și îmi era deja frică. *Atunci* s-a ciocnit de *acum*. Cămașa îi era umedă.

— Nu mă întrebi? Doar ai vrut să știi, așa că dă-i drumul, întreabă-mă.

Toate s-au întâmplat așa, nu? Fiecare poveste, fiecare viață, fiecare coincidență. O curbă la stânga în loc de o curbă la dreapta. O bătaie din picior. O dorință spusă cu voce tare. O creangă căzând din copac. O furtună venind dinspre est. Un fluture. O lumânare. Un chibrit.

Pentru că nu întrebam nimic, s-a hotărât el să-mi spună.

— Poate nu ar trebui, i-am spus.

Așa cum s-a dovedit, nu eram prea diferită de fratele meu atunci când era vorba de adevăr. Mă simțeam de parcă era să cad, cu capul înainte, într-un tunel din care nu mai

exista posibilitate de întoarcere. *Știu că am întrebat, dar spune-mi mai târziu, spune-mi mâine sau niciodată. Asta ar fi de ajuns.*

Lazarus era în capul scărilor pe verandă. Afară în livadă, ceva zbura pe deasupra vârfurilor copacilor. Și aici erau lilioci. Mai era mașina mea, nespălată, adunând kilometri de când începusem să vin aici. Avea să-mi spună dacă rămâneam.

M-am așezat lângă el. M-am înțepat cu o așchie de lemn - norocul meu – dar nu am spus nimic.

Seth Jones, adevăratul Seth Jones, cel din fișele de la bibliotecă, lucrase în această livadă toată viața. Se născuse aici, iar aceasta fusese afacerea tatălui său înainte de a fi a lui. A fost un bun fiu, care făcea ce i se spunea, chiar și după moartea tatălui său, chiar și după ce a trecut de vârsta mijlocie. Era atât de prudent încât viața aproape a trecut pe lângă el, iar el abia dacă a observat. Ce putea spune despre toți acei ani? Portocalele pe care le cultiva erau delicioase, terenul era neipotecat, muncitorii angajați erau cinstiți, iar el se trezea în fiecare dimineață, cu dureri la umeri și la picioare, dar viu și sănătos cu toate acestea. Poate ar fi fost de ajuns.

Nu era.

Seth Jones, cel real, cel adevărat, își dorea cel mai mult să fi fost altcineva. Voia să nu mai fie el însuși. Voia să călătorească în țări despre care citise, visase toată viața.

Un an și ar fi renunțat la jumătate din ceea ce poseda. Și atunci s-a întâmplat, așa cum se întâmplă astfel de lucruri, când te aștepți mai puțin: un zilier de la un magazin de unelte, un tânăr de douăzeci și cinci de ani, puternic, sănătos, un suflet pierdut, care fugise toată viața. Un copil înfiat, întotdeauna temporar, întotdeauna în continuă mutare. Pantofii tânărului erau rupți; niciodată nu economisise mai mult de o sută de dolari, destul cât să-l

ducă până în următorul oraș. Douăzeci și cinci de ani și era deja terminat. Prea multe state, prea multe drumuri, prea multe femei. Se săturase de viață. Visa la ceva permanent, stabil, copaci cu rădăcini, pământ care nu se transforma în nisip sub tălpile lui și nu îi aluneca de sub picioare.

Într-o după-amiază, într-o zi ca oricare alta, avea de livrat un camion de muici, o treabă din multe altele. Era o slujbă temporară, desigur, deja se termina. Dar de această dată nu s-a întors în camionul magazinului și nu a plecat. S-a plimbat prin livadă, atras de mirosul de portocale și de apă. Stătea pe malul lacului. Se gândea să se sinucidă, dar știa că în ultima clipă, oamenii luptă pentru supraviețuire. Toată viața călătorise, făcând cât mai puțin posibil, supraviețuind, încă mai era tânăr, mai avea o față frumoasă, mai avea putere. Poate ar fi fost de ajuns.

Nu era.

Seth Jones l-a văzut pe străin căzând în genunchi. Tânărul părea că se roagă, când de fapt blestema lumea. E un om bun, își spunea Seth Jones, poate trimis de Cel de sus. Cu siguranță era un semn, un om rugându-se pentru a fi îndrumat. Seth Jones s-a dus drept la străin și i-a făcut o propunere pe care niciun om cu o sută de dolari în buzunar nu o putea refuza. Un an, nicio zi mai mult, iar în schimb, jumătate din tot ce avea. Au bătut palma pe loc.

Străinul și-a părăsit slujba. Și-a adunat lucrurile de la motel. Nu avea multe, așa că nu i-a luat mult. În ziua stabilită, a luat taxiul spre livadă. Totul era pus la punct: de unde să angajeze muncitorii. Unde era carnetul de cecuri și cum să semneze ca Seth Jones. Care era un preț bun pentru o baniță de portocale, o ladă, un camion. Nimeni nu trebuia să-l vadă pe străin; va fi Seth Jones, în timp ce adevăratul Seth Jones era în Italia. De acolo își va începe călătoriile. Cât despre străin, se simțea de parcă ar fi fost

fiul cuiva. Poate acesta era visul lui: un fiu care moștenea jumătate din averea care se întindea cât vedeai cu ochii.

Era o zi umedă, cu nori de furtună. Pământul mustea de apă. Aerul abia se mișca. Cu atât mai bine pentru plecarea unuia dintre cei doi. Cu atât mai bine pentru ca celălalt să rămână. Se plimbau prin livadă atunci când s-a întâmplat. Se auzeau mierle cântând. Aerul era înmiresmat. Fiecare se simțea de parcă i se dăduse un an în care să facă ce vrea, exact altceva față de ce era în viața lor. Pasul final al acestui schimb: au schimbat încălțăminte între ei. Noul venit și-a pus vechile cizme de lucru purtate cincisprezece ani, atât de confortabile încât le putea purta de dimineața până seara. Seth Jones și-a pus pantofii tânărului, erau ușori la purtat, pantofi care să-l poarte departe.

Vremea rea trebuie să fi fost la peste o sută de kilometri distanță, în vest. În nord. Nu pe aproape. Sau așa se părea. Și atunci s-a întâmplat, așa cum se întâmplă astfel de lucruri, când te aștepti mai puțin. Trăsnetul a lovit. A săpat o groapă în pământ. L-a lovit pe străin atât de tare, încât i s-a oprit inima. Plutea pe deasupra lui și a stat acolo, plutind, până când și-a revenit, la morgă. Când a încercat să vorbească, să întrebe despre celălalt om, i-a ieșit fum pe gură. Era uimitor că nu arsesse de viu, povesteau asistentele. Indiferent ce spun experții despre tălpile de cauciuc, el își spunea că cizmele pe care le luase au fost cele care l-au salvat. Dar nu-și putea explica mai mult de atât. Cumva, încă mai plutea.

La spital, a observat petele închise ca niște ramuri de pe brațele sale. Nu se mai gândea decât cum să scape de acolo. Când s-a ridicat din cadă, plin de gheață, i-a auzit icnind de spaimă când i-au văzut semnul de pe spate. Era o arsură care semăna cu o față, a spus cineva. O rană de forma feței unui om. Dar nu era asta. Știa exact ce avea pe spate: pe omul căruia îi datora un an.

S-a îmbrăcat și a refuzat orice îngrijire medicală; le-a auzit pe aceleași asistente spunându-i Lazarus. Deoarece abia își mai amintea propriul nume, a hotărât să-și spună și el la fel. Cum arată moartea? Pentru el era un nor, iar el își revenise din liniștea aceea înnorată. Unde a fost? S-a pierdut și apoi a revenit. Dacă se gândea mai mult, parcă a fost o luptă, își amintea doar pe jumătate cum se lupta în baia de gheață ca să-și poată reveni, cum cădea și apoi se ridica.

A plecat din spital de îndată ce a fost posibil – nu-i puteau impune nimic, nu părea să reprezinte un pericol pentru sine ori pentru alții, iar el trebuia să se țină de cuvânt. De îndată ce s-a întors la livadă, a găsit locul exact unde a fost lovit de trăsnet. Groapa din pământ. Portocalele erau roșii. Și apoi a văzut ceea ce căuta. O grămăjoară de cenușă. Lazarus s-a lăsat în genunchi și a mirosit-o. Sulf și carne. Partenerul său fusese lovit și arsese ca o flacără. Asta era tot ce rămăsese, o grămăjoară de cenușă și minerale, asta și fața imprimată pe spatele său.

Lazarus a strâns cenușa într-un făraș și a pus-o într-o cutie de lemn pe care a găsit-o pe raft. Nici nu s-a gândit să plece; își ținea cuvântul. Seth Jones a supraviețuit celor mai mulți dintre prietenii săi, iar Lazarus îi evita pe cei pe care Jones îi cunoscuse datorită afacerii sale, angaja oamenii prin telefon, rezolva problemele cu banca prin poștă sau telefon, în fiecare seară se plimba prin livadă la locul unde portocalele deveniseră roșii, încheiase târgul pentru un an; acum era nevoit să-și poarte partenerul pentru totdeauna. Când a venit ziua aniversării, a simțit nevoia să plece. O avea în sânge, asta descoperise. Nu era predispus să fie un om așezat la locul lui. Dar acum trăia viața altcuiva, prins în capcana circumstanțelor. Când se încheia o promisiune? După felul în care Lazarus se simțea vinovat, răspunsul părea să fie: niciodată.

Lazarus m-a luat înapoi în casă; am mers după el la rafturile de cărți. Era o cutie de lemn sculptată în Maroc, o cutie a morții, o povară.

— Crezi că l-am ucis? a zis Lazarus.

Oricine în locul lui ar fi putut livra muici în acea zi, dar a fost el. Oricine ar fi putut pași pe verandă, dar am fost eu.

Am ținut cutia de lemn în mână, era surprinzător de grea, chiar uimitor de grea. Am cărat-o în livadă; ni se părea corect să-l luăm și pe Seth Jones cu noi. Întunericul se cernea printre pomi. Ne-am dus la eleșteu, acolo unde Jones l-a văzut pe Lazarus pentru prima dată, în momentul în care a crezut că dorința lui a devenit realitate. Am lăsat cutia de lemn și hainele și ne-am dus să ne bălăcim în apă. Era rece și adâncă, în Florida, noaptea nu era mai plăcută decât ziua, ci mai umedă, mai jilavă, mai cotropitoare, obligându-te să fii împreună cu cineva. L-am luat pe Lazarus în brațe. Nu mai conta cum îl chemase; acum era Lazarus. Simțeam toate locurile pe unde fusese, toate acele orașe, acele femei, viața aceea. Simțeam că își spusese o dorință pe care acum o regreta, că ar fi dat orice să-și primească pantofii înapoi, propria lui viață.

Pentru prima dată în viața mea nu m-am mai gândit la ce *a fost* sau la ce *va fi*. Nimic din toate astea. Ne înghițea clipa prezentă, întunericul. Doi oameni care se înecau, cărora le plăcea să simtă apa. *Sărută-mă sub apă. Sărută-mă până mă pierd.* Simțeam fiorul care trecea prin Lazarus. Ce ciudat era să ai adevărul lângă tine, chiar acolo în apa neagră, purtat de valuri. Noapte caniculară, bondarii zburând la mică înălțime, un fulger în depărtare. Pluteam mult deasupra mea. Pluteam în întuneric. Nici urmă de frică, pentru prima dată în viața mea. Nu era ceea ce crezusem. Momentul curajului. Salvarea acolo unde nu te așteptai.

Îl simțeam pe Lazarus tremurând în brațele mele.

— Nu e vina ta, i-am spus.

Era ceva ce n-aș fi crezut despre cuvinte, propriile mele cuvinte, spuse cu voce tare, cele pe care le-am spus pentru a-i da o mângâiere, o speranță, toate acele lucruri în care nu am crezut niciodată. Ele m-au salvat.

Capitolul cinci. Aur

I

Stătusem tot sfârșitul de săptămână, iar pe drumul către casă îmi făceam griji pentru Giselle. Era luni, după-amiază târziu, aproape de ora cinei. Probabil pisica mă aștepta la ușă, disperată să iasă; poate nici nu a folosit lădița cu nisip, a folosit pantofii mei în schimb, așa cum deseori făcea atunci când era nervoasă, îi lăsasem un vas mare cu mâncare, dar cu fiecare kilometru eram din ce în ce mai cuprinsă de remușcări. În timp ce mă îndreptam către casă, mi s-a părut că o aud miorlăind, ceea ce era imposibil. Când am ajuns la intrarea în oraș, la semnul albastru de bun venit în Orlon, decorat cu portocale și palmieri, am crezut că am auzit-o pe Giselle mieunând din ce în ce mai tare. Mai făcuse așa de vreo două ori, atunci când văzuse prin fereastră o altă pisică, un presupus inamic sau iubit.

Nu era decât o sirenă – am văzut ambulanța în oglinda retrovizoare – dar sunetul și-a făcut datoria. Inima mea cu bătaii neregulate mi se izbea de coaste. Am parcat în fața casei și am coborât. Era o vreme destul de bună pentru Florida, aproape uscată, fără umiditate. Fără furtună. Nu se vedea nimic. Cu toate acestea, mi s-a zbârlit părul pe mână. Simțeam pe șira spinării că ceva nu era în regulă. Eram ca o giruetă umană, indicam doar tragediile. Aveam acel gust acru în gură și nici măcar nu mi-am pus o dorință.

Am alergat la ușă și am lăsat-o pe Giselle afară. Era supărată pe mine, avea expresia aceea arogantă, cu coada în sus; a trecut pe lângă mine și a început să sară prin ierburi. S-a întors cu spatele la mine ca să urineze. Era o ființă care ținea la viața ei personală, iar eu îi respectam asta. Îmi purta pică; și asta respectam.

Voiam să intru, să fac un duș, să-mi pun niște haine curate, să-mi analizez viața. Credeam că poate descoperisem diferența dintre dragoste și obsesie. Numai una dintre ele te pune în pericol. Mă simțeam ca un jucător de cărți care tocmai și-a dat seama cât de multe erau de pierdut. Totul părea altfel. Treptele pe care urcam, buruienile care îmi zgâriau pielea de pe picioare, pisica mea care mieuna.

Giselle a trecut la trap pe lângă mine către ușă. Avea ceva în gură. Speram să fie o floare, nu din nou o cârțiță sărmană. Am alergat după ea. Își scutura prada în toate părțile. Ceea ce prinsese era ceva brun: pene sau blană, nu-mi dădeam seama. Giselle s-a frecat de picioarele mele, apoi a pus prada la picioarele mele. Nu mai era supărată că fusesem plecată atât de mult timp, era mândră de ea. Mi-a făcut un cadou. Cred că era animalul meu favorit – dar eu ce eram pentru ea? Cu siguranță nu stăpâna ei. Poate, de fapt, eu eram animalul ei favorit. Mica ei ucigașă. Draga dragii.

M-am aplecat, cu precauție. Ceea ce era la picioarele mele mi se părea familiar. Asta era.

Era o mănușă de piele. Când m-am uitat în ea, am văzut particule de aur.

Am traversat peluza în fugă. Am găsit cealaltă mănușă lângă gard. Era boțită de parcă ar fi fost ceva frânt, o frunză, o pasăre, o cârțiță, o inimă.

Luni. Ziua de după cea în care îi promisesem lui Renny că ne întâlnim să terminăm proiectul lui de arhitectură. Uitasem.

Am intrat în casă, am trecut prin camera de zi, spre bucătărie. Templul doric, neterminat. Mănușile din iarbă. Inima mea ce bătea neregulat. Eul meu lacom. Dorința mea ca el să dispară.

Am auzit pe cineva strigându-mă. Vocea nu-mi era una cunoscută. Am traversat casa în fugă și am văzut o tânără la poarta mea.

— Alo, striga.

M-am uitat prin ușa de plasă.

— Aveam un mesaj de la Renny Mills, a spus fata. Era tânără, blondă, purta jeanși și un tricou. Mi se părea cunoscută.

— Ai un mesaj pentru mine?

— Nu. Pentru mine. Renny mi-a lăsat un mesaj să-l întâlnesc aici. În primăvară, am urmat același curs de istoria artei.

Iris Meginnis.

A râs, timid. Era subțire, cu pielea albă, cu o față drăguță.

— Spunea că are un cadou pentru mine. Nu știu de ce voia să mi-l dea ceva.

Pentru că era nebun după tine, proasto, voiam să-i spun. Am deschis ușa. Era foarte tânără. Nouăsprezece ani, poate. Am avut un groaznic sentiment de prăbușire.

— Ți-a pregătit ceva, i-am spus.

— Mie? Iris a râs, suna ca o apă curgătoare. Poate de asta s-a îndrăgostit, de sunetul acela.

— Dar el nu este aici.

— O.K., atunci, puteţi să-i spuneţi să mă sune?

Iris a notat numărul ei de telefon pe o bucată de hârtie.

— Voi fi acasă toată ziua. Învăţ. Nu sunt la fel de deşteaptă ca Renny. El a luat nota maximă la cursul pe care l-am urmat împreună, iar eu am fost fericită să-l trec. Aştept să mă sune.

— Bine, i-am spus.

— Nu pot să cred că are un cadou pentru mine. Am observat că avea ochii verzi. Era drăguţă, așa dulce şi cu părul deschis la culoare.

Când Iris a plecat, am sunat la Renny, la cămin. Mi-a răspuns cineva şi, când am cerut să vorbesc cu Renny, mi-a spus:

— N-ai auzit?

M-am panicat. Aveam mânuşile lui la mine pe birou. Părul mi s-a ridicat drept în sus de parcă aş fi fost electrocutată.

— Ce-a făcut? am întrebat. Ştiam că era ceva rău, ceva disperat, o încercare a monstrului să-şi rupă pielea, o încercare a îngerului să se înalţe.

Am pus cap la cap lucrurile pe care le-am aflat de la primul telefon şi apoi de la telefonul pe care l-am dat fratelui meu. Toată lumea de la Centrul de ştiinţă ştia. Renny s-a dus la magazinul Acres' Hardware şi a luat o secure de pe perete. Era calm şi vesel; nimeni nu-l observase. A fost atât de mult sânge pe podeaua magazinului, încât au trebuit să pună scânduri noi de stejar. Renny ar fi sângerat până ar fi murit, dacă şeful raionului de vopsele, bărbatul atacat de bulldog, nu ar fi urmat un curs de prim ajutor. Şeful a avut prezenţă de spirit; era așa de la atacul suferit. A sărit peste tejghea şi a făcut un garou din bretelele şorţului său.

Din cauza incidentului și a faptului că universitatea putea fi dată în judecată, studiul asupra loviturii de trăsnet urma să fie desființat. Nu a fost o supraveghere psihologică suficientă, au spus părinții lui Renny, și se zvonea despre un posibil proces. Universitatea Orlon nu avea un interes personal în privința acestui studiu. Doisprezece ani de cercetări urmau să se ducă de râpă; toate fotografiile noastre, diagramele privind starea noastră proastă de sănătate, acum vor fi distruse.

Toți cei cu care am vorbit se întrebau de ce Dumnezeu ar comite cineva un asemenea gest oribil, chiar acolo în magazin, într-o zi perfect obișnuită. Dar eu am înțeles de ce Renny încercase să-și taie mâna. Sunt sigură că atunci când a trecut pe lângă fetele de la teighea și le-a zâmbit, ele nici măcar nu s-au ostenit să-i zâmbească înapoi, la fel ca toate acele studente de la Orlon care treceau pe lângă el, cel mai probabil nici nu l-au observat măcar. Renny a trecut prin magazin la fel ca omul invizibil, avea în minte doar un singur gând. Îl cunoșteam destul de bine pentru a ști asta. O singură dorință, secretul lui definitoriu: voia să fie un om.

M-am dus imediat la spital, am găsit secția de terapie intensivă și am ajuns la sala de așteptare. Cunoșteam câteva dintre asistente, iar eu eram vizibil tulburată și implicată. Nu eram un membru al familiei și de aceea nu puteam să-l văd pe pacient, dar îmi permiteau să aștept. Să aștept ce, nu eram prea sigură. M-am așezat pe unul din scaunele tari de plastic.

Cred că era ușor să fiu recunoscută în cazul în care cineva auzise de mine: victima unei lovituri de trăsnet, prietena înnebunită de durere, un monstru deghizat.

O adolescentă a venit și s-a așezat lângă mine.

— Sunteți prietena lui Renny, mi-a spus. S-a prezentat ca fiind sora lui, Marina.

— Se va face bine? am întrebat.

— Nu este așa de rău cum pare. Marina avea o voce plăcută, la fel ca Renny. Purta o bentiță de catifea neagră, care-i prindea părul la spate. Cred că avea părul roșu, dar mie mi se părea alb. O bătrânică, își făcea griji pentru fratele ei. Renny îmi spusese că ea era cea deșteaptă. Favorita.

— A trebuit să i se sutureze mâna la loc, să i se lege la loc nervii secționați. S-ar putea să nu mai simtă. Ori s-ar putea să simtă mai puțin. Dar cel mai important este că a pierdut mult sânge.

— Trebuia să-l ajut la un proiect. De aceea s-a întâmplat. Uitasem cu totul.

Îmi venea să mă așez în genunchi și să-i cer iertare Marinei. Să-mi scot inima și să o pun pe linoleumul de pe podea.

— Templul doric? Nu era pentru curs. Era deja picat atunci când te-a rugat să-l ajuți. Voia să facă ceva pentru a-l da fetei de care era îndrăgostit.

— Iris, i-am spus.

— Merită? m-a întrebat Marina.

— Nu știu. Am întâlnit-o doar azi.

Părinții lui Renny se duseseră să ia lucrurile lui personale de la cămin. Urmau să se întâlnească cu avocatul lor de îndată ce se întorceau în Miami. Nu ar fi fost prea încântați ca Renny să fie vizitat de cineva de la proiectul legat de lovitura de trăsnet, dar Marina m-a luat cu ea ca să-l văd.

— Nu este vorba că părinții mei nu te-ar place, ei doar îl protejează de lumea asta. Părinți. Marina a ridicat din umeri. Vor tot ce este mai bine și fac ce este mai rău. Deocamdată îmi țin gura până când voi fi pe picioarele mele.

Când am ajuns la camera lui Renny, am aruncat o privire înăuntru, din pragul ușii. L-am văzut. Sub cearșaf. Cu ochii închiși. Mai era o mașină care făcea un zgomot de parcă ar fi căzut zăpadă.

— Cioc, cioc, a strigat Marina. Niciun răspuns. Demerol, mi-a șoptit. O vreme a fost dus.

M-a condus înăuntru ca să-l văd. În cameră era întuneric și i-am putut vedea petele de aur de pe mâini. Habar nu avea ce frumos era, chiar deloc.

Ne-am dus lângă patul lui.

— E-n regulă, mi-a spus Marina. Poți să-i vorbești.

— Hei. Vocea mi-a sunat slab. A avut un ecou de parcă aș fi fost undeva departe, pe când eu eram chiar lângă el. Sunt eu.

Renny și-a deschis ochii. Nu s-a întors cu spatele la mine așa cum am crezut. Era ceva.

Am văzut o linie roșie pe brațul lui stâng – linia unde i-au cusut mâna. Am văzut-o – roșul acela uimitor, pregnant și dureros. Trecuse atâta vreme de când nu mai văzusem culoarea aceea, încât aproape am fost orbită, îi uitasem intensitatea.

— Am vrut să fiu normal, mi-a spus Renny. Am vrut să pot pipăi lucrurile.

— Ai un fel ciudat de a fi normal, i-am spus.

Părinții îl vor lua acasă, iar Marina îi va duce cani de ceai și boluri cu supe până când își va reveni, într-o zi cineva va vedea cum este el de fapt și se va îndrăgosti de el.

— Ce să fac cu proiectul tău? am întrebat.

Mi-a zâmbit. Avea un zâmbet nemaipomenit.

— Nu prea se caută temple dorice. Dă-l încolo.

— De fapt, Iris a venit după el.

— Cine? a zis.

Am râs amândoi. Fata visurilor lui. Acum poate ar fi mai bine să rămână acolo.

— Am fost o prietenă de două parale, i-am spus. Renny era un domn, chiar și acum, sedat și chinuit de dureri.

— Se poate și mai rău, mi-a spus.

— Ce, un criminal în masă?

— Eu, a zis.

M-am aplecat și l-am sărutat pe Renny pe frunte.

— Mulțumesc, mi-a spus. Cred că asta a spus. Deja dădea semne că adoarme din nou.

— E încă obosit, mi-a spus Marina.

Avea părul roșu, acum puteam vedea. Am clipit, dar încă mai eram uimită de frumusețea acestei culori. Când mi-am revenit din șoc, i-am scris pe o bucată de hârtie adresa mea.

— O să-mi scrii ce mai face?

Mi se părea că era un vis cu el – atât de onest și de sincer era Renny.

— Crezi că ar putea fi fericit? m-a întrebat. Totuși nu era decât o fetiță.

— Cred că ar putea, i-am spus. Am spus-o de parcă aș fi crezut-o.

Am plecat înapoi în canicula de afară. Traversam parcarearea către mașina mea, gândindu-mă la dragoste, de ce avea atâta importanță. Era o idee, nu-i așa? Nimic real, nimic durabil, nimic pentru care să trăiești ori să mori. În toate discuțiile pe care le avusesem cu Jack Lyons, nu-l întrebasesm niciodată ce credea despre dragoste. Nu voiam să știu.

Norii se mișcau repede pe cer. Era atât de mult albastru și mai era o culoare care îmi lipsise cel mai mult și care traversa tot albastrul acela. Atât de surprinzător. Atât de viu. Era pasărea-cardinal, care zbura pe deasupra copacilor. Mi-am pus mâna peste ochi. După atâta timp, chiar și cea mai mică pată de culoare îmi agresa retina. Cred că am simțit niște lacrimi. Am auzit ceva. Sora lui Renny fugea după mine.

— Așteaptă, mi-a strigat.

M-am întors și am rămas pe loc.

— Renny mi-a spus să ai grijă de asta.

Marina a întins mâna către mine și eu către ea. Mi-a dat cârțița cea mică pe care o salvase fratele ei din ghearele pisicii. O simțeam de parcă ar fi fost o mânășă, o frunză, o dorință.

— Ce-o să i se întâmple? am spus.

— O să am grijă de Renny. Iar când se va face bine, va merge la Universitatea din Miami. Istoria artei. Sau te-ai referit la cârțiță?

Nu, dar cred că ar trebui să mă intereseze și făptura asta amărâtă; era în responsabilitatea mea.

— Dacă nu găsești larve sau viermi, Renny a spus că poți să-i dai brânză și lăptuci. De două ori pe zi.

Nu era ceva ce-mi doream. Nimic de care-mi păsa. Dar cu toate acestea era a mea. Am ridicat cârțița și m-am uitat în ochii ei orbi. Și atunci mi-am dat seama ce putea face dragostea, îți schimba felul în care vedeai lumea. Chiar dacă nu voiai.

În drum către fratele meu am văzut străluciri roșii peste tot. Cred că mă vindecam. Sau poate doar halucinam, imaginându-mi ceea ce-mi doream să văd cel mai mult. Semnul unui minimarket avea o strălucire purpurie atât de intensă, încât m-a lăsat fără respirație. Lucruri atât de ridicole fuseseră atât de frumoase, iar eu, pur și simplu, nu le observasem? M-am oprit, am tras în parcare, am intrat în magazin, la raionul de fructe, încărcat cu salată, castraveți, piersici, lămâi, iar apoi, în sfârșit, un singur măr galben, înroșit pe o parte, de parcă ar fi fost plin de viață, de sânge. Am cumpărat mărul și l-am mâncat în mașină. A fost delicios, mai mult din cauza culorii sale. Stând în parcare, m-am simțit absurd de singură fără Renny. Mă implicasem, deși întotdeauna știusem că era o greșală.

Am condus încet până când am ajuns pe strada fratelui meu. Așa se ajungea și în povești. Soarele și luna, fratele și

sora, paznicul și păzitul, opușii care își dădeau reciproc formă, se ajutau unul pe altul până când ajungeau acasă. Ned era la universitate; știam că era o întâlnire fulger a grupului care cerceta loviturile de trăsnet, își făceau multe griji din cauza amenințării cu tribunalul, din partea familiei lui Renny. Niciunul dintre experți nu se oferise să-l consilieze, dat fiind că era într-o situație dificilă. Ei bine, nu eram noi toți la fel? Era adevărat pentru toți membrii grupului nostru de studiu. Am fost întorși pe dos, adunați de pe jos și aruncați înapoi, turtiți, răniți, rupți în bucăți, îl văzusem pe Omul gol de mai multe ori, plimbându-se prin parc, oprindu-se să arunce mingea pentru câinii altora. Am văzut-o pe fata cu ciorapii desperecheați la cafeneaua din oraș, cu mâna deasupra mesei, încercând să facă o lingură să se rotească.

Ca să spun drept, mă gândeam că dacă familia lui Renny voia să dea în judecată pe cineva, ar fi trebuit să fiu eu cea vizată. Ignorantă, egoistă, necumpătată, oarbă, o prietenă care nu-ți era aproape. O, în definitiv, trebuia să fiu eu, deși ceea ce puteau câștiga de la mine drept despăgubiri era puțin: pisica, mașina, viitorul, trecutul.

Am coborât din mașină în stradă și am aruncat restul de măr. Cred că atunci când am văzut-o pe sora lui Renny cât îi era de devotată, mi-am amintit de Ned. Am fost o soră groaznică; ar fi trebuit să-i spun despre Nina și cele *O sută de feluri de a muri*. Ei bine, am bătut la ușă. Mașina nu era în curte. Poate Nina plecase la orele ei; clădirea catedrei de matematică nu era departe. Era o zi atât de frumoasă. Se întuneca mai devreme. Acesta era singurul lucru care era ca în New Jersey. Pe vremea asta arțarii începeau să ruginească cu prima pală de vânt rece. Aici, totul căpăta o nuanță de albastru. Păsările cântau în lumina înserării și câteva frunze de palmier, cele care se uscaseră din cauza caniculei, foșneau în timp ce erau scuturate de briză.

Mi-am făcut drum prin gardul viu de gardenii și m-am uitat pe fereastră. O canapea albă. O inimă roșie înrămată pe perete. Nina a deschis ușa și stătea acolo. Cred că am trezit-o. Părul îi era ciufulit. Ochii îi erau împăienjeniți. Nu eram sigură că m-a recunoscut. Chiar și atunci când a vorbit, nu părea să-și dea seama. Aș fi putut fi băiatul care aduce ziarele sau un comis voiajor.

— Fratele tău nu este aici. Este la Centrul de știință. Au o situație de criză.

— Da, ei bine, un prieten de-al meu a încercat să-și taie mâinile. Era parte din studiul cu loviturile de trăsnet.

— Unii oameni își produc singuri suferință.

Nina s-a uitat la mine cu subînțeles. Deci era adevărat. Nu-i plăcea de mine. Purta o bluză de lucru plină de vopsea. Am observat că nu m-a invitat înăuntru.

— Zugrăvești?

— Da. Evident. Culoarea era galbenă. Se vedea pe degete, pe jeansi.

— Ai niște brânză? am spus.

Nina a râs. Un râs caraghios, spart, dar ușor, ca un clopoțel.

— Ai venit pentru niște brânză?

Am scos cârțița din buzunar. Nina s-a dat un pas înapoi, uimită.

— Doamne! Aproape a râs.

— Prietenul meu m-a rugat să am grijă de ea.

Nina a deschis ușa și am urmat-o în casă. Am trecut prin camera de zi, pe lângă inima de pe perete, în bucătărie. Se simțea mirosul de var. Îmi plăcea mirosul: ceva ce acoperea altceva, ceva nou-nouț.

M-am așezat în timp ce Nina căuta prin frigider. Am pus cârțița jos și m-am uitat la ea. Nu mișca. Speram să nu moară la mine.

— Te rog, nu pune chestia aia pe masă, mi-a spus Nina când a venit cu un pachet de brânză de culoare portocalie.

Am ridicat cârțița, mi-am pus rucsacul pe masă, apoi am pus-o pe rucsac.

— Unele ființe nu sunt menite să fie animale de casă. Nina s-a așezat la masă. S-a uitat la cârțiță. O ființă care nu vede, nu aude, nu vrea nimic nici nu are nevoie de nimic. S-a uitat la mine. Nu pare să-i placă brânza.

S-a dus la debara după niște hrană pe care fratele meu o lăsase pentru liliecii pe care îi hrănea în curte. Piure de fructe și legume, pus într-un borcan. A luat o lingură din acel amestec și l-a pus într-o farfurioară. Cârțița a luat o gură din ceea ce părea un strugure zdrobit. Aveam cartea în rucsac. *O sută de feluri de a muri*. Cârțița probabil stătea pe ea chiar în acel moment.

Am văzut pulsul pe gâtul Ninei, de un roz palid, delicat.

— Cum este când iubești pe cineva? am întrebat.

Nina a râs. Sau a scos un zgomot.

— Ce întrebare ridicolă. Sunt nenumărate răspunsuri posibile.

— Atunci pentru tine. Ce înseamnă pentru tine?

De unde stăteam, puteam vedea curtea. Cerul avea culoarea somonului, apoi gri, apoi o culoare de un albastru închis și intens, una care nu o mai văzusem. Nimic asemănător în New Jersey. Ceva infinit, fierbinte, îndepărtat.

Nina privea în curte.

— Am crezut că-l iubești, i-am spus.

Nina s-a întors către mine, surprinsă.

— Pe Ned, i-am spus. Am crezut că într-adevăr îl iubești. Nina s-a uitat sever la mine și s-a dus la chiuvetă. Doar stătea acolo. Nu s-a ostenit să dea drumul la apă. *Oh*, a spus. Cred că asta a spus.

— Uite, eram la bibliotecă, i-am spus. De aceea îți spun. Crezi că vreau să intervin între voi? Nu am vrut să te văd, dar te-am văzut. Știu că ai împrumutat *O sută de feluri de a muri*. Dacă Ned ar ști ce ai de gând, ar fi distrus.

Mina a râs, dar râsul ei suna sec. Nimic vesel.

— Eu sunt cea distrusă, mi-a spus.

— Tu ai de gând să te sinucizi.

— O, mult mai rău.

Nina s-a întors și a părăsit camera, așa că m-am luat după ea. Am ajuns în holul lipsit de lumină. Nina stătea în birou, acum lipsit de mobilă. Vopsea un perete în galben. Nu s-a obosit să aprindă lumina, dar camera strălucea. Din cauza culorii galbene. Galbenul acesta.

— Frumoasă culoare, i-am spus.

S-a așezat pe podea, cu picioarele încrucișate. Acoperise mocheta cu o pânză de protecție. M-am așezat și eu în fața ei și m-am uitat cum plânge. Când a terminat, și-a șters ochii cu palmele.

— Vrei să știi ce înseamnă dragostea? Este ceva ce te distruge.

Nina s-a uitat țintă la mine. A întins mâna și un moment am crezut că vrea să mă lovească. Nu aș fi putut să-i găsesc vreo vină dacă ar fi făcut-o. Am fost nepoliticoasă, am pus prea multe întrebări, am dat buzna acolo unde nu eram dorită, am spionat-o. În schimb, ea mi-a luat mâna și mi-a pus-o pe stomacul ei. Sarcina era mai avansată decât ai fi putut să-ți dai seama, își păstrase bine secretul. Simțeam bebelușul cum mișcă.

— Asta nu-i distrugere. Asta-i minunat. De ce ai împrumutat cartea aceea? am spus.

M-am uitat drept la ea și am văzut ce însemna dragostea pentru ea.

— Cartea era pentru el. În cazul în care situația ar deveni prea grea pentru el și n-ar mai vrea s-o îndure, în cazul în care n-aș putea să stau și să-l văd cum suferă.

Nu voiam să înțeleg ce spunea. Era distrugere; avea dreptate, însemna să te deschizi pentru a fi distrus. Acum ai totul. Iar în următorul moment nu mai ai nimic.

Acum așa era.

— Are cancer la pancreas. Vrea să lucreze cât de mult poate, ceea ce pare a fi mai puțin de o lună. Bebelușul va veni după Anul nou. Cartea am luat-o pentru situația în care ar fi vrut-o. Să moară așa cum dorea. E dreptul lui, până la urmă. E viața lui. Dar nu am reușit. Chiar un minut mai puțin cu el pe lumea asta ar fi prea greu. Am returnat-o.

Fața Ninei era pătată; avea ochii ușor înroșiți de plâns. Până și eu puteam vedea culoarea aceea.

— Pot să zugrăvesc eu, i-am spus.

— Zugrăvim mâine, a sugerat Nina. Cel puțin pentru asta e timp.

Ne-am așezat în întuneric, ținându-ne de mână. Și atunci am aflat răspunsul la întrebarea mea. Deci asta era.

II

De îndată ce a fost suficient de puternică, într-o seară, i-am dat drumul cârțiței în curte. Am pus-o în iarbă lângă mușuroi și a dispărut. Acum era aici, acum nu mai era. Cred că terenul îi era cunoscut, mirosul de hibiscus, iarba uscată. Cârțița nu a lăsat nicio urmă; pur și simplu a dispărut.

Mă gândeam la felul în care bătrânele oarbe din povești își regăsesc iubitul pierdut și îl recunosc chiar după ce au trecut cincizeci sau o sută de ani, chiar dacă fusese transformat într-un armăsar ori un monstru. Mă gândeam cum lucrurile cunoscute se imprima în tine – un gard viu, un miros, o atingere. Dacă cineva ne-ar fi făcut o fotografie lui Lazarus și mie împreună și ar fi prins-o pe perete, oricine ar fi văzut-o și-ar fi spus, *Nu sunt făcuți unul pentru altul. N-au ce căuta împreună.* Așa că nu am făcut nicio fotografie. Mă întrebam cum era posibil ca acest om să mă iubească, dar până la urmă am început să înțeleg motivul: îl cunoșteam. Dacă ar veni la mine sub formă de urs ori cerb, tot l-aș cunoaște. Dacă aș fi oarbă, dacă ar fi seara, dacă ar fi trecut o sută de ani, tot l-aș cunoaște.

Asta nu putea fi luat, în ciuda distrugerii, în ciuda timpului.

În acea seară am plecat cu mașina și ne-am plimbat prin livadă pe întuneric. În timpul zilei, muncitorii pe care îi angajase Lazarus strigau unii la alții, iar mașina de cules făcea zgomot. Dar seara puteai auzi orice respirație, orice bondar.

I-am spus lui Lazarus despre fratele meu. Căutam o vină: dacă n-am fi plecat niciodată din New Jersey, dacă am fi respirat un alt aer, dacă am fi mâncat altceva, dacă n-am fi venit niciodată în Florida, dacă am fi avut alți părinți, o altă structură genetică, poate cancerul lui nu ar fi apărut. Mai era o teorie mai veche despre care mi-a spus fratele meu, principiul incertitudinii, o teorie care a precedat și a dus la formarea teoriei haosului. O fabulă simplă ilustrează această teorie: o pisică trăiește sau moare în funcție de distrugerea absolut aleatorie a unui singur atom. La fel era și în cazul lui Ned. O celulă a afectat o alta; o afurisită de celulă oarecare a definit totul. De ce a trebuit să i se întâmple lui, era imposibil de știut. Nu erau doar sute de

răspunsuri posibile, ci mii. Toate imposibil de cunoscut și aleatorii. Toate de nepătruns.

— Ce pot să fac pentru el? l-am întrebat pe Lazarus. Mă gândeam că un om care a murit știe astfel de lucruri.

Lazarus a râs. Rareori o făcea.

— Trebuie să-l întrebi pe el. Pentru fiecare este altfel.

— Dacă ai avea doar câteva săptămâni de trăit, cum ai vrea să le trăiești?

Voiam să-mi spună, *Așa ca acum, plimbându-mă în întuneric împreună cu tine*. Voiam să mă ajute să trec peste asta. dar Lazarus nu era așa. Nu era vina lui. Era prea prins de propria-i viață pentru a putea să se gândească și la altcineva.

— Dacă ar fi vorba de mine, aș vrea să fiu liber. Așa cum am fost odată. Am crezut că viața mea nu însemna nimic, până când nu am pierdut-o. Dacă oamenii ar ști cine sunt, ar vrea să știe ce s-a întâmplat cu Seth și mă-ndoiesc că m-ar crede. Ar crede că l-am omorât, că i-am luat banii. Așa că uite unde am ajuns. Blocat.

Blocat, în pantofi care nu sunt ai mei, în pădurea în care toate cărările duc exact în același loc. Îl înțelegeam pe Lazarus cum își dorea să fie din nou în propria piele. Asta nu era viața lui. De aceea am vrut să-mi amintesc totul despre noaptea asta. Urma să o pierd, cu totul, puteam să o spun chiar acolo. Mai devreme sau mai târziu. Mă uitam la orice frunză, orice stea.

— Cred că mă vor descoperi oricum, mi-a spus Lazarus. Cred că oamenii încep să-și dea seama că nu sunt adevăratul Seth Jones.

Cei de la depozit protestaseră ultima dată când a încercat să facă o tranzacție prin telefon. De ce nu a venit vreodată să facă o comandă? Vorbise cu directorul, care îl cunoscuse pe adevăratul Seth Jones, și i-a spus:

— Ce-i cu tine, Jonesy? Ai văzut lupul?

— Gripa, aproape o afurisită de pneumonie, i-a răspuns Lazarus. Dar își făcea griji. Anul învoieli lor trecuse. A venit și a trecut. Se gândea să plece, iar acum se gândea mai mult. Poate ar fi plecat demult dacă nu i-ar fi făcut o promisiune bătrânului. Dacă eu nu aș fi apărut, purtând rochia aceea roșie. Dacă nu mi-aș fi umplut gura cu gheață și nu l-aș fi sărutat.

Fii fericit cu ce ai atunci când ai. Nu aceasta era șmecheria? Fericiți pentru totdeauna nu înseamnă fericiți *pentru totdeauna*. Pentru totdeauna, mai exact, ce însemna asta?

Visurile tale, viața ta, moartea ta, tot ce era al tău. Era acesta spațiul gol care mergea și rară noi? *Pentru totdeauna* după ce ne-am dus noi?

Deci acum. Aici. El. Canicula, iarna neagră, stelele, momentul, *pentru totdeauna* plutind în noi.

Ceva nu era în regulă cu recolta. Acesta era un alt motiv pentru care nu simțea că ar fi momentul să plece. M-a dus acolo unde lovise trăsnetul. Câteva mașini au trecut pe drum, dar nimeni nu ne-a acordat nicio atenție. Eram doar un bărbat și o femeie care ne revedeam trecutul.

Groapa din pământ se mărise mult, pământul se surpase, centimetru cu centimetru, scoțând la iveală piatra tare de dedesubt, în jurul ei din în ce mai mulți pomi mureau. Acum erau plini de fructe, în următorul moment erau desfrunziți și înnegriți.

În jur mai erau doar câțiva pomi cu portocale roșii. Acum îmi dădeam seama. Nu fructe de gheață, nici bulgări de zăpadă, ci un roșu de rubin. Lumi roșii, globuri roșii, frumoase în întuneric. Cum de-am putut fi atât de stupidă, încât să nu-mi dau seama de tot ce avusesem în viață? Și numai culoarea roșie merita câteva regate.

— Vreau să culeg câteva, i-am spus.

Am luat o scara și am sprijinit-o de un pom; m-am urcat și i-am aruncat portocalele lui Lazarus.

— Destul, a zis. Nu vom reuși să le terminăm.

Dar nu m-am putut opri. Din ce în ce mai multe. Fusesem flămândă, dar nu mai eram.

Era o noapte răcoroasă, dar portocalele încă mai erau calde. Mici globuri de lumină solară arzătoare. Am dus coșul împreună, în seara aceasta, îndrăgostiți, îndrăgostiți. Totul însemna ceva pentru noi. Cer negru, copaci negri, portocale roșii, miros dulce de pământ, căldură când îmi șoptea ceva, sunetul pașilor noștri pe drumul de pământ, sistemul de irigare care a pornit, apa care cădea.

Ne-am dezbrăcat în livadă și am intrat sub jetul de apă. În aerul nopții, sub apă, ne puteam îmbrățișa oricum voiam. Câțiva kilometri în jur nu mai era nimeni. Absolut nimeni, îmi plăcea să-l simt, așa real, atât de mult *aici*, atât de mult *acum*. Îmi plăceau mușchii lui de sub piele, căldura corpului său, felul în care mă ardeau săruturile lui. Îmi plăcea cum mă dureau, felul în care îmi arătau că sunt vie, *acum* și *pentru totdeauna*, că vedeam culoarea roșie, că voiam să mă așez în genunchi, fără să-mi pese dacă mai era vreun om în univers. Nu-i de mirare că oamenii făceau asta oricum și cu oricine; cu persoane străine, în parcări, disperați, lacomi; când ești împreună cu cineva, ți se pare că ești unica ființă care nu e singură. Atât de diferit, deoarece atunci când ești îndrăgostit, asta-i ironia: îți simți singurătatea atât de tare încât te doare. *Atunci când nu sunt cu tine*.

— Nu te mai gânde, mi-a spus Lazarus.

Simțeam că îngheț, fără haine, udă, țâșnind din sistemul de irigare apa aceea rece, lumina stelelor, *acum, acum*.

L-am sărutat și am lăsat restul să se risipească. S-a așezat pe pământ, m-a tras după el. Am fost în brațele lui cu el în mine, mă uitam ținută în ochii lui, care erau de culoarea cenușii. Mi-am plimbat mâinile în jos pe spatele

lui. Simțeam totul. Nu mai era niciun alt om, nicio umbră nimic. Nu era decât el. Piele, mușchi, oase, inimă, sânge, roșu, căldură. Am lăsat să treacă totul. Am renunțat, am cedat: am încetat să mă opun să fiu vie.

Era momentul de care îmi voi aminti, mai mult decât peștele, cada, gheața, eleșteul, repede, tare, încet, dragule; asta era, înecul știind că se gândea la plecare. Eram un exemplu uman al teoriei haosului, aruncați împreună de circumstanțe. Nu eram făcuți unul pentru celălalt, știam asta. Dar pentru o singură noapte eram perfecți.

Când ne-am întors în casă, am făcut un duș fierbinte. Tremuram, chiar și după ce m-am uscat cu prosopul și m-am îmbrăcat. Am luat un pulover din comoda din dormitor, apoi m-am dus în bucătărie. Lazarus purta hainele cu care fusese și mai înainte; încă mai avea noroi pe el. Stătea la masă. S-a uitat la mine când am intrat în cameră. Din privirea lui mi-am dat seama că întotdeauna era un preț de plătit. Distrugerea. Tristețea. *Pentru totdeauna.*

— Fără tine aș fi fost absolut singur, mi-a spus.

Mă uitam la gura lui, la oasele feței, ochii cenușii, mâinile mari și venele brațelor ca niște frânghii. Albastru și roșu. Vii. Păreau tari. Voiam să-mi amintesc că odată mă dorise. Port acest moment *pentru totdeauna*, miezul a tot ce am trăit vreodată.

A tăiat în două toate portocalele pe care le culesesem. Arăta de parcă era sânge pe masă, dar nu era decât suc. Acestea erau portocalele care aduseseră cel mai mare profit din vânzări. Oamenilor le plăcea că erau rare, o pată de culoare în coșul de fructe, în gură. Luase preț dublu, dar afacerea nu mai mergea.

Cele pe care le tăiașe în jumătate erau negre la mijloc. Fructul acela roșu, dulce, care avea gustul unei surprize, dispărea. Portocalele putrezeau dinspre interior. Mai auzisem despre așa ceva. Un copac care a fost lovit a rămas

În picioare luni de zile și nimeni nu și-a dat seama că murea în interior până când nu a căzut la pământ. Efectele luau timp; te uitai, credeai că ești în siguranță, apoi apăreau, înainte ca să-ți dai seama, totul se schimbase.

Povestea este întotdeauna despre căutarea adevărului, indiferent de ce putea aduce cu sine. Chiar când nimic nu era ceea ce părea a fi, când totul era ascuns, exista un centru de care nici eu nu puteam fugi: cea care, cu adevărat, eram, ceea ce simțeam, ceea ce eram în sinea mea.

Capitolul șase. Speranța

I

Familia lui Renny a intentat un proces universității din Orlon. Foarte precaută și prudentă, universitatea se apăra, la fel ca un animal care nu se gândea decât cum putea lovi. Cercetarea fratelui meu a fost încheiată, într-o zi, altcineva va aduna informații similare și va intervieva victime ale loviturii de trăsnet, le va fotografia în dreptul unui perete alb, dar asta va fi *atunci*. Nu *acum*. *Acum*, cel în care ne aflăm, totul era mărunțit și transformat în praf.

M-am gândit la o modalitate de a-i da fratelui meu o parte din viața pe care a vrut să o trăiască. Ceva care să-i placă, să-l intereseze, ceva de care să-și aducă aminte și *după*. Am întrebat-o pe Nina și ea a fost de acord, așa că i-am telefonat fratelui meu la birou. Nu-l mai văzusem și nu-i mai vorbisem de când m-am întâlnit cu Nina. Fratele meu și cu mine nu prea eram obișnuiți cu adevărul. Așa că am mai tras de timp.

— Înainte de a fi distrus, ia dosarul Dragonului, i-am spus lui Ned.

Reușisem să fac rost de o fișă de la Craven, cardiologul meu, așa că puteam vorbi cu profesorul cardiolog din Jacksonville. Când l-am întrebat despre Dragon, cardiologul mi-a spus că bătrânul devenise tot mai puternic de fiecare dată când a fost lovit de trăsnet. Era vânjos ca un taur, încă mai putea merge vreo cincisprezece kilometri pe zi.

— L-am testat. Mi-a spus că e prea bătrân ca să ne acorde mai mult de o zi pentru a-l studia.

Spunea că oricum e o pierdere de timp. Conform faptelor prin care trecuse, ar fi trebuit să fie mort.

Inima îi funcționa cu mai puțin de zece bătăi pe minut, mai încet chiar decât în cazul hibernării. Avea optzeci și șapte de ani când a fost lovit de trăsnet a doua oară. A fost aruncat la pământ pe spate și au trecut prin el atâtea volți încât nu se mai puteau măsura. Apoi s-a ridicat și a luat masa. A refuzat orice îngrijire medicală, și după câte știu, este cel mai sănătos afurisit de bătrân din stat. Imaginează-ți.

— Vrei să fur dosarul lui? mi-a spus fratele meu la telefon.

— Chiar acum.

Ned a râs; părea încântat de ideea unei infracțiuni comise împotriva universității.

— Dacă mă prind, le spun că tu ești creierul.

Eram neliniștita când mă gândeam că-l întâlnesc pe Ned. Mă gândeam că voi spune vreo prostie. Dar nu ar fi fost asta ceva obișnuit pentru mine? M-am gândit că un loc public ar fi fost cel mai bun, mă puteam abține.

Poate nu plângeam.

L-am întâlnit într-un mic restaurant în oraș ca să luăm micul dejun și el mi-a dat dosarul.

— Dragonul este o anomalie. Unică în felul ei. Chiar dacă ne-ar fi vorbit, tot nu ne-ar fi ajutat la studiul nostru. El este ceea ce în lumea cercetărilor se numește o „anecdotală” – o poveste extraordinară, dar lipsită de importanță pentru cursul cercetării. Doar un nenorocit de bătrân norocos. Și cum nu mai este vorba de studiu, chiar nu mai contează.

— Hai să-l vedem, i-am spus.

Ned a comandat jumări dintr-un singur ou și pâine prăjită. Nu a mâncat nici jumătate.

— Ne-ntoarcem diseară, l-am asigurat.

— Nimeni de la noi nu s-a dus să-l viziteze și să-l examineze. Nici nu putem fi siguri că mai trăiește, în plus... Se juca cu mâncarea, în plus, nu mă simt prea grozav.

— Am întrebat-o pe Nina și a spus că poți să mergi cu mine.

— Ai întrebat-o pe Nina? Dar câți ani am eu, cinci? Trebuie să mi se permită?

Las-o-n seama mea chestia cu spusul a ceea ce nu trebuie. Am făcut un semn chelneriței și am comandat budincă de orez și ceai. Când m-am întors, fratele meu își curăța ochelarii cu cămașa. Am observat că pielea de sub ochi îi era solzoasă, cu pete roz.

— Ți-a spus, a zis Ned. Nu părea chiar nervos, doar dezamăgit.

— Cumva i-am forțat mâna, Ned. Până la urmă, sunt sora ta. Trebuie să știu dacă ești bolnav.

— Așa cum știu și eu despre viața ta? Hai s-o spunem pe-a dreaptă, noi nici măcar nu ne cunoaștem.

— Ned, i-am spus. Îmi pare atât de rău.

— Tocmai de aceea nu am vrut să fie așa. Chiar era nervos. Niciun „Ned” spus cu tristețe. N-o mai spune așa. Fără tâmpenii. Fără stat pe verandă. Nu mai am nervi pentru așa ceva.

Acum eu eram cea supărată.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nici nu mă duc acasă. Nu mă aștepta. Nici nu te gândi că lucrurile vor lua o altă întorsătură. Nici nu te gândi că poți să împiedici ceva. Și măcar o dată în viața ta, nu mai crede că e vorba de tine.

M-am ridicat și am ieșit din restaurant. Canicula era cumplită. Aveam senzația că mă sufoc. Că mă topeam, mă topeam, dar în ce? Am vrut să-i fac un cadou fratelui meu. Să fac ceva ce și-a dorit. O singură zi memorabilă. O prostie, ca de obicei. O greșeală, evident.

Fratele meu a plătit nota și acum a ieșit și el. Nu ne-am mai uitat unul la celălalt.

Până la urmă, a vorbit Ned.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru că mor?

— Da. Cere-ți scuze. Cine dracu' te crezi?

Vorbeam prea tare. În ochi aveam flăcări. Chiar aș fi putut înnebuni. L-am privit ținând. L-am urât. Mă gândeam că dacă eram din nou părăsită, mă voi prăbuși. Mă gândeam cum totul venea prea târziu.

Fratele meu și cu mine stăteam în plină caniculă. Nervoși. Transpirând. Mai bătrâni decât ne-am fi putut imagina vreodată. Nu era spațiul nostru obișnuit. Am vrut să pot da lucrurile înapoi. Poate și Ned. Se calmase.

— Am auzit că ai ajutat la zugrăvirea camerei copilului, mi-a spus. Un teritoriu mai neutru, mai vesel, dacă nu ar fi fost atât de tragic.

— Aș fi preferat culoarea roșie. Acum pot să văd anumite nuanțe.

— Bine. Îmi cer scuze, a spus fratele meu. Este doar greșeala mea. Să mă ia dracu' cu tot cu cancerul ăsta împuțit.

Acum el era cel care refuza să vadă. Distrugere. Cuvântul pe care îl uram. I se întâmpla lui.

— Trebuie doar să te punem invers, astfel ca moartea să nu-ți stea la picioare. Așa nu va putea să te ia.

Ned a râs. S-a adunat. S-a uitat la mine. Odată tu ai știut, ai văzut-o. Fața îi arăta diferit. Trasă. Obosită.

— N-ai cum s-o protestezi pe cățeaua aia. Fratele meu a dat din cap amuzat, îmi place povestea aia. De ce? E groaznică.

— Este adevărată.

Amândoi ne-am gândit la asta.

— Ei bine, în poveste, moartea este păcălită.

— Doar de două ori, surioare. Apoi ia ce-i aparține.

— Dragonul e încă în viață și a înșelat moartea de două ori.

— Deci, mergem să-i facem o vizită Dragonului. De aceea? Să aflăm niște trucuri de-ale meseriei? N-o să meargă, fetițo.

— Doar încercăm, i-am spus. Privește-o ca pe o ieșire de studiu pe teren.

— Tu nu ești singura care știe un secret. Nina mi-a spus. Ai un prieten.

— Acum suntem chit, i-am spus. Păream degajată? Păream ca și cum puteam să discut așa ceva?

— Da, tu ajungi să te îndrăgostești; eu mor. Chiar suntem chit.

Mă gândeam că oamenii din restaurant erau într-un alt univers, unul în care erau mijloace de subzistență, speranță, sănătate. Căldura te putea termina. Poate nu

puteam face nimic pentru Ned. Eram gata să dau înapoi. Atunci fratele meu s-a întors către mine.

— Cu mașina ta sau a mea?

— Serios?

— De câte ori ai șansa să vezi un dragon?

Ne-a luat două ore să ajungem sus în nord; eu am condus, iar Ned a dormit tot drumul. Nina îmi spusese că încercase chemoterapie când s-a descoperit boala, dar l-a tăcut să se simtă atât de rău, încât nu mai putea munci; doctorii au fost de acord că tratamentul îi făcea mai mult rău decât bine. Încerca să reziste până în ianuarie, atunci când se va naște copilul. Nu părea posibil.

— Doamne, am dormit cu gura deschisă, a spus Ned când s-a trezit.

Am ajuns la periferia orașului Jacksonville pe la prânz. Era mai cald aici. Imposibil, dar adevărat. Aerul condiționat din mașina mea dădea semne de oboseală. Era suprasolicitat aparatul. Am tras la o stație de benzină și am coborât pentru a controla informațiile pe care le aveam din fișa de la cardiologul care-l tratase pe Dragon, îl implorasem, de fapt i-am spus că supraviețuisem loviturii de trăsnet și aveam nevoie de speranță. Nu avea niciun motiv să nu mă creadă.

A trebuit să mergem pe niște drumuri lăturalnice și îmi făceam griji că erau prea pline de gropi pentru Ned.

Din când în când mă uitam la el.

— Nu te mai uita la mine. Uită-te la drum. Fir-ar al dracu', a adăugat el când am dat într-o groapă.

Era o rulotă și un tip stătea în afara ei.

— Trage pe dreapta, mi-a spus Ned.

A coborât și a vorbit cu bărbatul în vârstă care stătea pe un scaun pliant. Se părea că individul avea același tip de scaun ca și mine. Acres' Hardware. Cred că era un lanț de magazine răspândit în tot statul. Ned și bătrânul și-au dat

mâna și au schimbat câteva cuvinte, apoi Ned s-a întors la mașină.

— Șapte kilometri mai sus. Dar Dragonul nu va vorbi cu noi dacă nu suntem prezentați de cineva, așa spune domnul de pe scaunul pliant.

— Ce știe prostul ăla?

Am observat că tipul a închis ușa și s-a îndreptat către mașina noastră.

— Prostul ăla e fiul Dragonului.

— Hei, a spus noul nostru tovarăș de drum în timp ce se așeza pe bancheta din spate. Mă cheamă Joe. Avea cam șaptezeci de ani. Cel puțin. Vă duc să-l vedeți pe tata.

— Noi niciodată n-am avut un tată, i-a spus Ned în timp ce eu am pornit mașina. Ei bine, am avut unul, dar și-a luat tălpășița.

— Împutitul, a zis Joe, înțelegându-ne situația. Tata locuiește mai la deal.

— Acum sunt pe moarte și o să mă duc înainte ca să se nască copilul meu, a spus Ned.

Mi s-a uscat gâtul. Genul acesta de discuții te face să plângi; trebuie să te concentrezi și să începi să numeri ori ești pierdut.

— Asta-i altceva. Joe și-a aprins o țigară; mi-am mușcat limba, chiar dacă aveau să treacă săptămâni până să scot mirosul de tutun din mașină. Asta nu-i abandonare. Tu nu vrei să pleci, așa că o să mai întârzii probabil.

— Să întârzii? a spus Ned.

— Ca spirit.

Taci din gură, moșulică, am vrut să-i spun. M-am străduit să fiu politicoasă. A fost prea greu. Nu putea fi vorba despre Ned.

— Noi nu credem în astea.

Joe s-a aplecat în față.

— În ce credeți voi?

Ne-am tot gândit până când Joe a strigat:

— Trage pe dreapta, acum!

Am tras și aproape ne-am înfundat într-o zonă inundabilă plină de pipirig. Era o chestie noroioasă, măloasă, dar am reușit să găesc un loc uscat ca să parchez. Aici era casa dragonului, o căsuță care arăta ca a mea. Când am oprit la stația de benzină am cumpărat niște chipsuri și un suc. O gustare. Joe a luat-o înainte pentru a se asigura că tatăl lui putea să ne primească, apoi a scos capul pe ușă.

— Haideți, ne-a chemat.

— Unuia care are nouăzeci de ani îi duci suc și cartofi chips? m-a întrebat fratele meu.

— O, mai taci. Am zâmbit. Doamne, cald mai era. Ce să fi adus? Niște terci?

— Pe ce punem pariu că nu are aer condiționat, a zis Ned. Cel puțin era un ventilator de tavan, dar părea să meargă la viteză mică. Dragonul din Jacksonville nu părea mai bătrân decât fiul său. Destul de vioi, de fapt.

— Ați dat de mine, ne-a zis Dragonul. Sper că ați venit cu ceva care să facă această vizită să merite să-mi pierd timpul.

Stătea într-un fotoliu dintr-un înlocuitor de piele. Un bătrân care arăta bine. Încă își mai avea tot părul, o claie, alb.

I-am arătat chipsurile și sucul, iar Dragonul a aprobat, încântat. I-a spus lui Joe să ne servească niște băuturi cu gheață.

— Dar dumneata? i-a spus fratelui meu. Ned s-a uitat la mine. Nu se gândise să aducă ceva. Ce ceas frumos, a spus Dragonul.

Ned a zâmbit, l-a desfăcut de la mână și i l-a dat.

— Arată bine timpul, a spus Ned.

— Nimic nu se compară cu prezentul, a spus Dragonul. Era o glumă, așa că am râs pentru a arăta că ne-a plăcut. Am luat niște Cola cu gheață și ne-am așezat pe niște

taburete incomode. Te topeai de căldură. Dragonul și-a ridicat flanela de corp și ne-a arătat locul unde a fost lovit de trăsnet prima dată.

— Mort paisprezece minute și patruzeci și cinci de secunde, a spus Joe cu mândrie. L-am cronometrat.

Apoi Joe i-a dat jos papucii de casă și ne-a arătat picioarele Dragonului. Erau curbate sub forma unor copite.

— Artrită, ne-a spus Joe. Chestie de familie. Ne-a arătat urmele de pe tălpi.

— Trăsnetul a lovit un copac, a ricoșat, s-a scurs pe pământ, iar a doua oară l-a lăsat lat patruzeci și cinci de minute în cap.

— Cum a fost? l-am întrebat pe Dragon.

— O treabă curioasă. Era exact ca acum, a spus Dragonul. Așa cum stau acum aici cu voi. Te duci repede. Așa a fost. Într-un moment era ceva, în următorul era altceva.

— Și cum te-ai întors?

Ned mi-a tras un ghiont. Cred că am fost nepoliticoasă. Dar nu aveam prea mult timp, nu-i așa? De aceea eram aici.

— Dacă știam asta, nu mi-aș fi cumpărat un loc în cimitir, chiar în săptămâna ce-a urmat. A fost doar o repetiție, nu tot spectacolul. M-am întors pentru că m-am întors. Dragonul a luat o înghițitură de suc. Ei bine, aș vrea să te întreb ceva. Poate știi – de ce se-ntâmplă ce se-ntâmplă?

Ne-am uitat la fratele meu, omul de știință, pentru a afla un răspuns.

— Doar pentru că nu știm sau nu înțelegem ceva nu înseamnă că nu există o cauză, a zis Ned.

— Așa, măi. Dragonul era încântat de răspuns. Exact ce simțeam și eu.

A ridicat ceasul fratelui meu. Era un Rolex vechi. Nina i-l cumpărase când împliniseră zece ani de căsătorie. Costase o

avere și bătuse toate magazinele de antichități din Orlando până când a găsit ce căuta.

— Îl vrei înapoi?

Ned a dat din cap că nu.

— Nimic nu se compară cu prezentul, a spus.

— Atunci am să-ți spun un secret. Ai plătit pentru asta. Meriți. Numai nu le spune colegilor tăi. Nu sunt o ciudățenie de arătat la circ.

Ne-a luat ceva timp să mergem o bucată de drum. „O bucată de drum” era departe, așa cam cum sunt lucrurile în Florida. Ned era obosit, iar Dragonul nu putea merge repede, mai ales prin pipirigul lunecos de apă.

— O să ne trezim cu căpușe, am spus. Purici. Ceva otrăvitor. Stejar sau iederă.

— Simți mirosul? Fratele meu s-a oprit și a tras puternic aer în piept. Aici apa sărată și cursul de apă se întâlnesc și se amestecă.

Mirosul era atât sărat, cât și fetid. Dar undeva sub aceste mirosuri era ascunsă o anume dulceață. iată-ne, mai în vârstă decât fusese mama noastră, mergând prin mizeria asta într-o zi cu aproape patruzeci de grade, ținându-ne după doi bătrâni prin mlaștină.

— Vreau doar să știi: dacă văd un aligator, mă întorc. Ned a râs.

— Dar șerpii nu-i pui la socoteală, nu-i așa? Fratele meu a clătinat din cap, iar când am văzut ceva lunecând prin iarbă, l-am apucat de braț.

— Un șarpe inofensiv, a zis. Un fals coral.

Mi-am dat seama atunci că fratele meu părea să fie fericit. Locul unde avusese ceasul strălucea, pielea era albă, goală, nouă. Pantalonii lui kaki erau plini de noroi și pipirig

— Bun, am ajuns, a zis Dragonul. Pot scuipa foc, știți, nu-i așa?

Ei bine, îl văzusem pe Lazarus dând foc la o bucată de hârtie, arzându-mă cu un sărut – am crezut că eram pregătită pentru așa ceva. Dar Dragonul chiar scuipa foc și unde cădea se ridicau flăcări din pipirig. Joe a fugit și le-a călcat cu piciorul.

— Păi, din punct de vedere fiziologic este imposibil, a spus fratele meu.

Cu toate acestea părea foarte surescitat. Privea cu ochii larg deschiși.

— Așa mi s-a spus și mie, a zis Dragonul. Și am găsit cum să opresc asta. Dragonul a băgat mâna în buzunar și a scos ceva ce semăna cu un bulb de lalea. Usturoi obișnuit. Scoate tot focul din tine. Dar acum nu vreau să fac asta, pentru că am să vă arăt ceva ce merită văzut. Doar nu ați bătut degeaba atâta cale pentru mine. Ei bine, promiteți-mi că nu spuneți la nimeni.

Fratele meu și-a făcut o cruce. Simțeam că îmi ard ochii. Mă gândeam la el pe vremea când eram în New Jersey, privind liliiecii de pe cer. M-am gândit la colonia de furnici pe care a trebuit să o părăsească atunci când ne-am mutat la bunica. Mie nu-mi păsa de lucrurile pe care nu le puteam lua cu mine, dar fratele meu era altfel; după ce bunica a pus piciorul în prag, Ned s-a dus după ea în spatele casei și a lăsat furnicile în libertate. L-am privit de la fereastra din dormitor. Nu i-am spus-o niciodată, dar l-am văzut plângând.

— Fă-ți și tu cruce, mi-a spus fratele meu.

Mi-am făcut. Nu mi-am pus nicio dorință, nu voiam nimic, nu am spus nimic. Trăiam clipa, stând în noroi, cu pantofii care arătau jalnic, cu pielea care mă ustura.

Mai încolo era un trunchi, nu. copacul lovit de același trăsnet care îl nimerise și pe Dragon, a doua oară. Un stejar bătrân acoperit de mușchi, mort acum, de un gri deschis, deschis. Culoarea zăpezii în toată verdeața aceasta, noroiul

acesta, frunzele acestea, apa aceasta, căldura aceasta. Dragonul s-a îndreptat către el. Era în apă până la genunchi. Și-a scos flanela și am văzut urmele ca niște copaci lăsate de trăsnet pe brațele și bustul său. Exact ca în cazul lui Lazarus. Am simțit o urmă de tristețe. De parcă tot ce se întâmpla acum se mai întâmplase, dar altcuiva.

Dragonul s-a întors către noi și ne-a făcut un semn cu capul.

— Priviți.

A scuipat către trunchi și a apărut o mică flacără. Dragonul a făcut vânt și a întetit flacăra cu flanela, dar fumul a făcut ceea ce se aștepta. Zeci de lilieci s-au ridicat din trunchi. La început au părut să fie de un negru intens, dar, la lumina soarelui, străluceau, un albastru lucios, apoi purpuriu. Părea că vezi ceea ce era lumea, parcă vedeai toate posibilitățile din toate timpurile. Din fum, din foc, din lemn, din gheață, se ridicau ca un nor.

Ned nu-și credea ochilor.

— Măi, să fie, a zis.

— Toată ziua sunt aici, doar că nu-i vede nimeni. Treci pe aici și crezi că nu-i nimeni. Dar uite-i, a spus Dragonul, împreună cu toate celelalte lucruri pe care nu le vedem.

Liliecii au dispărut din ce în ce mai sus; priviți de jos aveau o culoare gri-maronie, ca niște frunze care cădeau în sus, de parcă timpul o luase invers.

Umerii îmi erau arși de soare, abia mai puteam respira de căldură, o căpușă mi se urca pe picior, dar merita. Dacă nu mi-aș fi știut lecția, mi-aș fi dorit să stau acolo pentru totdeauna. Dar acum știam cum este. Am văzut ceea ce ne-a făcut să venim să vedem. Felul în care poți păcăli moartea. Inspiră. Expiră. Privește cum se ridică, negru și albastru către un cer și mai albastru.

Am sunat-o pe Frances să mă scuz că nu am mai apărut la serviciu, în perioada de dinainte de a mă muta în Florida, eram o persoană de încredere, colega nemaipomenită, cea care aranja petrecerile. Acum, nu mai fusesem la bibliotecă de o săptămână. Nu am fost nici măcar o singură dată.

— Păi, nu veni acum, mi-a spus Frances. Treci pe la mine acasă pe la șase jumătate. Strada Palmetto numărul treisprezece. Casa cu o curte mare.

— Uite, dacă vrei să mă concediezi, te înțeleg. Poți să-mi spui și la telefon. E în regulă. O merit.

— Nu am concediat pe nimeni în viața mea și nu am de gând să încep acum. Te invit la cină.

Nu am prea crezut-o. M-am îmbrăcat frumos cu ocazia concedierii mele. Mi-am prins părul la spate, cu un șnur roșu pe care-l cumpărasem de la magazin, iar apoi, o mită de ultim moment, o plantă de la florărie. Capcana lui Venus. Folositoare în Florida. Practică. Iar eu, cea veche. Fata de încredere. Poate Frances își va da seama că are nevoie de mine, deși adevărul era că, la bibliotecă, abia dacă mai era de lucru pentru doar una dintre noi.

Nu mai fusesem acasă la Frances; era în partea veche a orașului, unde curțile erau mai mari și aveai mai degrabă senzația că te aflai la țară, nu într-un oraș. Casa ei era una tipică pentru Florida, acoperiș de tablă, obloane, palmieri. Am parcat mașina și am coborât cu planta în ghiveci, purtam niște pantofi de ocazie, negri, care nu erau prea confortabili. M-am oprit pe cărare. Pe verandă, era ceva ce semăna cu un urs. Se întuneca și vederea mea nu era prea bună. Am avut un moment de panică. Apoi mi-am dat seama că era câinele ei din pozele de pe birou care se făcuse

monstruos de mare. Era din rasa Newfoundland. Nu era o rasă potrivită pentru Florida și chiar auzeam câinele respirând greu. Când a lătrat, Frances a ieșit din casă. Purta jeanși, un tricou vechi, o eșarfă în jurul capului. Nu semăna cu cea de la bibliotecă.

— Gata, Harry, i-a spus câinelui. Sărmanul, l-au adus niște studenți, apoi și-au dat seama că nu puteau avea grijă de el și l-au lăsat aici când au plecat acasă în vacanța de vară.

Se întâmplă în fiecare an. Abandon.

— Bine că nu a fost un ponei, i-am zis.

Când m-am apropiat, Harry m-a mirosit politicos. Era plin de salivă, dar un gentleman. Nu genul de animal de casă la care m-aș fi așteptat de la Frances.

— Am crezut că ai o pisică, i-am spus. Clișeu.

— Tu ai?

— Oficial, nu este a mea. A fost a unei colege. Zice că este a mea când se apropie ora mesei. Și am mai avut o cârțiță. S-a adaptat bine. Tocmai i-am dat drumul în natură. De fapt, în mușuroiul din fața casei mele. M-am gândit că mai bine îi dau drumul decât să ajungă să moară la mine. Am un ghinion teribil cu ființele vii.

— Au venit să întrebe de Seth Jones, a spus Frances.

— Poftim? Cred că nu am auzit bine. Noi vorbeam despre animale, nu-i așa?

— Hai să intrăm, a sugerat Frances.

Am urmat-o, iar câinele m-a urmat pe mine. A spus ceva despre Seth Jones? Ne-am așezat în bucătărie. Frances pregătise niște limonada. A turnat niște suc de vișine într-o cană, o slabă roșcată, un roz acru. Îl puteam vedea deși era atât de pal. Va urma ceva mai rău decât o concediere. Voia să vorbim despre Lazarus, omul despre care nu am vorbit niciodată, omul pe care știam că-l voi pierde. Nu chiar acum. Nu încă.

— Poliția din Orlon a primit un telefon de la cineva de la depozit. Așa a pornit totul, iar acum ei sunt convinși că s-a comis o crimă. Nimeni nu l-a văzut pe Jones ăsta, de când a fost lovit de trăsnet, iar acum cineva de la depozit jură că a recunoscut un om în casa lui Jones care nu era Jones. Era cineva care cândva lucrase la depozit. Așa că acum fac săpături. Frances a lăsat să se așeze lucrurile, apoi mi-a spus:

— Cred că vrei să știi cum de știu toate acestea.

— Da, cum? Bănuiesc că păream surprinsă. Cu siguranță eram.

— Au venit la bibliotecă pentru informații. Fișa lui. Frances mi-a turnat un pahar de limonada.

— Nu mai era la locul ei, dar am găsit-o pe biroul tău. Știa multe. Mai multe decât m-aș fi așteptat. Tot timpul a văzut prin mine.

Câinele stătea lângă mine, sperând că erau și dulciuri la limonada, cred, îi simțeam respirația pe picior.

Mă gândeam care ar fi putut fi cea mai potrivită minciună.

— Nu te obosi, mi-a spus Frances, înainte să vorbesc. Nu-mi pasă în ce fel ești implicată. Vom da foc la fișă, iar ca să nu creadă ei că am ars-o în mod intenționat, vom da foc și la celelalte.

Ne-am dus la debara. Cutiile cu fișe erau adunate acolo, inclusiv cele de la subsol. Era un miros trist de hârtie mucegăită. Frances și-a pierdut toată săptămâna cărând acasă fișe.

— Pentru că nu este treaba nimănui ceea ce citește cineva la bibliotecă, a spus Frances.

Am așteptat să apună soarele. Apoi am tras toate cutiile în curtea din spate, am pus niște fișe pe grătar și am turnat niște combustibil. Era beznă, o noapte cu cer noros. Aveam rucsacul la mine; l-am deschis și am scos și celelalte fișe ale lui Seth Jones. Cele pe care le-am sustras.

— Îți mulțumesc că mă ajuți, i-am spus. Și chiar și-așa, trebuie să știi că nu s-a întâmplat nimic criminal. Nimic de felul acesta.

— Nu-mi spune nimic. Nu te ajut pe tine. E vorba de ceva în care eu cred. Să-și găsească urmăritul fără noi.

Ne-a luat aproape trei ore să ardem toate fișele. Am băut toată limonada.

— Mâine, șeriful va veni din nou. I-am spus că am nevoie de timp pentru a căuta fișa domnului în cauză, îl voi anunța că, de-a lungul anilor, fișele s-au pierdut.

Îmi făceam griji pentru Frances, în felul acesta se expunea prea mult pericolului.

— O, știu că nu vom mai primi fonduri, în cazul în care închid biblioteca, oamenii din oraș vor trebui să meargă la biblioteca publică din Hancock sau poate universitatea le va permite să se înscrie la biblioteca lor. Poate plec la Paris. Dacă voi pleca, ai putea avea grijă de Harry.

Am râs.

— Vorbesc serios.

Probabil da. Amândouă aveam funingine pe față, pe sub unghii, tăieturi de la hârtia pe care ani rupt-o pentru a distruge catalogul de fișe.

— Te place, a spus Frances.

Câinele era la picioarele mele, un munte de blană.

— Sunt total dezagreabilă, am insistat.

Câinele a oftat, iar pe Frances și pe mine ne-a umflat râsul.

Am terminat de băut whiskeyul, apoi am băut niște cafea ca să ne mai trezim. După ce am terminat de ars, am aruncat apă peste cenușă și am pus-o în saci de gunoi, pe care i-am luat cu mine la plecare. Nu mai erau probe. Harry a venit după mine la mașină și m-a urmărit cu privirea când am plecat. Drăguț câine, dar eu aveam deja un animal.

Am mers până când am crezut că am ajuns la un loc sigur; am aruncat cenușa în pubela din spatele restaurantului. Apoi am ieșit repede din oraș. Nu m-am gândit să-i dau telefon lui Lazarus; mă gândisem că aveam timp. Acum îmi doream să fi sunat de la Frances. Pur și simplu nu mă așteptasem ca autoritățile să se miște atât de repede. Când am ajuns acolo, am știut, înainte de a intra pe drumul către casa lui, că nu era totul în ordine. Am oprit pe marginea drumului. De aici puteam vedea că nu mai erau portocale roșii. Toate erau negre. Portocalele cădeau din copaci precum pietrele. Printre pomi am văzut o lumină albastră rotindu-se.

Era mașina șerifului mai în sus pe drum, așa că am mers mai departe; am întors și am revenit pe autostradă. Când am ajuns, tremuram. Nu eram sigură că făcusem ceea ce trebuia. Poate ar fi fost mai bine să mă duc la ei și să-i întreb ce dracu' se întâmplă? Poate mă panicasem. Sau poate am fost deșteaptă. Oricum, eram în drum spre casă acum. M-am oprit la o stație de benzină în Lockhold și m-am gândit să mă întorc la Lazarus. Am stat în mașină aproape o oră, întorcând lucrurile pe toate fețele, iar apoi am luat-o înspre Orlon.

Voi angaja un avocat – asta voi face. Voi fi lângă el chiar dacă se credea că l-a omorât pe Seth Jones. Poate, pentru ei, voi fi complice la crimă. Poate Lazarus nici nu va fi învinovățit de ceva. M-am oprit la o altă stație de benzină. Nu știam dacă s-o iau înainte ori înapoi, așa că nu am pornit în nicio direcție. De data aceasta am coborât și am chemat poliția din Red Bank, New Jersey. A fost un lucru nebunesc și nici nu eram sigură de ce am făcut-o. Unele hotărâri le iei tu, altele par a fi luate pentru tine. Cred că am sunat la persoana în care aveam cea mai mare încredere. Singura a cărei opinie conta pentru mine. Eram lângă toaletele scufundate în întuneric, introducând monede în

telefonul public. Camioanele huruiau pe autostradă. Când l-am prins pe Jack Lyons la telefon, la început, nu a zis nimic. Nu părea să creadă că eram eu.

— Bineînțeles că sunt eu, i-am spus. Parcarea. Tu și cu mine.

— Destul, a zis. Tu și cu mine.

— Trebuie să te întreb ceva important.

În orașelul nostru, Jack se ocupa de tot ce însemna moarte: omucideri, sinucideri, duble omucideri, moarte prin imprudență și provocată de accidente, moarte din cauze naturale. Când oamenii îl vedeau intrând în căminul pentru bătrâni, cei internați își făceau cruce și se uitau în altă parte, știau că unul dintre ei se dusesse, în mod sigur. Când a fost să le vorbească elevilor de la școala elementară despre siguranță – să nu-și bage degetele în priză, să nu ia în mână vase care erau pe foc – unii copii au devenit isterici și a trebuit să fie duși la cabinetul medical, în tot acel timp Jack îmi cerea referințe, pe care le-ar fi putut găsi chiar el. Ajunsesem să-l înțeleg. El deja știa, poate doar îi plăcea cum pronunțam asfixiere, mătrăgună, virus West Nile.

Ori poate el doar voia să vorbească cu mine în propria mea limbă.

— Unde ești? m-a întrebat Jack. Ai dispărut. Ți-am scris un bilețel, dar nu mi-ai mai răspuns.

— M-am mutat în Florida. Clima e mai bună. Ce glumă. Erau aproape patruzeci de grade și era atâta umezeală încât părul meu, de obicei drept ca un pai, se cârlionțase. Noaptea mirosea ca otrava.

— Știu că te-ai mutat. Crezi că nu am încercat să aflu ce s-a întâmplat cu tine? Vreau să spun, unde ești în acest moment? Aud mașini.

Mi-am amintit felul în care mă privea. A vrut ceva de la mine, dar niciodată nu a primit. Am crezut că mă umilisem, dar poate îl umileam eu pe el.

— Îmi pare rău, Jack.

— Îți pare rău că ai dispărut și nu te-ai oboșit niciodată să scrii? Ori îți pare rău că niciodată n-ai dat doi bani pe mine și pe ceea ce simțeam?

— Nu știam ce vreau.

— Ceea ce nu este cazul acum.

Am râs. Poate într-adevăr mă cunoștea.

— Deci, despre ce vrei să vorbim? a continuat Jack. Sau lasă-mă să ghicesc. Ce am avut noi doi în comun întotdeauna? O, da. Moartea.

Vorbea ciudat, sau poate că nu l-am ascultat niciodată. Poate că vremurile de atunci, când eram în mașina lui în parcare, nu erau cum credeam noi că erau. Poate el observase gheața, pietrele, felul în care eu credeam că meritam să fiu rănită.

— Râzi de mine? Nu eram obișnuită să simt așa ceva atunci când vorbeam cu el. Trecuse mult timp, la urma urmei.

— Hei, dragă, sunt doctor Moarte, întreabă-mă.

L-am sunat să-l întreb despre Lazarus, despre cum puteam să-l ajut, în cazul în care era acuzat de crimă. Să-l ajut să fugă ori să-i spun să-și apere drepturile în fața oricui? Dar după cum s-a dovedit, nu asta era ceea ce voiam cu adevărat să știu.

Am ezitat. Parcă nu mai eram eu, eram copleșită de sentimente.

— Hai! Zi-i, m-a îndemnat Jack. Zi-i una bună. Ceva de genul: ce-ar fi dacă.

Ceea ce am făcut. Am zis una singură.

— Ce-ar fi dacă fratele tău ar fi pe moarte și tu nu ai putea să schimbi nimic. Ce faci?

Tot ce am auzit erau camioanele. Cutiile de viteză scârțâiau. Atât de mulți oameni se duceau undeva. Eu stăteam în stația de benzină, în plină noapte în Florida. Era

de parcă nu mai vorbisem cu nimeni până atunci. Auzeam respirația lui Jack. Îmi venea să plâng. Niciodată nu-i acordasem vreo șansă. Ocupându-se atât de mult de moarte, a învățat să găsească o logică într-o lume irațională.

— Îl ajuți găsind ceva ce-l face să vrea să mai trăiască. Este singurul lucru pe care poți să-l faci.

— Poate tu ar fi trebuit să te ocupi de documentare. Puteam fi oriunde pe pământ. Atât eram de pierdută.

— Nu-i pentru mine, mi-a spus Jack. Întotdeauna a fost o muncă pentru tine.

Când am ajuns acasă, știam că exista cineva și pentru mine. Giselle era pe peluză, dar eu o lăsasem în casă. Aveam o cheie de rezervă sub cutia de scrisori. Nu prea greu de găsit; când am căutat-o, nu mai era acolo. M-am lăsat pe vine lângă pisică, am mângâiat-o și am mai lăsat-o afară. Nu mă ura prea mult sau poate a ajuns să se obișnuiască cu mine. Lazarus dormea pe canapea, cu un picior pe podea. Părea tânăr și obosit, ca un om care a făcut autostopul și a mers toată noaptea. Am închis toate ușile, am tras telefonul din priză. Avea o geantă de voiaj cu el, pe care am dus-o în bucătărie. Nu trebuie să faci asemenea lucruri, știu, dar degeaba. Am deschis geanta, și m-am uitat prin ea. Cred că încercam să mă asigur că era cine credeam că era. Erau niște haine, un portofel cu câteva sute de dolari în bancnote, un bilet de avion pentru Italia, un pașaport pe numele lui Seth Jones și o fotografie a lui Lazarus; jos de tot am găsit cutia de lemn plină cu cenușă.

Am rearanjat totul la loc și am pus de cafea. Am scos o pungă nouă de cafea din congelator și am observat că în timpul nopții probabil s-a întrerupt curentul. Casa mea era un dezastru. Nu i-am acordat niciun pic de atenție; dar, pe de altă parte, niciodată nu am simțit că-mi aparținea. Niciodată nu am locuit aici cu adevărat. Singurul lucru mai aproape de ceva familiar, ceva ce era al meu, erau cele

câteva piese de la templul doric al lui Renny, care se mai aflau încă pe masă. Pisicii i-a plăcut să se joace cu coloanele, le-a lovit cu lăbuțele până au căzut pe podea.

M-am dus la ușa din spate să o chem înăuntru, dar nu a vrut să vină. A trebuit să merg să o iau de lângă mușuroi. Cerul era de cerneală, în centru, orizontul avea culoarea liliiecilor pe care îi văzusem în plină zi, albastru închis, dungi de negru și purpuriu. Când m-am aplecat am văzut că Giselle prinsese cârțița lui Renny. Am recunoscut-o după mușcătura de la ureche, încercaserăm să o salvăm, dar nu am putut. Micul animal care a păcălit moartea; acum nu mai mișca.

— Fetiță rea, am certat-o pe Giselle.

M-am așezat cu picioarele încrucișate și am ținut cârțița în palmă.

Până când s-a trezit Lazarus, eu îngropasem cârțița, am făcut cafeaua și am sunat-o pe cumnata mea. Fratele meu încă se odihnea după lunga noastră călătorie la Dragon, dar era fericit că ne-am dus. De atunci visa lilieci și fluturi, mi-a spus Nina. Scria o lucrare despre teoria haosului în povești. Scria ca un apucat, până dincolo de miezul nopții.

Lucrurile se clarificaseră pentru el și voia să scrie totul până nu era prea târziu. Cea mai mărunță acțiune, cea mai mică ființă, cea mai neînsemnată decizie aveau uriașe ramificații. O cârțiță moare, una este salvată doar pentru a muri din nou. Un cuvânt este spus cu voce tare și lumea se schimbă. Un braț devine aripă, un animal devine om, o fată nu se mișcă o sută de ani – înghețată în spațiu și timp – un tânăr trebuie să cutreiere prin toată lumea pentru a descoperi cine este cu adevărat.

M-am așezat pe canapea lângă Lazarus. A deschis ochii. Cenușă din cenușă. Erau atât de negri.

— Hei, mi-a zis. A vrut să mă ia în brațe, să mă sărute, apoi și-a zis că mai bine nu. Te ard.

Am dat din cap că nu. Mi-am amintit ce ne-a spus Dragonul despre foc. I-am dat lui Lazarus doi căței de usturoi pe care i-am curățat în bucătărie.

— Remediul, i-am spus.

Altcineva ar fi avut dubii, ar fi picat examenul. Lazarus m-a privit, apoi a mâncat usturoiul. Mi-am sprijinit capul de pieptul lui. Nu am mai descoperit aceeași căldură în interiorul lui.

Lazarus văzuse camionul pentru livrări de la fereastra lui și el îl recunoscuse pe șofer, Hal Evans. Îl recunoscuse pentru că avuseseră o altercație pe vremea când lucrau împreună la depozit. Hal a intrat băut și vorbea aiurea, provocându-l pe Lazarus. Lazarus lăsase niște saci cu îngrășămintă în drumul lui Hal și acesta se împiedicase. Hal Evans era ultimul care ar fi trebuit să vină pe la livadă. Poate auzise zvonurile pe care le-au împrăștiat muncitorii, că lucrau pentru un monstru, un om care refuza să fie văzut, că nu era totul în regulă în casa cu toate jaluzelele trase.

Lazarus și-a făcut bagajul de îndată ce Hal a plecat cu camionul. De câțva timp se așteptase la așa ceva; apoi s-a așteptat la ceea ce a urmat. Mai târziu în aceeași zi, cineva pe care nu l-a recunoscut vorbea cu muncitorii din câmp. L-a văzut uitându-se la casă, discutând cu angajații lui. În acea după-amiază a plecat pe ușa din spate. Și-a închipuit că orice convorbire telefonică putea fi ascultată, dar știa că plecarea însemna să fii un om liber.

Lazarus tremura, așa că l-am acoperit cu o pătură. Dimineața era însorită. Lumina ne-a făcut să clipim. Mi-am zis să nu-mi pun nicio dorință sau, în cazul în care mi-o puneam, în cazul în care trebuia, în cazul în care chiar nu mă puteam abține, atunci să-mi pun una pentru el. Lazarus a adormit la loc; era extenuat și nu putea să se trezească. Voiam să-l las să viseze cât de mult putea. Mersese kilometri

întregi. L-am privit îndelung. Puteam simți gustul usturoiului, medicamentul, sfârșitul tuturor lucrurilor, începutul tuturor lucrurilor.

M-am îmbrăcat și am plecat la bancă. Peggy, fizioterapeuta mea, era la rând și m-a felicitat pentru cât de bine arătam.

— Ai lucrat bine, mi-a spus. Ți-ai revenit.

Chiar? Cred că da. Exercițiile acelea m-au făcut aproape să plâng, trăgând de partea mea stângă. Acum mă simțeam aproape normal, dar nu chiar; încă mai aveam sentimentul a ceva metalic de-a lungul coastelor, în jurul inimii. Nu se putea vedea, dar era acolo, la fel de sigur ca faptul că mâinile lui Renny aveau pete de aur.

Am scos aproape tot din cont cu excepția a câtorva dolari.

— Cumpărături mari? m-a întrebat casiera. Toată lumea știa pe toată lumea în orașul acesta. Până și pe mine.

Am zâmbit. Foarte mari. I-am spus că îmi trebuiau bani gheață pentru că voiam să cumpăr o mașină la mâna a doua. O Corvette mai veche.

— Sunt invidioasă, mi-a spus casiera.

Aveam cincisprezece mii de dolari care îmi rămăseseră de la vânzarea casei bunicii, dar au încăput bine în rucsacul meu.

— E roșie, i-am spus.

— Cea mai bună, mi-a spus casiera.

Am traversat parcare. Honda mea era acolo. Cea care avea cauciucuri noi, cauciucuri sigure pe care le alesese fratele meu înainte de a pleca din New Jersey. Când am ajuns acasă, Lazarus încă mai dormea. Am înțeles. Nu voia să se trezească. M-am așezat pe un scaun. Poate am plâns, îl iubeam într-un fel care se terminase, într-un fel care era începutul a ceva. Felul acela de dragoste care te predispunea la mai mult.

Mai târziu după-amiaza, m-am așezat pe canapea lângă el. l-am șoptit că era momentul să plece.

Nu mai vreau, mi-a spus.

Ba da, mi-am spus în gând. Tu vrei asta.

Acesta ar fi momentul de care nu m-aș despărți niciodată, deși mi-a produs cea mai mare durere. Când voi fi bătrână, când nu voi mai putea vedea sau vorbi, tot asta îmi voi aminti.

Se gândea că voi merge cu el. Că vom lăsa pisica afară, iar cineva o va găsi și va avea grijă de ea. Nu așa se făceau lucrurile? Pisicile își găseau singure casa, se descurcau singure. l-aș putea trimite fratelui meu o scrisoare de undeva de pe drum, nu până nu am ajunge unde ne-am propus, toate acele locuri, Veneția și Paris, peste tot unde întotdeauna mi-am dorit să merg.

A împachetat banii în geanta de voiaj. Mă uitam la mâinile lui. Nu mă puteam uita la altceva.

Asta era. Distrugerea. Totală. Dacă ți s-a întâmplat o dată, ți se întâmplă încă o dată. Asta-i problema. Acesta-i adevărul.

*

Lazarus a făcut un duș, a băut cafea cu gheață, și un bol de supă de roșii rece. Afară era umezeală, iar când s-a încheiat ziua, noaptea era caldă și lipicioasă. Era târziu când am plecat și cerul era întunecat. Am ajuns la Jacksonville pe drumuri lăturalnice. Știam drumul. Un loc unde nu ne știa nimeni. Am mers o oră, apoi două. Părea că mergeam undeva împreună, în timp ce conduceam, mâna lui era pe a mea. Îl simțeam, dar nu era suficient. Ar fi trebuit să știe că nu mergeam cu el: ar fi trebuit să observe că am lăsat pisica în casă, ceva ce nu aș fi făcut sub nicio

formă dacă nu m-aș fi întors. Nu eram eu genul care să plece așa.

L-am dus la autogara. Tot ce mai avea nevoie era să găsească pe cineva care să-i schimbe data nașterii de pe pașaport și atunci ar fi devenit Seth Jones. Dar acum, trebuia să părăsească Florida. Am cumpărat un bilet pentru următorul autobuz; mergea la Atlanta.

Am stat în autogara împreună, până la cinci dimineața. Atunci pleca autobuzul. Și mai era ceva: nu ne-am mai uitat unul la celălalt. Nu ne-am cerut unul altuia nimic. Ne dăduserăm deja tot ce aveam.

— Deci, așa se termină, mi-a spus.

Cei din jurul nostru dormeau. Aveau propriile lor povești; nu ne ascultau pe noi. Un copil cu un pulover roșu stătea în brațele mamei sale. Soarele intra pe fereastra murdară, încețoșată.

Deloc, mi-am spus. Așa începe.

Capitolul șapte. Frate și soră

Știam că se apropia momentul pentru că fratele meu visa fluturi. Chiar și în timpul zilei, visa fluturi. La început societatea de meteorologie refuzase să-i accepte lucrarea, „Teoria haosului și poveștile”. A trebuit să stau peste noapte cu Ned, când Nina a luat avionul ca să vorbească cu președintele societății. La întoarcere, a spus că hotărârea se schimbase.

Când Ned s-a dus la Washington, DE, să prezinte lucrarea, era deja în scaun rulant; moderatorul a trebuit să pună microfonul mai jos și să ceară să fie liniște totală astfel ca vocea slabă a lui Ned să poată fi auzită. Ideea centrală a lucrării era că noțiunea de poveste ne scăpa de nevoia de ordine și ne permitea să avem dorințe imposibile și iraționale. Ceea ce era magic era real, aceasta era teza lui. Această teză era chiar în miezul teoriei haosului – dacă cele mai mărunte acțiuni reverberau în tot universul în moduri invizibile și neașteptate, schimbând vremea și clima, atunci totul era posibil. Fata doarme o sută de ani pentru că s-a hotărât să pună ață în ac. Mingea de aur care cade în fântână zguduie lumea, schimbând totul. Pasărea care lasă să-i cadă o pană, fluturele ce bate din aripi, totul plutește prin univers, prin păduri, de cealaltă parte a muntelui. Praful pe care îl inspiri a fost odată expirat. Cine ești tu, vremea din jurul tău, totul o vrajă pe care nu o poți înțelege și nici explica.

A fost îndelung aplaudat, mi-a povestit Nina. Aranjam camera copilului împreună, după întoarcerea lor de la Washington, pictam peretele în acuarelă. Nina trebuia să aibă grijă – avea preeclampsia, tensiune sanguină ridicată din cauza gravidității – dar ea picta flori și copaci în camera bebelușului după ce se întorcea de la ore. Uneori Ned se uita la noi, iar noi ne întorceam către el, gata să glumim cu el,

dar deja adormise. Am continuat să pictăm. Nina picta soarele. Treaba mea era luna.

Uneori fratele meu plângea în somn, uneori striga.

— Fluturi, spunea Nina. În vis.

Nina avea cearcăne sub ochi. Acum, când fratele meu se ducea la controlul medical, îl lăsa să ia orice pentru a-i alina durerea. Ar fi trebuit să fie un lucru bun, dar nu era așa, pentru că atunci știi că te apropii de sfârșit.

M-am oferit să o ajut în fiecare zi, iar Nina a fost de acord. Biblioteca a fost închisă, exact cum a bănuț Frances. Nu mai aveam serviciu și trăiam din ajutorul de șomaj. Nu mă gândeam la ce voi face după ce mi se vor termina banii. Aș fi putut să mă angajez casieră la Acres' Hardware. Și acolo oamenii îmi vor pune întrebări. Spune-mi despre un fierăstrău, un ciocan, o cutie de vopsea, un șorț, o nicovală. Voi învăța tot, le voi spune pe de rost.

Dar acum eram liberă. Făceam piața și spălam rufe. Mă simțeam în sfârșit utilă. Am început să pictez fluturi pe perete. Am început să-i visez și eu. Mă gândeam la Lazarus, cu siguranță se afla în cealaltă parte a lumii, îl visam și pe el, doar din când în când. Acum eram prea ocupată pentru așa ceva.

Fratele meu începuse să îmbătrânească, așa cum se întâmplă cu oamenii bolnavi. Avea o sută de ani când adormea în scaunul rulant; ne frângea inima. Când picotea, Nina și cu mine ieșeam pe iarbă, chiar și atunci când era caniculă. Aveau un gard viu de cimșir. Stăteam la umbra lui. Nina plângea; eu o priveam. O dată, m-am dus în bucătărie să iau niște apă rece pentru Nina și l-am găsit pe fratele meu la fereastră.

— Tu crezi că toți avem ceva la care să visăm? m-a întrebat, în acel moment era perfect conștient.

M-am așezat la masă.

— Adică?

— Mii de fluturi monarhi, în plină migrație. Mii de schimbări. Totul în haos. Totul într-un singur moment. Asta este ceea ce întotdeauna mi-am dorit să văd. Vreau să văd așa ceva.

Glasul îi suna trist. Niciodată nu-l auzisem pe fratele meu dorindu-și ceva atât de profund, atât de mult. Asta era ceva mai mult decât dorința de a-l vedea pe bătrânul din Jacksonville. Acea era o toană; aceasta era o problemă esențială. Sfârșitul vieții lui.

Noi nu am auzit-o, dar Nina intrase ca să vadă unde sunt. Încă mai plângea, dar părea de piatră, așa cum era la petrecere când o văzusem în curte. Avea iarbă pe haine. Mirosea a cimșir și pin. Era mai puternică decât am crezut. Pur și simplu nu lăsa pe oricine să vadă cine e. Probabil atunci și-a făcut planul.

Atunci când a auzit visul fratelui meu.

O asistentă venea acasă o dată pe săptămână când Nina și cu mine mergeam la cursul ei pentru viitoare mame de la centrul de sănătate al universității. Celelalte femei erau tinere, absolvente, soțiile tinerilor profesori și două cupluri de lesbiene. Toate păreau atât de sigure de viitor. Pregăteau și luau cina împreună la sfârșit de săptămână. Noi nu participam la asemenea lucruri. Poate toate credeau că Nina și cu mine suntem un cuplu. Cred că în acele ore cât stăteam acolo chiar eram.

— Ea respiră cel mai bine din toată clasa, i-am spus lui Ned.

— Desigur. Bineînțeles. Era mândru de ea. Era îndrăgostit de ea. Dar era pe cale să moară. Deseori stătea la fereastră și se uita în curte și nu eram prea sigură că vedea ceea ce ochii vedeau.

Am primit o vedere de la Seth Jones. Ștampila era din Florența, deci a ajuns acolo. Scria, *Am de gând să duc cenușa la Veneția. Aș vrea să fii și tu aici. SJ.*

Nu eram. Voiam să fiu exact unde mă aflam, stând cu fratele meu după-amiaza, pregătind cina și spălând vasele după aceea, jucând cărți cu Nina seara, într-o zi a sosit un pachet pentru fratele meu; era un halat de baie, trimis de Jack Lyons.

— Cine dracu' mai e și Jack Lyons ăsta? m-a întrebat Ned. Îi plăcea halatul, dar i se părea ciudat să accepte un cadou de la un străin.

— Ai fost la aceeași școală cu el în Red Bank. Iar eu mă culcam cu el.

— Are bun gust, a spus Ned.

— O, mai taci.

— Vreau să spun la halate.

Jack știa de ce aveau nevoie cei care erau pe moarte. Era un expert mult mai bun decât aș fi fost eu vreodată. Chiar dacă nu l-am căutat, el a continuat să-i trimită cadouri fratelui meu. Iar, în ceea ce-l privește, Ned a început să aștepte pachetele. Să le aștepte cu nerăbdare, într-o săptămână a fost o înregistrare cu triluri de păsări pe care fratele meu o asculta înainte de a adormi. Altădată au fost două perechi de ciorapi de lână groși. Apoi a sosit o cutie imensă de ciocolată de casă, cum se făcea pe vremuri. Fratele meu nu avea voie să mănânce, dar îi plăcea mirosul. Până la urmă am sunat la New Jersey.

— Nu trebuie să-i trimiți nimic fratelui meu, i-am spus lui Jack.

— Nu-i nevoie să-mi spui ce să fac, mi-a răspuns. Nu era chiar un răspuns.

— Îi place înregistrarea cu păsările. Și ciocolata de casă. Eram bucuroasă că Jack nu mă putea vedea. Eram în niște pantaloni de trening și un tricou, cu Giselle încolăcită în brațele mele. Toate luminile erau stinse ca să nu mai plătesc mult la curent. Tocmai mă dusesem să solicit o slujbă la

magazinul Acres' Hardware, pentru a mi se spune că nu aveam calificarea necesară.

Mi-am pus mâna peste receptor. Plângeam.

— Știu ce faci, a zis Jack.

— Chiar ești un expert. Eram arogantă, mâhnită și disperată.

— În unele privințe. Majoritatea oamenilor nu plâng fără motiv. Majoritatea oamenilor nici nu râd fără motiv.

Următorul pachet conținea clopoței de vânt. Fratele meu ne-a spus să-i punem lângă fereastră. Zâmbea ori de câte ori îi auzea. Era un cadou pentru fratele meu, dar era și un mesaj pentru mine. Încă mai avea ceva pe lume, ceva ce merita să ai.

— L-am cunoscut pe Jack ăsta? m-a întrebat Ned. Era pe cale să înceapă să repete toate discuțiile noastre. Memoria nu-l mai ajuta, și nici *aici* și *acum* nu-l mai ajutau.

— Nu, i-am spus. Nimeni nu l-a cunoscut.

— Are bun gust.

— Așa se pare, a trebuit să fiu de acord.

Seara, când Nina era extenuată, stăteam cu fratele meu și îi citeam povești.

— Citește-o pe aia care-mi place, mi-a spus într-o seară.

— Nu e în culegerea asta, am mințit.

— Mincinoase.

Dar nu voiam să-i citesc povestea despre moarte, nu acum, nu acum când știam care era sfârșitul. I-am citit *Hansel și Gretel*, *Omul din tufiș* și *Fratele și sora*; i-am citit despre soții de pescari și cai care erau credincioși, iar apoi i-am spus povestea pe care o inventasem eu, despre fetița înghețată de pe munte.

— Ei bine, e o poveste tristă, a spus fratele meu. Tot ce trebuie să faci este să se ridice și să plece; și nu se mai transformă în gheață. Chiar și atunci când eram copii și mi-ai spus-o, n-am înțeles-o pe fata aia niciodată.

Voiam să schimb ceea ce se întâmpla, dar nu se mai putea, îmi mușcam limba de o mie de ori pe zi. Nu voiam să-mi mai doresc nimic, încă îmi era teamă de dorințe. Dar Ninei nu-i era. S-a dus la doctorul ei, care i-a spus că nu mai putea suporta călătorii lungi. Fratele meu reușise să supraviețuiască șase luni. Îi plăcea să pună mâna pe Nina și să simtă bebelușul mișcând. Nina nu mi-a spus, dar a cumpărat bilete pentru visul lui. A început să mă învețe cum să-i fac lui Ned injecțiile cu antibiotice și Demerol. M-a învățat cum să-l alimentez intravenos când avea nevoie de mai multe fluide.

— Care-i cel mai bun fel de-a muri? I-am întrebat pe Jack într-o seară. De obicei îl sunam la birou, dar de data aceasta îl sunasem acasă, încă mai era surprins să mă audă, dar mi-a răspuns imediat.

— Să trăiești, a zis. Nici nu a trebuit să se gândească mult. Era de parcă știa răspunsul dintotdeauna.

Atunci când Nina mi-a spus că voia să-l duc pe Ned în California, ceea ce m-a copleșit a fost un sentiment de frică. Doctorul i-a spus că nu putea rezista călătoriei din cauza stării în care se afla. Dar cu siguranță nici eu nu eram la înălțimea cerinței. Nu eram pe niciunde. Fratele meu se stingea repede. Era în scutece acum. Mergea înapoi în timp. De fiecare dată când se trezea, vorbea despre fluturi.

Odată-n viață, aceasta era dorința lui cea mai fierbinte. Nina sunase la o prietenă din Monterey care să ne ia de la aeroportul din Sân Francisco; Eliza, care era asistentă, urma să vină cu o ambulanță închiriată și să ne ducă la ea acasă. Migrația deja avea loc, i-a spus Ninei. Soțul Elizei, Carlos, urma să ne ducă la Big Sur, unde fluturii monarhi își petreceau iarna. Puteam ajunge acolo cu ambulanța, dacă era nevoie.

— E prea mult pentru el, i-am spus.

— E prea puțin, mi-a spus Nina.

Părea a fi făcută din piatră. Era femeia care citise despre o sută de feluri de a muri. Voia ca fratele meu să primească tot ce și-a dorit vreodată, în seara aceea, mi-am făcut bagajele. O geantă de mână, pentru că valiza urma să fie plină cu medicamente. Nina a închiriat un avion sanitar. Pusese deja o a doua ipotecă pe casă. Chiar dacă nu ar mai fi avut niciodată mașină; chiar dacă ar fi trebuit să meargă oriunde pe jos, cu copilul, să mănânce orez ori să citească la lumânare, tot mai voia asta. Chiar dacă nu putea să fie acolo.

— Vei vedea fluturii, i-a spus fratelui meu în dimineța în care plecam.

— Nu-i adevărat. I-a spus asta zâmbind. Nu-i venea să creadă, încă mai călătorea înapoi în timp. Avea mai puțini ani decât în noaptea în care a murit mama. Acum eu eram sora mai mare. Eu eram mâna de ajutor.

— Eu nu pot să merg din cauza bebelușului, dar sora ta merge cu tine în California.

— Ce să mai zici? Fratele meu și-a închis ochii, extenuat doar pentru că se gândise la asta.

— Eu zic că te iubesc, a spus Nina.

S-a așezat în genunchi lângă patul lui. Niciodată nu mai văzusem un asemenea act de generozitate. Ned avea în picioare ambele perechi de ciorapi pe care i le-a trimis Jack. La fereastră se auzeau clopoțeli de vânt. Greșisem în toate privințele, îmi era teribil de frică să merg.

— Nu-ți face griji, mi-a spus Nina. Trebuia să-l ducem la aeroport cu ambulanța – cum aș fi putut să nu-mi fac griji?

— O să reușești.

Cel puțin prietena ei Eliza era asistentă. Nu voi fi complet singură.

— Ești sigură că vrei să facem asta? Probabil n-o să fii cu el când se va întâmpla. *Când se duce*, am vrut să spun. Dar nu am putut.

Nina m-a luat în brațe. Mi-a spus un secret.

— Voi fi.

I-am dat fratelui meu doza maximă de Demerol și ne-am urcat în avion. Două persoane din serviciul medical erau cu noi, așa că am dormit o vreme. Când m-am trezit mă simțeam imponderabilă. Peste tot în jurul nostru erau nori. Fratele meu era atașat la un aparat intravenos, care scotea un zgomot ca un clinchet. Mi-am dat seama că acel clinchet din capul meu dispăruse cu mult timp în urmă și nici nu observasem. Vedeam picioarele lui Ned și ciorapii pe care i-a trimis Jack. Cred că am oftat. Unul dintre cei de la ambulanță, un bărbat de vârsta mea, s-a așezat în fața mea și m-a luat de mână.

Deasupra Munților Stâncoși, fratele meu a avut dureri. Cerul era de un albastru strălucitor cum nu mai văzusem niciodată, cu buline de puf. Mă întrebam dacă cerul din Italia arăta așa. Atât de albastru. Atât de deschis. Pluteam în spațiu și timp. Dar nu-mi doream să fiu acolo pentru totdeauna. Știam că era doar de moment. I-am făcut lui Ned o injecție, ca să mă asigur că eram în stare, cu specialiștii care mă urmăreau.

— Bravo, mi-au spus. Ca un vechi profesionist.

Nu voiam să-l cunosc, nici pe el, nici pe tânăra asistentă. Nu mai puteam duce mai mult de-atât. I-am descris norii fratelui meu.

— Cumulus, a zis.

Avea gura uscată, așa că asistenta care călătorea cu noi i-a dat să sugă o bucată de gheață.

— Gheață, a zis. Foarte drăguț. Dacă nu este de pe verandă. Ned și cu mine am râs.

— O glumă de-a noastră, am spus celor de la ambulanță. Când am ajuns la Sân Francisco, Ned dormea. Ambulanța era parcată lângă pista de aterizare, iar prietena Ninei era acolo, în copilarie, ea și Nina erau vecine, în Menlo Park, și

era exact opusul Ninei, brunetă și veselă, chiar și acum când Ned striga de durere când îl vârau în ambulanță.

— Îl punem imediat într-un pat mare, m-a asigurat Eliza. Vom avea grijă de tine, i-a spus fratelui meu.

Eliza a sunat-o pe Nina de pe pista de aterizare și apoi a ținut telefonul la urechea lui Ned. A zâmbit când a auzit vocea soției lui. Nu știu ce i-a spus Nina, dar i-a adus puțină alinare, iar el a dormit tot drumul până acasă la Eliza, în Monterey, o călătorie lungă, atât de obositoare, încât am adormit și eu, stând pe scaun, sprijinită de geam.

Când am deschis ochii nu am văzut decât verde în jurul meu. Iar apoi cerul și apoi norii.

— Aproape am ajuns, a spus Eliza veselă. Ambulanța a tras pe alee. M-am așezat lângă Ned în timp ce se pregătea targa. L-am văzut pe soțul Elizei ieșind să întâmpine personalul medical. Erau alții. Cei din avion dispăruseră.

— Afurisitul meu de spate, a zis Ned. Mă doare.

— Așa-ți trebuie pentru că tu tot timpul ești o pacoste. O glumă de acum o mie de ani. Și-a amintit-o.

— Ba tu ești. Tu.

*

Cred că Ned a luat farfuriile de pe masă atunci când le-a găsit acolo în dimineața aceea. Cred că le-a pus în chiuvetă atunci când și-a dat seama ce a însemnat pentru mama faptul că ne-a lăsat micul dejun. A făcut un lucru logic într-o lume illogică. A făcut curățenie.

Am sărit afară din mașină pentru ca oamenii de la ambulanță și Carlos să-l poată duce pe Ned în casă. Era frumos aici, oriunde ne aflam. Am clipit. Un liliac. Dincolo de copaci.

— Du-te să mai dormi, mi-a spus Eliza. O să te trezim noi în câteva ore și atunci plecăm drept acolo.

Era asistentă. Și-a dat seama de starea fratelui meu. Că nu mai avea mult.

— N-am nevoie de somn, i-am spus.

— O oră, a insistat Eliza. Atunci vom fi gata de plecare.

Mi-au pregătit un pat extensibil. Erau drăguți și am acceptat gentilețea lor, chiar dacă știam că nu-i voi mai întâlni niciodată și niciodată nu voi putea să-i răsplătesc.

Când m-am trezit, am auzit-o pe Eliza și pe fratele meu vorbind. L-a întrebat dacă vrea ceva de mâncare, sos de mere sau budincă de vanilie făcută în casă, sau biscuiți înmuiți.

— Nu, a spus fratele meu. Nu mai am stomac pentru așa ceva. E o glumă. Te-ai prins?

Am auzit-o pe Eliza râzând. M-am ridicat, am găsit baia și m-am spălat pe față. Azi era ziua cea mare. Era începutul *pentru totdeauna*. Mi-am trecut prin păr o perie străină. Nu-l mai avusesem atât de lung din ziua aceea când mi-l tăiasem singură. Negru. Drept. Culoarea penelor de cioară. M-am dus în sufragerie. Fratele meu era fericit. Era ca un nor.

— Ghici unde ne aflăm, mi-a spus.

— În mijlocul visului tău?

— Monterey, California, mi-a spus.

Mai era aici. Chiar aici cu mine. Și eram recunoscătoare.

Carlos și Eliza l-au dus la microbuzul lor și l-au așezat în spate. Probabil o ambulanță nu ar fi mers atât de departe în pădure pe cât voiam noi să mergem. M-am urcat în față în timp ce Eliza îl conecta intravenos și i-a dat toată medicația. Încă un drum de făcut, dar nu era atât de lung.

Carlos s-a așezat la volan. Lucra la întreținerea zonelor verzi.

— Încercăm să păstrăm secretul acestei săptămâni, ne-a spus. Ca să nu avem o avalanșă de turiști.

În plus, niciodată nu știm cu exactitate. Toată iarna fluturii vin, în grupuri, iar apoi toți deodată. Sunt peste tot.

De aceea a fost totul dintr-un moment într-altul. Dar tu ai venit la timp, Ned, i-a strigat fratelui meu.

Nu ne-a luat prea mult timp să ajunge, acolo, dar drumul era plin de curbe. Era cel mai frumos loc în care fusesem vreodată.

— Vezi ceva? i-am strigat lui Ned.

Așa cum era pe spate, vedea doar cerul.

— Cirrus, mi-a răspuns.

Vocea lui avea o sută de ani. Dar suna veselă. Acum mulți ani în urmă, când am intrat în bucătărie, Ned arunca ceva la gunoi; pune vasele în chiuvetă. Mama ne lăsase două boluri cu cereale, două pahare de suc, vitaminele, zaharnița, două linguri, prăjituri cu afine, tăiate în două.

Aveam ochii somnoroși când am intrat în bucătărie în acea dimineață. Fratele meu simțea vinovăție pentru că el știa ceva ce eu nu știam, îi era rușine, de parcă ar fi avut un secret care era prea urât pentru a fi spus altcuiva.

E prea devreme. Du-te să mai dormi.

Nori prelungi, frumoși, întinși pe aproape tot cerul pluteau peste ocean. Stânci mari negre. Drumul sinuos. Mirosul a ceva necunoscut. Am scos capul pe fereastră, am respirat adânc. Sentimentul de *aici* și *acum* m-au terminat. Dar nu mi-am dorit nimic. Nici mai mult. Nici mai puțin. Eram exact unde mă aflam, cu capul pe geam, simțind vântul, lacrimile din ochi. Mirosul locului acesta era uluitor.

— Eucalipt, a spus Carlos. Asta atrage fluturii. Poienile. Habar nu aveam cât era ceasul. Cred că am călătorit o zi și o noapte, încă mai era dimineață, mi-a spus Eliza. Simțeam mai mult pentru ea decât pentru oameni pe care îi cunoscusem ani de zile.

— Rezistă bine, mi-a spus, dar felul în care mi-a spus-o m-a făcut să înțeleg că nu pentru mult timp.

Am tras într-o parcare, în fața noastră era masivul Sânta Lucia. Iar mai aproape muntele Lion. Numai stânci și

copaci. Oceanul era atât de albastru încât nu-mi venea să cred. Eram într-o zonă de picnic, dar era devreme și parcare era goală. O dată avuseserăm și noi noroc. Noroc chior.

— Tot spectacolul este al nostru, a spus Carlos. Și e o zi fără ceață. E un miracol.

Noi trei l-am scos pe Ned pe targa la aer curat. Eu duceam aparatul intravenos.

— Verde, a spus Ned.

Era. Era o poiană de eucalipti. Era atât de minunat. De parcă lumea era nou-nouță. Am urcat pe o potecă; acele de pin te fac să aluneci, așa că atenție, atenție. Aerul era rece și cald în același timp – răcoros la umbră, mai acidulat la soare. Am trecut peste o creastă. La început am crezut că erau frunze care cădeau. Toate chestiile acelea portocalii. Peste tot.

Dar nu.

M-am aplecat și i-am șoptit fratelui meu:

— N-o să-ți vină să crezi.

Am ajuns într-un luminiș și erau peste tot. În fața noastră erau mai multe mese de picnic făcute din lemn de mahon și am pus targa pe una dintre ele. L-am așezat, cu grijă.

— Doamne, Doamne, a spus fratele meu. Era o învolburare de fluturi monarhi. Se auzeau bătând din aripi. Stăteau acolo cu brațele întinse, iar ei s-au așezat ușor pe mine, peste tot; îmi atârnavă de degete.

Carlos și Eliza stăteau în picioare pe o bancă, ținându-se de brațe.

— Mai vrem, spuneau amândoi, râdeau și se apropiau brusc unul de altul ca să zburătească fluturii.

Erau prea mulți pentru a-i putea număra, peste tot, erau cu miile, somnoroși, lenți, zburând în vârtejuri.

Era sfârșitul migrației lor, și fluturii erau extenuați și frumoși. Atât de portocalii, de parcă erau rubine, roșii, roșii, roșii.

Am împrumutat telefonul celular al Elizei. Semnalul era prost, dar când am pus telefonul la urechea fratelui meu, a putut să o audă pe Nina. Știa că era ea.

— Totul s-a schimbat de o mie de ori.

Și-a folosit toată energia pentru a spune asta. După aceea am închis telefonul și am așteptat. Simțeam nevoia disperată să schimb poziția fratelui meu. Repede, îmi spuneam, trebuie să o facem repede.

Pune-i picioarele unde i se odihnește capul. Aplică trucul final. Fă ca moartea să treacă mai departe; să treacă pe lângă noi. Te rog, hai să încercăm. Dar nu am spus asta. Nu am spus nimic.

Eliza i-a scos acul intravenos puțin înainte de a începe. S-a auzit un clic, apoi a fost liniște. Nici nu-ți venea să crezi că pot fi atâtea fluturi în lume. Nu puteai crede că totul se putea schimba într-o clipă. Dar sunt atâtea fluturi și totul se schimbă.

Erau niște nori învolburați deasupra noastră, aduși de aerul oceanic rece. Nimbus. Se mișcau repede. Zburau. Erau de-a dreptul înălțători. Era bine pentru tot din jur. Era bine pentru el.

II

Nina a numit-o pe fetița lor Mariposa. S-a născut în ianuarie, într-o zi când nu era niciun nor pe cer. Am observat. Țineam evidența unor asemenea lucruri. Eram

acolo cu Mariposa când s-a născut; eram cea care spunea: respiră și împinge și, o, Doamne, nimic nu fost mai frumos. Am avut grijă de ea încă de la început, așa că am fost aleasă nașă, ceea ce însemna că trebuia să am grijă de ea pentru totdeauna. S-a dovedit că eram bună la așa ceva. Ceva pentru care am fost menită. Am mai stat câteva luni, având grijă de copil, ajutând-o, aproape învățând să gătesc, până când Nina a fost gata să meargă la serviciu, gata să poată să o ducă pe fiica ei la grădinița de la universitate în timp ce ea era la ore. Am lăsat-o pe Giselle la ele. Așa era mai bine. Acum era o pisică de Florida. Ar fi mieunat neliniștită dacă ar fi trebuit să pună lăbuța pe zăpadă și gheață. Pe de altă parte, niciodată nu am considerat-o ca fiind a mea, așa că, de fapt, nu renunțam la nimic.

Rolul unei nașe era să trimită cadouri, iar eu asta fac prea multe, probabil, în fiecare an, de ziua Mariposei, le fac o vizită. Nu îmi mai fac griji în privința vremii în acea perioadă a anului. Este luna mea favorită, la fel ca altă dată. I-am făcut cadou Mariposei vreo zece volume de povești. Favoritele ei sunt cărțile lui Andrew Lang, care au copertile acelea drăgălașe, pline de povești care par ilogice și adevărate în același timp. Amândouă aveam o slăbiciune pentru *Cartea roșie a animalelor*.

Odată i-am citi lui Mari povestea favorită a tatălui ei, *Nașa Moarte*.

— Nu-i hazlie, mi-a spus.

— Nu, nu este, am fost de acord. Dar tatălui tău i-a plăcut povestea asta. Era un om de știință la fel ca doctorul.

— Nu toate trebuie să fie hazlii, a spus după un moment de gândire. Dar spune-mi-o pe aia cu fata care urcă pe muntele pe care nu s-a mai urcat nimeni.

— Nu o știu. O știu doar pe aia cu fata care s-a transformat în gheață.

— Inventează-o.

Mariposa avea o expresie serioasă care îmi aducea aminte de Ned. Ned, care știa să păstreze un secret. Ned, care credea în logica perfectă. Ned, cel din *pentru totdeauna*.

Îmi venea greu să-i spun nu Mariposei. Voiam să aibă totul. Așa că am inventat o poveste pentru ea. S-a dovedit să fie una bună. Mai bună decât cea care mi-o spuneam mie.

Era aceeași fetiță, în același ținut al ghețurilor, dar de data aceasta s-a gândit să urce pe munte în loc să stea într-un singur loc și să înghețe. Era mai deșteaptă acum, mai puțin probabil să se dea bătută.

De îndată ce a ajuns dincolo de munte a început să se topească; a lăsat un râu albastru în spatele ei, un râu care este întotdeauna rece, întotdeauna pur, întotdeauna adevărat.

Ultima dată când am vizitat Orlon, am dus-o pe Mariposa la livada de portocali. Aveam grijă de ea. Nina avea ore, iar Mariposa tocmai împlinise șase ani. Asta era. Timpul merge înainte. Cântam în timp ce mergeam cu mașina, cântece pe care crezusem că le-am uitat demult. Mariposa mă făcea să-mi aduc aminte de mai multe lucruri, îi plăcea vocea mea oribilă și mă aplauda. Orice făcea era foarte important pentru mine. Eram doar nașa ei. Îmi aparținea și mie.

Când am ajuns la livadă, am tras pe alee și am luat-o pe Mari la o plimbare. Avea o tunsoare băiețească. Nina mi-a spus că fetița refuza să poarte părul lung; nu-i plăcea să i-l pieptene, să-l împletească și să se joace cu el.

— Fată deșteaptă, i-am spus. I-am spus asta de multe ori.

— Miroase frumos aici, mi-a spus Mari pe când ne plimbam prin livadă.

Și de data asta avea dreptate. Terenul fusese vândut la licitație; toți copacii erau în floare. Am luat-o în jos pe drum și le-am făcut cu mâna unor muncitori.

— Salut! i-a strigat Mariposa unuia dintre ei care tăia crengile uscate. Tu locuiești într-un copac?

Mă gândeam la Lazarus Jones, dar el era ca o poveste pe care am auzit-o cu multă vreme în urmă. O poveste în care întorceam paginile deși știam cum se va termina. Așa sunt unele lucruri, cu excepția teoriei haosului. O poți lua la stânga sau la dreapta, tot la aceleași concluzii vei ajunge, la exact aceleași rezultate. Un tânăr care se afla în locul nepotrivit în momentul nepotrivit, căruia nu-i era frică de moarte, care, atunci când i s-a oferit șansa de a fi altcineva, a trebuit să accepte.

Acum groapa din pământ fusese umplută cu pietre. Cred că noul proprietar spera să o poată acoperi cu fertilizator și brazde de iarbă, poate să refacă solul. Toți pomii bătrâni fuseseră tăiați. Mi s-a părut că văd o portocală roșie într-unul dintre copaci, dar nu a fost decât lumina soarelui care schimbase culoarea portocalei în purpuriu.

Secretul mamei era că niciodată nu își făcuse planul să se întâlnească cu prietenele ei. Enigma ei. Împlinea treizeci de ani. Era luna care îi plăcea cel mai puțin. Mie întotdeauna mi-a plăcut luna ianuarie. Mi-a plăcut gheața. Era frumoasă, ca diamantul, cel mai strălucitor din toate lucrurile din lume. Îmi plăcea să-mi scriu numele cu degetul pe geamul rece și aburit din camera mea. Îmi plăcea cât de întunecat era cerul, cum stelele păreau să atârne de un cer coborât puțin mai jos. S-a întâmplat înainte de a-mi tăia părul, de a-mi îngheța inima, de a mă învinovați de tot ce s-a întâmplat vreodată. Atunci, mă gândeam la viitor. Priveam înainte.

Mama avea altceva în minte. Ned nu a vrut ca eu să știu, așa că a ascuns farfuriile pe care le pusese pe masă înainte de a pleca cu mașina. Mi-a ascuns faptul că nu mai voia să se întoarcă. Dar poate o știam oricum. Poate i-am citit asta pe față, în tristețea zilelor dinainte de ziua ei de naștere. O prinsesem de mai multe ori plângând în baie. Mama era genul de persoană căreia nu-i era bine singură și chiar dacă

era cu noi, era singură. Niciodată nu a auzit povestea fetei care a urcat pe muntele pe care nu mai urcase nimeni, încă nu o concepusem. Nu mai avea nicio dorință sau cel puțin așa credea ea probabil, deci ideea unei zile de naștere e posibil să o fi înghețat. Nimic nu era cum trebuie, în afară de noi, poate de aceea ne-a lăsat micul dejun pregătit, ca să nu ne facem griji și să nu ne fie foame. Probabil nici nu s-a gândit cât de mult ne va lipsi, în fiecare minut al fiecărei zile.

Mă întrebam dacă ultimele gânduri ale mamei au fost la noi. Copiii ei, acasă, în siguranță. Dacă avea inima frântă, dacă nu a fost din cauza gheții, ci din cauza noastră. Ne-a spus la revedere. Eu pe verandă, fratele meu la fereastră, liliecii, în burlanele de pe acoperiș. La revedere. La revedere, în acest ultim moment, în acel ultim moment. *Pentru totdeauna*, învolburarea din cer.

Dacă cineva mi-ar fi spus de planul ei, aș fi fugit după mașină câțiva kilometri. Dar nu ar fi contat. Se hotărâse deja. A avut grijă pentru ultima dată să nu ne fie foame când ne vom trezi, în momentul în care a văzut gheața, probabil a crezut că este norocoasă. Poate a fost ultima ei dorință. Puțin noroc o dată în viața ei. Viața de care se săturase. Atunci când s-a aplecat să-mi spună la revedere, poate am auzit-o în vocea ei. A spus: *La revedere, fetița mea dragă*. Ar fi fost mai ușor să mă învinovățesc decât să mă gândesc că putea să ne părăsească în acel fel. Dacă s-ar întoarce acum, sunt sigură că m-ar ști; încă m-ar recunoaște.

Am devenit șefa de la documentare în cadrul bibliotecii din Red Bank. Așa cum am fost odată. Un cetățean din New Jersey. Nu lipsesc nicio zi de la serviciu și conduc cu atenție.

Îmi controlez cauciucurile toamna, pentru a fi pregătită pentru iarna care vine. Până acum am numărat treizeci și

două de culori de gheață, de la indigo până la stacojiu. Poate din cauza chimicalelor pe care le folosesc pentru dezghețarea drumurilor, poate datorită felului în care se filtrează lumina printre copacii desfrunziți, poate sunt mai sensibilă la culoare decât majoritatea oamenilor, în casa mea, toate camerele sunt roșii, fiecare o altă nuanță: rubiniu, stacojiu, vișiniu.

Unii cred că nu contează, dar nuanțele sunt foarte diferite, la fel ca diferența dintre alb și negru. Jack spune că văd ceea ce vreau să văd și aud ceea ce vreau să aud; și nu mă pot schimba. *Să vopsim tavanul în roșu, dacă așa vrei tu. Va avea o surpriză când și dacă o voi face.* Nu pare să-l deranjeze surprizele. O dată, când am mers în Florida, l-am luat pe câinele Harry în mașină. Frances se pensiona, pleca în Franța așa cum avusese de gând, iar eu i-am adoptat animalul.

— Te-ai întâlnit cu un urs pe drum? m-a întrebat Jack când am coborât câinele din mașină.

— Te-am întâlnit pe tine.

— Vrei să mă flatezi ca să nu văd cât de mare e câinele, a glumit Jack. Ne ocupă jumătate din camera de zi.

Și cu asta am încheiat subiectul. Nu-i păsa de câine. Avea încredere în mine și în alegerile mele. Am lăsat-o baltă.

Asta-i tot ce știu, singurul lucru. Cel mai bun fel de-a muri este în timp ce trăiești, chiar și aici în New Jersey. Chiar și pentru cineva ca mine. Ai râde dacă ai ști cât de mult mi-a luat ca să-mi dau seama, când nu trebuia decât să traversez muntele. Când mă duc la mașină, în parcare, în serile de iarnă, deseori văd lilieci, un nor negru pe cerul întunecat, îmi aduc mângâiere. Mă fac să simt că nu ești atât de departe. Când te gândești că odată îmi era teamă. Odată fugeam și mă ascundeam. Acum stau pe loc și privesc în sus. Nu-mi pasă cum e vremea; frigul nu m-a deranjat

niciodată. Sper că ceea ce văd eu este *pentru totdeauna*.
Sper că ești tu.

CUPRINS

Despre autor

Capitolul unu. Zăpada

I

II

Capitolul doi. Lumina

I

II

Capitolul trei. Focul

I

II

Capitolul patru. Adevărat

I

II

Capitolul cinci. Aur

I

II

Capitolul șase. Speranța

I

II

Capitolul șapte. Frate și soră

I

II